Charlotte Lamb

Când dragostea poate să aștepte

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

CHARLOTTE LAMB

CÂND DRAGOSTEA POATE SĂ AȘTEPTE

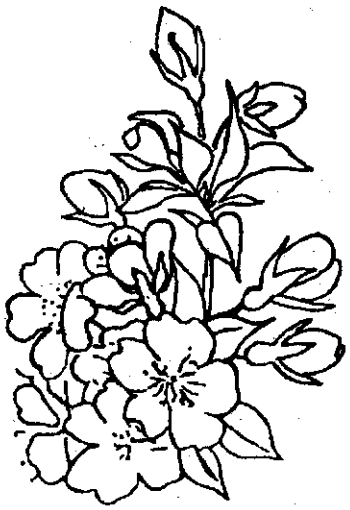

Coperta: ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
FOR ADULTS ONLY

© Charlotte Lamb, 1993

QUAND L'AMOUR PEUT ATTENDRE
Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ALCRIS-M94

CHARLOTTE LAMB

CÂND DRAGOSTEA POATE SĂ AȘTEPTE

Traducere din limba franceză de
TEODOR ATANASIU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9170-27-7

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Bâzâitul persista sâcâitor. Probabil că intrase o muscă în cameră. Şi acum zbura foarte aproape de urechea Alisei, ca şi cum urma să i se aşeze pe obraz. A alungat-o cu mâna, dar în zadar: zgomotul continua. Brusc, Alisa şi-a dat seama că era vorba de soneria de la uşa de la intrare.

Cu ochii pe jumătate închişi, întoarse capul spre ceasul deşteptător.

Ora nouă! Doamne! dormise mult prea mult! Dintr-o săritură se ridică şi-şi puse pe ea neglijeul de mătase roz. Soneria se auzea în continuare când ea ajunse în vestibulul de la intrare.

– Îndată, îndată! Vin.

Cine putea fi? Cu siguranţă că era John la o oră atât de matinală... Alisa aruncă o privire imaginii ei din oglinda de deasupra comodei. Cum arăta? Părul în dezordine,

pleoapele încă grele de somn... Portretul nu era prea atrăgător! Dar nu era momentul să se gândească la asta: soneria devenea din ce în ce mai insistentă.

Când Alisa deschise uşa, un bărbat cu statură impunătoare o măsură de la înălţimea sa.

– Alisa Howard?

– Chiar ea. Spuneţi-mi, v-ar deranja oare să nu mai apăsaţi pe sonerie? Sunt pe punctul de a face o migrenă, i-a zis ea rece.

Necunoscutul îşi lăsă încet mâna în jos. Alisa nu-l mai văzuse niciodată, dar era sigură de cel puţin trei lucruri: individul o depăşea cu cel puţin un cap, avea aerul unui om furios şi, mai ales, nu-i inspira nici un fel de simpatie.

– Ce doriţi? l-a întrebat ea strângându-şi maşinal neglijeul pe lângă ea.

Modul în care o privea o făcea să se simtă stânjenită. Avea ochi cenuşii, reci, cărora se părea că nu le scapă nimic. În plus, afişa un surâs maliţios care exprima clar părereá lui în privinţa ţinutei ei.

– Sunt Neill Ardrey.

Cum Alisa nu reacţionă defel, el rosti cu răceală:

– Să nu pretindeţi că nu mă cunoaşteţi!

– Nu pretind deloc, ci o afirm, răspunse ea prompt. Cu ce-aș putea să vă fiu de folos, domnule...?

Acesta luă un aer exasperat pentru a-și silabisi numele, despărțind clar fiecare silabă, ca și când s-ar fi adresat unei idioate. În sinea ei, Alisa își reproșa cu amărăciune că nu pusese lanțul de siguranță la ușă. Dar cum ar fi putut să prevadă că avea să primească vizita unui asemenea nebun în acea dimineață pașnică de duminică?

– Am venit s-o caut pe sora mea, continuă el cu o voce de tenor. Necunoscutul ridică tonul, ca și când ar fi dorit să fie auzit până în fundul apartamentului. Știu că este aici și nu plec fără ea, aproape că a țipat el.

– Nu înțeleg despre ce vorbiți, răspunse Alisa, cu o iritare pe care abia și-o mai reținea.

Fără a înceta să-l observe, își făuri un plan de apărare, în cazul în care individul devenea periculos: dacă va încerca s-o atingă, va striga după ajutor, dar el îi va lăsa timp? Bărbatul părea înzestrat cu o forță puțin obișnuită. În plus, își ieșise din fire. Cu toate acestea, persoana sa emana un fel de

autoritate naturală care nu era în întregime lipsită de atracție.

– Nu mă scoateți din sărite, domnișoară Howard, i-a replicat el nerăbdător.

– Nici nu am intenția, a afirmat ea nu fără ironie. Dar sunteți sigur că ați sunat la ușa care trebuia? Cum o cheamă pe sora dumneavoastră?

– Liana, Liana Ardrey. Ascultați, nu am timp să stau la taclale. Știu că este aici și ar face bine să apară imediat, altfel scotocesc casa de sus până jos.

– Nici nu se pune problema! exclamă Alisa barându-i drumul. N-am auzit niciodată nimic despre sora dumneavoastră. Ce-i toată comedia asta?

– Jucați foarte bine rolul inocentei, domnișoară Howard. Dar, din nefericire, eu nu vă cred.

– Puțin îmi pasă ce credeți. Și vă sfătuiesc insistent să vă duceți s-o căutați pe sora dumneavoastră în altă parte, pentru că aici n-o veți găsi. Dealtfel, aș vrea să știu cine v-a spus de ea...

– Colaboratorul fratelui dumneavoastră, i-a retezat-o el cu răceală.

– Yann? a întrebat ea, devenind subit mai atentă.

– Da. Văd că sunteţi în sfârşit dispusă să mă ascultaţi, remarcă el cu ironie. Nici Yann nu voia să-mi spună nimic, până ce nu l-am convins să vorbească.

– L-aţi convins? repetă ea încet.

În timp ce el da din cap, ea a citit în privirea lui ce fel de mijloace de convingere trebuie să fi folosit pentru a-l speria pe nenorocitul de Yann...

– Bietul Yann! În ce spital se află? a reluat ea cu ironie.

– Foarte spiritual, mormăi el. Acum mă lăsaţi să intru, sau trebuie să folosesc o manieră forte?

– V-am spus deja, n-o cunosc pe sora dumneavoastră şi sunt singură.

S-a oprit brusc. Era oare bine să mărturisească faptul că nu se afla nimeni în apartament ca s-o apere?

Dar nu avu timp să aprofundeze această chestiune. Necunoscutul o dăduse deja la o parte fără menajamente şi intrase buzna în vestibul.

– Sunteţi complet nebun! urlă ea pornind după el. Ieşiţi imediat din apartamentul meu.

Fără să-i asculte protestele, individul pătrunse în cameră. Consternată, Alisa l-a văzut că examinează patul nefăcut, că deschide şifonierele şi scoate de acolo îmbrăcămintea una peste alta.

– Dacă nu plecaţi imediat, chem poliţia! strigă ea, pradă unei furii nebune.

Rămânând surd la ameninţările ei, Neill Ardrey s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat direct spre baie.

Alisa nu s-a mai gândit nici o secundă în plus. A alergat spre salon şi a ridicat receptorul. Tocmai era pe punctul de a forma numărul cu o mână care-i tremura, când o strânsoare de menghină s-a abătut asupra umărului ei. Apoi, Neill Ardrey i-a smuls receptorul din mână şi l-a pus cu violenţă în furcă.

Strângându-şi nervoasă poalele neglijeului, s-a întors dintr-o mişcare cu faţa spre adversarul ei.

– Unde e? mai întrebă el încă o dată.

– V-am spus deja. Nu ştiu cine este şi nici cine sunteţi. Şi nici nu vreau să ştiu! Nu aveţi nici un drept să vă aflaţi aici.

Pronunţase aceste cuvinte cu o voce sacadată, într-atât de mult o sufocau mânia

şi teama. S-a gândit atunci ce obiect din casă i-ar putea servi drept armă în cazul în care... Vătraiul! Da, dar va reuşi să ajungă până la şemineu?

Neill Ardrey, căruia îi fusese suficient să urmărească privirea tinerei femei pentru a înţelege ce intenţie avea, rosti în acel moment:

– A, n-o să scăpaţi aşa uşor...

Înşfăcând-o de umeri, a ridicat-o realmente de la sol pentru a o duce imediat în camera ei. Aici, a împins-o cu duritate şi aplecându-se deasupra ei, a ţinut-o ferm, cu ochii fixaţi în ai ei.

În pragul panicii, ea nu putu decât să-i înfrunte cu curaj privirea, cumpănind oroarea situaţiei în care se afla. Era prizoniera unui necunoscut, îmbrăcată numai cu un simplu neglije şi în propria casă. Ce să facă? Să lupte? Încercase deja să-i ţină piept, să se zbată, dar forţele sale se epuizaseră repede împotriva unui asemenea gigant. Iar dacă striga, n-ar fi riscat oare să-l exaspereze şi mai mult pe agresorul ei?

– Domnişoară Howard, începu el cu o voce încordată. Sora mea nu are decât şaptesprezece ani. A terminat liceul acum

cinci săptămâni și la începerea anului de învățământ trebuia să meargă la universitate. Nu vreau ca viitorul să-i fie distrus: fratele dumneavoastră se va căsători cu ea...

– Alex? Sora dumneavoastră se căsătorește cu Alex? a repetat ea aproape stupid.

– Nu este chiar așa, reluă el pe un ton dur. Fratele dumneavoastră a convins-o pe sora mea să se căsătorească cu el și au fugit împreună. Se pare că tânărului nu-i lipsește ambiția. A mirosit o partidă bună...

Alisa simți din nou cum o cuprinde mânia. Cu ce drept îl insulta acest necunoscut pe fratele ei?

– Îl cunoașteți pe Alex? l-a întrebat ea sec.

– Știu totul despre el. Am angajat un detectiv particular care mi-a relatat niște lucruri destul de puțin îmbucurătoare despre el. Fratele dumneavoastră nu are bani, a schimbat trei locuri de muncă în doi ani. Dealtfel, în scurt timp va fi în căutarea unui alt loc de muncă, nu-l mai vreau în societatea mea.

– Societatea dumneavoastră? Mințiți. Alex nu lucrează pentru dumneavoastră. L-am cunoscut pe patronul lui, un anume Houghton.

Acum nu mai avea nici o îndoială: omul era nebun. Nici una din faptele sale, nici una din vorbele sale nu avea nici un sens!

– Societatea se numeşte Houghton, Elks şi Wilmer, a precizat el cu iritare.

De această dată, trebuia să admită că spunea adevărul. Când Alex fusese angajat la această agenţie de publicitate, Alisa se simţise uşurată. De la terminarea studiilor, fratele ei schimbase o serie de servicii. Nu pentru că ar fi fost incompetent, ci pentru că nu era niciodată satisfăcător. Dar, în această perioadă cu atâţia şomeri, Alisa ştia prea bine că comportamentul lui era o manifestare de inconştienţă. De asemenea, când Alex declarase că este mulţumit cu noul lui post, se simţise uşurată de o mare povară.

– Ce faceţi la agenţie? l-a întrebat ea pe Neill Ardrey.

– Bineînţeles, am uitat! Nu ştiţi cine sunt, zise el cu un aer dezolat.

– Cât de încăpăţânat sunteţi! Ce-ar trebui să spun pentru a vă convinge de buna mea credinţă?

El ridică din umeri înainte de a răspunde:

– Ei bine, pentru că ţineţi să continuaţi această mascaradă ridicolă... Să ştiţi,

domnişoară Howard, că nu lucrez la Houghton, Elks şi Wilmer. Ca să vă explic în detaliu ceea ce mă leagă de această agenţie, ar fi prea mult. Să zicem că conduc un holding financiar de care depinde Houghton, Elks şi Wilmer.

Se exprimase cu o voce exagerat de clară pentru a-i da de înţeles Alisei inutilitatea acelui expozeu.

– Evident, reluă el pe un ton mieros, cred că nu vă îndoiţi că într-o zi sora mea va fi o moştenitoare bogată.

Alisa, care în timpul acestui discurs nu-şi luase ochii de la el, remarcă pentru prima oară eleganţa ţinutei sale: un costum gri închis de o croială ireproşabilă, cu o cămaşă şi o cravată de mătase. Un ansamblu evident scump, dar purtat cu dezinvoltură.

Revenind la subiectul conversaţiei, ea declară:

– Dacă l-aţi cunoaşte pe fratele meu, n-aţi insinua asemenea lucruri în privinţa lui. Pe Alex nu-l interesează banii.

– Zău? Nu încercaţi să mă păcăliţi, domnişoară Howard. Argumentele dumneavoastră ar fi inutile. Tot ce vreau este să-mi regăsesc sora, teafără şi nevătămată...

– Teafără și nevătămată? repetă ea uimită. Ce înțelegeți prin asta?

– Ei, hai, știți la fel de bine ca și mine! Liana a petrecut ultimii opt ani într-o instituție particulară, foarte strictă. Singurii băieți pe care i-a frecventat până atunci erau tineri de familie bună cu care întreținea relații prietenești. Sora mea este total lipsită de experiență.

Înțelegând în sfârșit unde voia să ajungă, Alisa se simți cuprinsă de un val de indignare.

– Dacă sora dumneavoastră este atât de inocentă după cum pretindeți, nu aveți de ce să vă temeți. Fratele meu este orice altceva, dar nu un seducător. În plus, nu urmărește moștenirea dumneavoastră!

– Totuși, faptele sunt împotriva lui. Liana mi-a scris pentru a-mi da de știre că urmau să se căsătorească. Nu s-a așteptat să găsesc scrisoarea atât de devreme, presupun... Mă aflam la New York și s-a întâmplat să mă întorc inopinat. Am descoperit atunci că familia căreia i-o încredințasem pe Liana, o lăsase să plece singură în vacanță. Fața i se întunecă. Evident, nu mi-aș fi imaginat niciodată că vor acționa astfel.

Alisa încercă un simţământ de compasiune pentru acei tineri care se expuneau fulgerelor lui Neill Ardrey. Explicaţiile pe care le vor avea cu el vor fi furtunoase!

– Cum l-a întâlnit Liana pe fratele meu? întrebă ea.

– Bineînţeles că la agenţie. Liana a vrut să lucreze în timpul verii şi am fost de acord cu această idee... A remarcat privirea mirată a Alisei şi s-a oprit dintr-odată. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– O, nimic. Sunt numai surprinsă că sunteţi capabil să aprobaţi ceva, murmură ea cu cel mai frumos zâmbet.

– Foarte nostim! În fine, să continuăm... Am lăsat-o deci pe sora mea aproape trei săptămâni şi iată că aflu că vrea să se mărite. Fratele dumneavoastră nu şi-a pierdut, într-adevăr, timpul.

– Poate că sora dumneavoastră a precipitat lucrurile, rosti ea cu o voce de o blândeţe prefăcută.

– Liana nu este decât un copil!

– Şi Alex? Ce credeţi că este? Are douăzeci şi doi de ani, domnule Ardrey şi credeţi-mă că împreună cu el, sora dum-

neavoastră este în siguranță. Aș putea să văd scrisoarea pe care v-a scris-o?

Spre marea ei surpriză, Neill Ardrey se arătă profund șocat de această eventualitate. Ochii îi aruncau fulgere când declară:

– Nu, este imposibil. Este o scrisoare strict personală. Dar v-am spus ce conține.

– Alex este deci primul prieten al Lianei? întrbă ea gândind cu voce tare. Da, bine-înțeles. Oricum, este straniu. De ce sora dumneavoastră fuge cu primul tânăr pe care-l întâlnește? Și de ce vrea să se mărite atât de repede?

– Este ideea fratelui dumneavoastră, fără nici o îndoială. Colocatarul lui mi-a mărturisit că avea intenția să se refugieze aici.

Brusc, o licărire de amenințare se ivi în ochii lui cenușii în timp ce-o scruta din nou.

– ...ceea ce ne aduce la începutul discuției noastre, continuă el. Unde sunt? Vă avertizez că dacă nu-mi găsesc sora până diseară, anunț poliția. Fratele dumneavoastră riscă foarte mari neplăceri. Liana este minoră, nu uitați.

– Nu știu unde sunt.

Pronunțase răspicat și accentuat aceste cuvinte pe care i se părea că le repetase de

mii de ori. Apoi, învinsă de încăpățânarea acestui bărbat, Alisa aşteptă ca el să reacţioneze.

– Cum vreţi. Dar transmiteţi-i fratelui dumneavoastră mesajul: ori Liana se întoarce acasă în seara asta, ori anunţ poliţia. Pentru a-l convinge, spuneţi-i că sora mea nu va moşteni nimic înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani. Orice s-ar întâmpla, va trebui să aştepte şapte ani pentru a profita de mica-lui manevră... Este cât se poate de clar?

Fără să aştepte vreun răspuns, s-a răsucit pe călcâie şi a părăsit camera.

Împietrită de spaimă, Alisa a pândit să audă zgomotul uşii de la intrare care s-a trântit cu violenţă. Apoi, s-a ridicat dintr-o săritură şi s-a îndreptat spre baie. Avea nevoie de un duş bun pentru a se repune pe picioare după atâtea emoţii! S-a îmbrăcat după aceea cu o pereche de blugi şi cu un tricou când a sunat telefonul. De data asta, trebuia să fie Johnny.

– Te-am sculat? a întrebat-o acesta, mirat de lipsa de amabilitate din vocea ei. Să nu-mi spui că ai uitat de întâlnirea noastră, sau că nu ţi-a funcţionat ceasul deşteptător.

– Nu, nu este asta, i-a spus ea fără a se împiedica să surâdă.

Îi era suficient să audă vocea lui Johnny pentru a se simți bine dispusă. Fire entuziastă și veselă, nu se încurca în detalii de natură să-i complice existența. Cu el totul părea ușor. Poate prea ușor. Unii prieteni de-ai Alisei o puseseră chiar în gardă când au aflat că se întâlneau. Era prea frivol, pretindeau ei. Nu va ajunge la nimic serios cu el.

Totuși, Alisa nu urmărea să se mărite. Munca pe care o făcea o pasiona și ținea la independența ei. În fine, Johnny corespundea exact cu persoana de care avea ea nevoie.

– Din păcate, nu voi putea veni astăzi, i-a explicat ea. Trebuie să mă duc la vilă să-l văd pe Alex.

Aruncă o privire la ceasul de mână.

– Trebuie să mă grăbesc. Îmi pare rău, Johnny, sunt dezolată. Ne vedem săptămâna viitoare, de acord?

– Ei, așteaptă o clipă! Spune-mi cel puțin ce se întâmplă. Este ceva grav?

– Nu știu încă.

– Ești destul de misterioasă, în dimineața asta. Alex are probleme?

– Sper să nu aibă.

– Pot să te însoțesc?

Ea ezită înainte de a răspunde:

– Mai bine nu. Alex va prefera să fiu singură. Este o problemă de familie, înțelegi...

– Bietul Alex. Ce-o să pățească! spuse el amuzat.

– Hai, nu face pe prostul, Johnny! Bine, te las. Pe curând.

După ce a închis, s-a dus în camera ei să se pieptene în fața oglinzii.

Deși nu era de o frumusețe perfectă, Alisa avea un șarm indiscutabil. Contrastul între părul ei castaniu cu reflexe roșcate și tenul diafan era impresionant. Ochii negri mari, care străluceau în permanență, îi accentuau și mai puternic tenul alb. Trăsăturile ei aveau o notă angelică ce fascina mulți bărbați. Într-o zi, un prieten foarte romantic îi comparase ochii cu cei ai unei căprioare și Alisa râsese.

Pentru că Alisa nu era romantică, cel puțin așa credea. Simțul ei practic și mai ales umorul ei păreau să constituie cele două caracteristici forte ale personalității sale. Acesta era în mod cert motivul pentru care

se înţelegea atât de bine cu Johnny. Totdeauna le făcea mare plăcere să fie împreună, dar nu le venise nicicând ideea să discute despre dragoste.

Dealtfel, Alisa nu fusese niciodată îndrăgostită. În copilărie nu fusese decât ceea ce se numeşte „un băieţoi". Mai târziu, colecţionase toate fotografiile cântăreţului ei preferat. Dar să rămână trează nopţi întregi gândindu-se la cel pe care-l iubea, să se simtă în al nouălea cer când el îi surâdea, să se piardă cu firea când el o lua de mână... toate acestea nu erau decât poveşti pentru Alisa! Bineînţeles că visa să se căsătorească într-o zi, dar nu putea să se cufunde într-o asemenea stare de beatitudine care i se părea o prostie...

Deja de multă vreme remarcase că bărbaţii suportau greu glumele pe acest subiect. Trebuia oare să rămână cu gura căscată în faţa lor, cu ochii mari de admiraţie, pentru a le plăcea? Alisei îi făcea plăcere să şocheze şi, la drept vorbind, se amuza mult cu figura lor descumpănită când se încumeta să plaseze glume despre dragoste şi căsătorie.

În timp ce fredona uşor, Alisa oftă. Spre deosebire de ea, fratele ei era un sentimen-

tal care credea în dragostea cea mare, eternă și magică. Dacă Alex se îndrăgostise de sora lui Neill Ardrey, necazurile abia începeau.

Alisa puse o vestă pe ea și ieși din apartament. Locuia într-o zonă rezidențială care dispunea de o parcare și un centru comercial, într-unul din cartierele selecte ale Londrei. Fiind o fire foarte independentă, se apucase să lucreze chiar de la terminarea studiilor și meseria de desenatoare îi asigura un venit confortabil. Datorită talentului ei, nu dusese niciodată lipsă de comenzi de ilustrații.

Pe bună dreptate, reflectă ea deschizând portiera mașinii, nu avea de ce să se plângă; dispunea de un apartament frumos, un Ford cumpărat de ocazie, un serviciu care o pasiona, toate astea îi erau suficiente din plin pentru a fi fericită.

A ieșit în oraș și a luat-o pe autostrada spre Sussex. Circulația era aglomerată și soarele era sus pe cer. Cu ochii fixați pe șosea, Alisa și-a căutat ochelarii de soare în cutia de la bord. Călătoria promitea să fie lungă. Nu-i rămânea decât să spere că Alex era efectiv la vilă...

Unde-ar fi putut să se ducă în altă parte? La fel ca și ea, se născuse în acea casă. În

mod legal, ea îi aparţinea Alisei, dar asta nu avea nici o importanţă: Alex era acolo la el acasă.

În testament, mama îi lăsase vila fiicei sale şi aproape toţi banii pe care-i avea, fiului ei. La vremea aceea, Alisa se mirase de această hotărâre.

– De ce n-a împărţit vila între noi doi? îl întrebase ea pe notar. Nu este drept! Alex, am să vând vila şi ai să-ţi primeşti suma care-ţi revine.

– Nu vreau să te desparţi de ea, declarase atunci fratele ei.

– Aceasta a fost voinţa mamei voastre, adăugase notarul. Dorea să păstraţi această casă.

Alisa acceptase aceste argumente. Mai târziu, notarul îi mai comunicase un detaliu. Doamna Howard, necunoscând cum va proceda fiul ei cu banii, preferase să-i încredinţeze casa Alisei, mai matură şi mai chibzuită. Aşa că, chiar dacă Alex şi-ar fi cheltuit în mod nesăbuit banii moşteniţi, el ar fi avut oricând un loc de refugiu.

De la moartea mamei lor, Alex şi Alisa se duceau cu regularitate la vilă. Împreună, separat sau cu prieteni. Uneori o închiriau

unor cunoştinţe. De fiecare dată, Alisa insista să împartă banii pe care-i luau pe chirie, dar Alex nici nu voia să audă. De aceea trebuia să se folosească de tot felul de şiretlicuri ca banii aceia să-i revină într-o formă sau alta. Între ea şi fratele ei se dădeau bătălii dure când era vorba de plata unei note la restaurant sau a unui bilet la cinema...

Bineînţeles, Alex visa să fie fratele mai mare, iar Alisa găsea uneori responsabilităţile ei puţin cam împovărătoare. Dar pentru nimic în lume n-ar fi schimbat rolurile.

Când ajunse în Sussex se făcuse ora prânzului. Prin geamul coborât al maşinii, Alisa respira adânc aerul parfumat. De fiecare dată când venea aici, toate impresiile extrem de plăcute îi reveneau. Era atât de bine să se simtă la ea acasă!

Cu toate acestea, plăcerea i-a fost umbrită de un incident curios: cu cinci minute înainte, observase în oglinda retrovizoare o maşină care părea c-o urmează la o distanţă destul de mare. De fapt, Alisa nu s-ar fi neliniştit dacă, în momentul în care cotise la intersecţie, celălalt conducător n-ar fi frânat brusc pentru a o lua pe acelaşi brum. Din acel moment, Alisa s-a uitat atentă în

oglinda retrovizoare. Dacă ea vira, celălalt vira și el, dacă încetinea, încetinea și el.

Poate că nu era decât o cincidență. Dar cu cât trecea timpul, cu atât Alisa era mai convinsă că era urmărită. Era Neill Ardrey? Da, bineînțeles, nu putea fi decât el.

Ei bine, o să vadă el!

Profitând de un viraj strâns, Alisa a accelerat, după care s-a oprit imediat ce a ieșit din curbă. Câteva secunde mai târziu, cealaltă mașină a apărut în trombă și a virat pentru a o evita, reușind apoi s-o depășească fără probleme. Șoferul a claxonat furios și i-a aruncat Alisei o privire ucigașă.

Când i-a văzut fața, ea a încremenit.

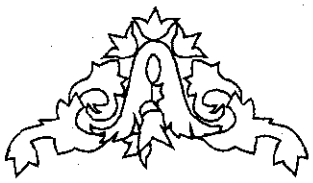

CAPITOLUL II

Alisa se lăsase în voia imaginației. Șoferul nu semăna deloc cu Neill Ardrey. Era un bărbat în vârstă, cu părul cărunt. Îi venea să intre în pământ!

Așteptă ca vehiculul să nu se mai vadă, oftă adânc și demară. După câteva momente, parca mașina în fața vilei.

Îndată ce a coborât din mașină, din interiorul casei au ajuns până la ea țipete vesele. Evident, Alex nu era singur.

Alisa a ezitat un moment înainte de a intra. Ce se va întâmpla când cei doi tineri o vor vedea? Nu risca să le strice plăcerea? La urma-urmei, chestiunea asta nici n-o privea. Alex era destul de mare să-și rezolve problemele. În plus, nu-i vorbise niciodată de Liana. Asta dovedea că el dorea ca ea să nu se amestece în treburile lui.

Brusc, i-a venit în minte amenințarea lui Neill Ardrey. Avea el de gând cu adevărat să

anunțe poliția? Da, fără îndoială. Era adevărat că Alisa nu-l prea cunoștea, însă puținul pe care-l știa despre el era suficient pentru a o convinge de acest lucru: Neill Ardrey nu era omul care să facă amenințări în vânt.

Înainte de a avea timpul să ia o decizie, ușa de la intrare s-a deschis și niște pași grăbiți s-au auzit în grădină. Alisa a zărit o tânără cu părul negru lung, îmbrăcată în jeanși și un tricou roz, care alerga râzând în hohote. După câteva secunde a ieșit Alex. În acest moment, Alisa s-a decis să-și facă apariția.

– Bună, Alex, i-a spus ea cât putea de calm.

Cu tristețe, a văzut că figura fratelui ei se posomorăște.

– Ce cauți aici? a întrebat-o el pe un ton sec. Credeam că-ți petreci ziua cu Johnny. A venit și el?

– Nu, sunt singură.

Alisa a privit-o pe Liana, care se oprise brusc la câțiva metri de ea. Părea atât de tânără, atât de fragilă! Nu i-ai fi dat optsprezece ani...

Alex a venit lângă fată și a luat-o pe după umeri cu un gest protector.

– Ţi-o prezint pe Liana, spuse el cu o notă de agresivitate. Liana, ea este sora mea, Alisa.

Tânăra femeie i-a surâs adolescentei şi i-a întins mâna.

– Bună, Liana.

Roşie de zăpăceală, aceasta a ezitat şi apoi i-a întins o mână tremurătoare şi îngheţată.

– Aţi mâncat? a întrebat Alisa. Eu sunt moartă de foame!

– Am cumpărat pui şi salată. Este suficient pentru trei persoane, dacă vrei şi tu, i-a propus Alex, înainte de a se întoarce şi pleca, luând-o şi pe Liana.

Alisa i-a privit cum se îndepărtează, cu o mică strângere de inimă, după care s-a decis să se ducă după ei în bucătărie.

– Mai bine să mâncăm imediat, zise Alex în timp ce ea îl privea umblând de colo până colo.

– Aş fi vrut să stăm de vorbă mai întâi, răspunse Alisa îndreptându-se spre fereastră.

Afară era frumos. Grădina plină de flori răspândea un parfum îmbietor. O păsărică zbura de ici colo, din ramură în ramură, într-o salcie. Alisa îi urmărea cursa cu inima strânsă. Totul era atât de tihnit... De ce era nevoie ca umbra ameninţătoare a lui Neill

Ardrey să vină să distrugă această armonie? Alisa se detesta că juca rolul unei persoane care strica cheful altora.

– Ce vrei să ne spui? întrebă Alex, punându-se în gardă.

În acele momente, numai ritmul regulat al vechiului orologiu puncta tăcerea. De o manieră aproape tangibilă, Alisa simțea neliniștea celor doi tineri care-i așteptau răspunsul.

– M-a vizitat Neill Ardrey în dimineața asta, spuse ea repede.

La aceste cuvinte, Liana a pălit îngrozitor și Alex a strâns-o și mai mult lângă el.

Odată trecut momentul de surpriză, acesta articulă încet:

– Este imposibil. Se afla la New York și se întoarce abia peste câteva săptămâni.

– Ei bine, se pare că nu-i așa, replică Alisa, fixându-și privirea asupra Lianei.

Această rămăsese încremenită, cu ochii ei mari albaștri holbați de groază. În mod evident, nu moștenise forța de caracter a fratelui ei... Semăna cu o floare fragilă pe care o adiere ușoară ar fi putut s-o distrugă.

– V-a citit scrisoarea ieri, a reluat Alisa la rândul ei.

– Și ți-a povestit totul? s-a interesat Alex, devenind și el alb la față.

– Da. La început, nu voiam să-l cred. Este normal: nu auzisem niciodată de Liana și nici de Neill Ardrey, conchise ea privindu-l pe fratele ei drept în ochi.

– Îmi pare rău, dar nu puteam să-ți spun nimic, protestă el ruşinat.

– Totuși, Yann știa, spuse ea cu amărăciune.

– Numai prin forța lucrurilor. Yann a întâlnit-o pe Liana la agenție. A văzut deci că suntem împreună. I-am spus că ne vom petrece week-end-ul aici, dar nu avea nici o idee despre planurile noastre...

S-a oprit, apoi a reluat cu un aer preocupat:

– Cum te-a găsit Neill Ardrey? Prin Yann?

– Da. Dar nu-i el de vină. Neill Ardrey l-a forțat să vorbească.

– Este un infam! s-a înfuriat brusc Alex. Ani la rând a lăsat-o singură pe Liana, a dat-o în grija unei instituții şi niciodată n-a petrecut o vacanță cu ea... Și astăzi are pretenția să-i dicteze cum să se comporte.

– Liana este foarte tânără, remarcă Alisa pe un ton calm.

– Ce legătură are vârsta cu asta? Uneori eşti adult la cincisprezece ani şi nu la şaizeci!

Enervat, o fixa cu o privire plină de revoltă.

– Nu asta spune legea, Alex.

– Legile sunt idioate. Şi la fel şi oamenii legii!

Alisa surâse cu indulgenţă.

– Poate. Dar cred că argumentul acesta va impresiona mult poliţia.

– Poliţia? repetă înnebunită Liana cramponându-se de braţul lui Alex.

– Nu-ţi fie frică, a liniştit-o el. Nu ne pot face nimic. În curând vei avea optsprezece ani şi vei fi liberă să faci ce-ţi place...

– Alex, l-a întrerupt Alisa cu un ton de reproş.

– Ce?

El o privea cu suspiciune, strângând-o pe Liana lângă el ca şi cum s-ar fi temut să nu dispară. Atitudinea lui sfidătoare avea ceva pueril care o înduioşa profund pe Alisa.

– Chiar dacă legal veţi avea curând dreptul să vă căsătoriţi, problema rămâne aceeaşi, remarcă ea cu grijă. Neill Ardrey este fratele Lianei. Nu poţi să te comporţi ca şi când el n-ar exista. Şi, pe de altă parte,

încearcă să te pui în locul lui: sora lui nu are decât şaptesprezece ani. Şi iat-o că fuge cu un băiat pe care el nu-l cunoaşte, care nu are o situaţie stabilă. Are toate motivele să se îngrijoreze!

Alex o ascultase strângând din pumni. Când ea a tăcut, el şi-a dat frâu liber mâniei.

– Ştiu că am schimbat des locul de muncă, dar asta s-a întâmplat în trecut. Acum am un serviciu care-mi convine şi sunt perfect capabil să-mi câştig bine existenţa. Liana va lucra şi ea. Nu avem nevoie de miliarde pentru a fi fericiţi!

– Liana nu-şi va mai continua studiile?

– Nu mai doreşte să le continue. Dealtfel, n-a dorit niciodată. Asta era încă o idee a fratelui ei.

Surprinsă, Alisa o întrebă pe fată din ochi. Aceasta i-a aruncat o privire rapidă lui Alex, înainte de a răspunde timid:

– Este adevărat, nu vreau să merg la universitate. I-am spus lui Neill, dar el nu vrea să mă asculte. Consideră că nu se poate obţine nimic fără o diplomă şi...

S-a întrerupt subit, s-a desprins din braţele lui Alex şi a părăsit încăperea în fugă. A

auzit-o plângând în hohote în timp ce urca la etaj pentru a se refugia într-o cameră.

Alex a fixat-o cu duritate pe sora lui.

– Ai procedat greșit. De ce ai venit?

– Nu fi prost, Alex. Trebuia să vin. Ce reacție crezi că am avut când l-am văzut pe Neill Ardrey că intră în apartamentul meu și începe să scotocească peste tot pentru a o găsi pe Liana?

– Ți-a scotocit apartamentul? a întrebat-o el furios. Ar fi trebuit să-i interzici.

– N-am avut timp, închipuiește-ți!

– Cine se crede că este? mormăi Alex.

– O, pur și simplu fratele Lianei și un om influent, ceea ce chiar și este. Agenția la care lucrezi îi aparține. Știai?

– Da, răspunse el fără să atribuie importanță acestui fapt.

– Te-ai gândit că s-ar putea să te concedieze?

Alex tresări, șocat de această eventualitate.

– Ți-a vorbit de asta?

Alisa încuviință din cap.

– N-are importanță, zise el printre dinți, voi găsi alt serviciu. Acum sunt în stare.

– Nu-ţi face iluzii, Alex. Din ce veţi trăi până atunci?

– Dacă mă însor, îmi voi folosi moştenirea. Asta ne va permite să ne cumpărăm un apartament... S-a oprit înainte de a mai continua, roşu de încurcătură: În cel mai rău caz, mă gândeam că am putea eventual să ne instalăm aici pentru un timp...

– Bineînţeles, l-a liniştit ea. Ştii perfect de bine că nu este o problemă. Însă nu-i o soluţie bună să locuieşti aici: este prea departe de Londra. Cum vei face cu serviciul?

Dar deja n-o mai asculta. Îndepărtându-se de masă, s-a prăbuşit pe un scaun.

– O, Alisa, aş face orice! O iubesc pe Liana. Când am văzut-o, am ştiut că o voi iubi întotdeauna. Nimeni n-o înţelege atât de bine ca mine. Şi în nici un caz fratele ei.

În timp ce sora lui se apropia de el, reluă cu un aer disperat:

– Puţin îmi pasă de toate, numai să rămân cu ea...

Alisa oftă.

– Ei bine, cred că nu mai este nimic de adăugat deocamdată. Du-te şi caut-o pe Liana în timp ce eu pregătesc prânzul.

Tânărul a consimțit. Dar înainte de a părăsi încăperea, s-a întors pentru a întreba:

– I-ai spus lui Neill Ardrey că s-ar putea întâmpla să fim aici?

– Nu. N-am avut nici un chef să-i spun ceva, orice ar fi fost, domnului Ardrey, îi răspunse ea cu un zâmbet.

Ușurat, Alex i-a răspuns și el cu un surâs și a urcat scările câte patru trepte deodată.

Rămasă singură, Alisa a oftat din nou. Nu se așteptase la asemenea complicații. Alex se comporta ca un copil, ceea ce nu promitea nimic bun. Răsfățat de mic de o mamă care devenise văduvă de foarte tânără, fratele ei fusese fără îndoială prea mult cocoloșit. Protejat, izolat într-un veritabil cocon, Alex se revolta uneori împotriva mamei lor, dar ceda în cele din urmă la șantajul pe care aceasta îl exercita asupra lui.

Astăzi, consecințele acestei relații pasionale începeau să se manifeste. Dacă el se hotărâse s-o iubească pe Liana, nu era întâmplare. În multe privințe, aceasta nu mai era un copil. Alex se va comporta față de ea așa cum mama lui se comportase față de el...

Preocupată, Alisa s-a apucat să pregătească masa când i-a auzit pe Alex și Liana

coborând. Îndată a afişat un zâmbet larg pentru a-i primi pe cei doi tineri.

– A, iată-vă! Sunt aproape gata. Cred că nu te deranjează să mâncăm în bucătărie, Liana?

– Bineînţeles că nu, răspunse ea aşezându-se alături de Alex.

Era clar că fata plânsese, dar Alisa s-a prefăcut că nu observă nimic şi a început să servească.

– De când sunteţi aici? a întrebat-o ea după câteva momente.

– Am sosit ieri.

O tăcere jenantă a urmat după răspunsul Lianei.

– N-am dormit în aceeaşi cameră, dacă la asta te gândeşti! s-a înfuriat Alex.

– Nici nu s-a pus problema, afirmă sora lui, grijulie să evite orice discuţie în contradictoriu.

Simţea că Alex era foarte iritat şi că puţin lipsea ca să-şi iasă din fire.

– Vor trebui zugrăvite unele încăperi înainte de sosirea iernii, spuse ea pe un ton inofensiv. În special biroul.

Până la sfârşitul mesei, Alisa s-a forţat să menţină conversaţia asupra unor subiecte

generale. Cât despre Liana, aceasta a vorbit puțin, limitându-se să răspundă la întrebările ei prin monosilabe.

– Vrei să mă ajuți cu vasele? a întrebat-o Alisa după ce au terminat cu masa. Între timp, ai putea să ieși să te bronzezi la soare, Alex.

– Este un ordin? întrebă el puțin cam agresiv.

Fără să aștepte răspunsul, ieși în grădină.

– Este tulburat, a zis Liana pentru a-i scuza comportarea.

– Știu. De când îl cunoști?

– De aproape două luni, răspunse fata roșind. Este suficient pentru a fi sigură, adăugă ea repede.

– Sunt împreună cu cineva de relativ multă vreme, dar n-aș risca să mă căsătoresc cu el înainte de a-l cunoaște mai bine.

De fapt, Alisa știa sigur că nu se va căsători cu Johnny, dar evita s-o spună.

– Uneori este suficient și puțin timp, afirmă Liana cu emoție.

S-au scurs câteva minute, înainte de a vorbi din nou:

– Neill era furios?

– Ba bine că nu, răspunse Alisa surprinsă de întrebare.

La ce se aștepta oare Liana? Trebuia să-și cunoască totuși fratele! După toate aparențele, relația cu fratele ei era ciudată...

Curioasă să afle ceva mai mult despre acest subiect, Alisa s-a uitat la Liana cu coada ochiului.

– De ce i-ai scris scrisoarea aceea? a întrebat-o ea în cele din urmă.

Liana a privit-o, vizibil stânjenită.

– Ei da, am crezut că ar fi mai bine să...

A schițat un gest vag, ca și cum s-ar fi gândit că Alisa va termina fraza în locul ei.

– Dar ce sperai? a întrebat-o Alisa, exasperată de atâta inconștiență. Ca fratele tău să accepte această escapadă a ta? Doar nu aveai totuși de gând să dispari până la majorat...

– A, nu! Am venit aici numai pentru week-end. Alex trebuie să se ducă la lucru mâine dimineață.

– Și tu? Unde te vei duce în continuare?

Liana lăsă capul în jos.

– Eu... în fine, Alex credea că aș putea rămâne aici. Dar m-am răzgândit. Nu știam că vila este a ta... Îmi cer scuze.

– Casa asta este a lui Alex, i-o reteză Alisa. Şi prietenii lui sunt bineveniţi aici, adăugă ea cu blândeţe.

Doamne, cât de mult detesta acest rol de cenzor! Dar ce altceva putea face? Toată chestia asta era greşeala lui Neill Ardrey. Îşi neglijase sora, fără să se intereseze câtuşi de puţin de aspiraţiile ei reale. Era oare de mirare că ea căutase să scape de sub autoritatea lui?

– Îl iubeşti pe fratele tău? a întrebat-o ea după ce au terminat de spălat vasele.

– Să-l iubesc? a repetat Liana, ca şi cum întrebarea era total nepotrivită.

Alisa nu s-a putut abţine să nu râdă.

– Ştiu, se comportă ca un Attila, dar totuşi este fratele tău. Îl iubeşti?

Neştiind ce să răspundă, Liana se uita fix pe fereastră, când deodată păru că vede ceva ce-a îngrozit-o. Lăsând castronul pe care tocmai îl ştergea, a ieşit alergând din bucătărie şi s-a repezit pe scări.

În acelaşi moment, Alisa a auzit că se deschide uşa de la intrare. Ghicise deja cine era noul venit. Numai Neill Ardrey era capabil să producă un asemenea efect!

Când el a intrat în bucătărie, i-a aruncat o privire ironică.

– Dacă sora dumneavoastră ar fi văzut un şarpe, nu s-ar fi speriat atât de tare.

Indiferent, s-a apropiat de Alisa.

– Unde este Liana? Mi-ar fi plăcut să aud ce va răspunde.

– Ne-aţi ascultat?

El a arătat fereastra deschisă.

– A, înţeleg! Aveţi şi aptitudini de spion... Ei bine, tabloul este complet! zise ea rece.

– Dumneavoastră aţi spus-o, nu eu, replică el pe acelaşi ton.

Timp de o clipă s-au înfruntat din priviri.

– Cum aţi găsit casa? întrebă ea în cele din urmă. M-aţi urmărit?

– Detectivul meu are mai multă experienţă decât mine în acest domeniu.

– Eram sigură! exlamă ea. Un bărbat cu părul cărunt, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-l fac să intre în şanţ!

– Familia Howard pare predestinată să aibă de-a face cu poliţia, comentă el pe un ton ironic.

Fără să ţină seama de remarca lui, Alisa se apucă să adune resturile castronului spart. Tulburată de prezenţa lui Neill Ardrey,

mâinile nu i-au mai dat ascultare și s-a rănit la degetul mare. Văzând cum îi țâșnește sângele, a tresărit.

– Este ceva grav? a întrebat el.

Neluând în seamă întrebarea, s-a oprit.

– Dați-mi voie să mă uit, i-a zis el luându-i mâna.

– Nu-i nimic, replică ea imediat.

Cu un gest energic, s-a îndepărtat de el. Apropierea de acest bărbat îi dădea senzația de sufocare. Era prea autoritar, prea sigur de forța sa și de drepturile sale. Încăperea părea exagerat de mică în prezența lui... era insuportabil.

Tânăra femeie a căutat repede un pansament și l-a aplicat pe deget înainte ca Neill Ardrey să-i propună din nou s-o ajute.

– Unde vă este fratele? s-a interesat el.

– Se plimbă, răspunse ea pe un ton nesigur.

În sinea ei, Alisa se temea de momentul confruntării dintre Neill Ardrey și Alex. Negreșit va fi în defavoarea acestuia din urmă... Pentru Neill Ardrey va fi foarte ușor să-l impresioneze pe fratele ei care era atât de tulburat! Va fi suficient să-și afișeze calmul aparent, aerul superior... oricine ar

capitula în faţa unei asemenea siguranţe de sine.

– Până vine, mă duc să vorbesc cu Liana, spuse el îndreptându-se spre scară.

Imediat, Alisa i-a barat drumul.

– Nu, lăsaţi-o acum. Este dezorientată şi...

– Este sora mea, domnişoară Howard. Am venit să stau de vorbă cu ea şi s-o aduc pe calea cea bună. Este clar?

– Vă aflaţi aici la mine acasă, ripostă Alisa cât putu de ferm. Vă cer deci să plecaţi fără să-mi faceţi greutăţi.

A întâmpinat această afirmaţie cu un hohot de râs care a indignat-o pe tânăra femeie. Iată că-şi bătea şi joc de ea, acum.

– Încercaţi să mă alungaţi, i-a spus el cu un surâs maliţios.

Forţându-se să-şi păstreze demnitatea, Alisa l-a fulgerat cu privirea.

– Asta este, deci! Pentru dumneavoastră numai forţa contează. Şi vai de cei slabi! Acum înţeleg de ce Liana n-a ştiut să spună dacă vă iubeşte: nici o persoană n-ar iubi un om ca dumneavoastră. Nu aveţi pic de delicateţe, domnule Ardrey!

Ea remarcă cu satisfacţie că-l atinsese în punctul sensibil. De data asta, Neill Ardrey

părea să fi pierdut puţin din aroganţa ce-l caracteriza.

– V-aţi terminat discursul? a întrebat-o el cu mânie abia reţinută.

– Nu, nu pe tot. Nu credeţi că este timpul să înţelegeţi că sora dumneavoastră nu mai este un copil? Până acum aţi lăsat-o în grija unor instituţii care vă dădeau garanţia că primeşte o educaţie corespunzătoare şi vă asigurau mai cu seamă liniştea. Puţin vă păsa, în realitate, de părerea Lianei. Pentru dumneavoastră ea este numai moştenitoarea ilustrei voastre familii. Niciodată nu-i daţi posibilitatea să se orienteze singură în viaţă. Şi pe fratele meu îl judecaţi după principiile dumneavoastră sarcastice. Dar să ştiţi că vă înşelaţi în toate privinţele. Alex o iubeşte pe Liana cu adevărat.

Abia s-a oprit, cu sufletul la gură, dar când a vrut să spună ceva, nu i-a acordat răgazul necesar. Era la ea acasă şi avea de gând să-l facă să înţeleagă acest lucru!

– Şi mai cu seamă, continuă ea, să pretindeţi că mint! Alex este îndrăgostit de sora dumneavoastră. Eu nu vreau ca el să sufere şi mai ales nu din cauza cuiva ca

dumneavoastră. Nu sunteţi decât o maşină, domnule Ardrey, o maşină de calculat, rece...

– Ştiţi cui vă adresaţi? i-a retezat-o el cu o voce ameninţătoare.

În acel moment, Alisa s-a gândit că poate subestimase puterea de intimidare a acestui bărbat. De fapt, era cu adevărat înspăimântător.

El s-a apropiat de ea, a apucat-o strâns de umeri şi a zgâlţâit-o cu violenţă. Când s-a oprit, în cele din urmă, Alisa a rămas încremenită, ca o păpuşă de cârpă, cu ochii măriţi de oroare. O paralizase mai degrabă privirea lui dură decât violenţa gestului.

– Nu ştiţi nimic despre mine şi nici despre Liana, a reluat el cu dificultate. În plus, vorbiţi mult prea mult şi ce nu trebuie. Nu cunosc decât un singur mijloc de a calma isteriile de acest gen, domnişoară Howard.

Alisa a înţeles mai târziu ce urma să se întâmple. S-a zbătut cât a putut, dar fără nici un rezultat. Înlănţuită de braţele lui ca într-o menghină, căzuse în cursă. Îngrozită, a văzut că el îşi apropie faţa de a ei.

N-a fost nici pe departe un sărut pasionat. A fost o pedeapsă rece, calculată.

Când i-a dat drumul, Alisa tremura din tot corpul. Neill Ardrey s-a uitat un moment la ea şi apoi, fără să zică un cuvânt, a ieşit din încăpere.

Epuizată, învinsă, Alisa s-a lăsat pe un scaun şi a încercat să-şi stăpânească tremurul care o cuprinsese. I-a trebuit ceva timp pentru a-şi recăpăta calmul. Avea o stare de febrilitate, fruntea îi era transpirată şi clocotea de furie.

A ciulit urechea. De la etaj nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Neill Ardrey şi sora lui trebuie că vorbeau cu glas scăzut.

Revenindu-şi în cele din urmă din letargie, Alisa şi-a pregătit un ceai pe care l-a băut în salon, instalată într-un fotoliu. Curând, gândurile i-au revenit la Alex. Trecuse mai mult de o oră de când plecase... Ar fi trebuit să fie lângă Liana pentru a o ajuta în încercarea prin care trecea.

Fără să ezite, tânăra femeie puse ceaşca pe masă şi ieşi din casă, ferm hotărâtă să-şi regăsească fratele.

Căutările ei n-au durat mult. Alex discuta cu un prieten din copilărie la marginea pajiştii din vecinătatea vilei. Îndată ce l-a văzut, a alergat spre el, dar înainta greu din

cauza ierburilor înalte care-i ajungeau până la genunchi. Din grabă s-a poticnit de o mică movilă de pământ şi a căzut cu faţa în jos în iarbă.

Cei doi tineri au întâmpinat căderea ei cu râsete amuzate. După câteva momente, Alex se afla lângă ea şi o ajuta să se ridice.

– Ai păţit ceva? a întrebat-o el grijuliu.

Alisa şi-a recăpătat suflul şi a spus gâfâind:

– A venit Neill Ardrey.

– Cum? a exclamat fratele ei, brusc foarte palid.

– A angajat un detectiv care să mă urmărească...

Era pe punctul de a continua cu explicaţiile, dar Alex plecase deja. Pe când se pregătea s-o ia după el, a simţit o durere pătrunzătoare în picior: făcuse probabil o întindere musculară.

S-a întors încet la vilă şi a ajuns tocmai la timp să vadă un Jaguar alb demarând şi dispărând la capătul drumului.

În picioare în faţa portalului, Alex părea abătut.

– Liana a plecat cu el, a zis cu o voce lipsită de expresie.

Alisa l-a luat cu tandreţe pe după umeri.

– Ţi-a spus ceva?

– Da, că este profund mâhnită, că n-ar fi ieşit nimic din povestea asta, că era o eroare... Începu să râdă, un râs amar. Firește, speră că nu voi suferi prea mult şi că voi înţelege până la urmă, continuă el furios.

Alisa nu făcu nici un comentariu. Aşa cum prevăzuse, Neill Ardrey câştigase. Acum se punea problema să-l ajute pe Alex.

Tocmai se pregătea să-i spună ceva care să-l consoleze, când tânărul s-a întors, a urcat. în maşina lui şi porni în trombă.

Alisa a urmărit cu neliniște autovehiculul care se îndepărta.

În sufletul ei se ruga ca Alex să nu încerce să se angajeze într-o confruntare cu Neill Ardrey. Căci dintre cei doi, ştia deja cine va învinge.

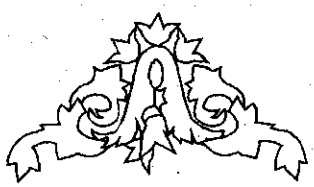

CAPITOLUL III

După o oră, Alisa pornea înapoi spre Londra. Înainte de a pleca ezitase dacă să încuie sau nu casa. Dacă Alex se va întoarce? În cele din urmă, s-a gândit că această eventualitate era puțin probabilă. Mai mult ca sigur, Alex se dusese la el acasă. Îi va telefona îndată ce va ajunge la Londra.

Când plecase, era într-o asemenea stare de disperare și de furie, încât tânăra femeie era îngrijorată din cauza lui. Ce avea de gând să facă? Se va duce înapoi la agenție? Poate că Neill Ardrey își pusese deja în aplicare amenințarea.

Amintirea sărutului pe care acesta i-l smulsese cu forța i-a revenit în memorie. În acel moment l-ar fi ucis cu plăcere! Fusese atât de sigur pe el, atât de violent. Nu era nimic măreț în asta.

Dacă n-ar fi fost femeie, Neill Ardrey n-ar fi putut niciodată să se folosească de acel mijloc abject de convingere.

La acest gând, a lăsat să-i scape o înjurătură sănătoasă. În furia ei, nu remarcă privirea mirată pe care i-a aruncat-o un șofer oprit ca și ea la stop: se gândea din nou la Alex.

Acesta își va înfrânge singur durerea. Suferințele din dragoste sfârșeau întotdeauna prin a se vindeca. Dar deocamdată nu avea dispoziția să asculte astfel de argumente. Dragostea lui era mult prea sinceră. Dealtfel, Alex era întotdeauna sincer cu sentimentele și acțiunile sale.

Convins c-o iubește pe Liana, nu va renunța la ea. Din contră, o va urmări fără întrerupere, până ce aceasta va sfârși prin a ceda... la fel cum făcuse mama lor cu el.

De ce trebuise s-o întâlnească tocmai pe Liana? Aceasta nu era atât de sigură pe ea însăși pentru a trăi o asemenea aventură. Alex ar fi trebuit să se îndrăgostească de o fată mai matură, capabilă să-i ofere încrederea de care avea nevoie.

La această idee, Alisa surâse disprețuitoare. Știa prea bine că dragostea nu era o

chestiune logică. De altminteri, și Liana întâmpinase dificultăți. Va ști oare Alex să-i acorde sprijinul său? Probabil că nu, așa cum era de absorbit de propria lui soartă. Cu siguranță, dragostea era chestiunea cea mai complicată din lume!

*
* *

Era aproape șase când Alisa și-a parcat mașina. Se simțea obosită, cu nervii încordați.

Odată ajunsă în apartament, și-a scos vesta și pantofii și apoi s-a îndreptat imediat spre telefon. Trebuia neapărat să-l sune pe Alex.

N-a răspuns el, ci Yann. După vocea acestuia din urmă, a înțeles că-l deranjase dintr-o siestă prelungită.

– Mda?

– Yann? Sunt Alisa. Alex este acasă?

– A, bună! Nu, nu e. E urgent? Vreau să spun că aș putea...

– Trebuie să vorbesc cu el. Poți să-i spui să mă sune când vine?

– De fapt, a zis el rar, cred că știu unde este...

– La vilă, știu, i-a tăiat-o ea sec.

– A, da?

Vocea tânărului era aproape o șoaptă.

– Din păcate nu numai eu am știut de asta, a reluat ea cu mai mult calm. A venit și Neill Ardrey.

– Ce brută! explodă Yann. Aproape că m-a strâns de gât ca să mă facă să vorbesc!

Calm și blând din fire, tânărul părea enervat.

– Numai eu sunt de vină, continuă el, jenat. Dar Neill Ardrey nu m-ar fi lăsat dacă nu-i spuneam. Ce s-a întâmplat la vilă?

Alisa i-a relatat pe scurt cele întâmplate.

– Bietul Alex! a exclamat Yann după ce ea a terminat. Cum a reacționat?

– Rău. A plecat în grabă și nu știu unde s-a dus.

– Adevărul e că este îndrăgostit nebunește de fata asta, remarcă Yann. De fapt, nu înțeleg deloc ce găsește la ea. În ceea ce mă privește, eu prefer... S-a oprit, dându-și seama că nu era momentul s-o lungească pe tema asta. În fine, îi voi spune să te sune.

Alisa surâdea în timp ce punea receptorul la loc. Yann era cu adevărat incorigibil! S-a

așezat din nou confortabil și și-a terminat de băut ceaiul.

După cinci minute, a sunat din nou telefonul.

– Alex?

– Nu, dragă, sunt eu.

Alisa zâmbi auzind vocea lui Johnny.

– Încerc să dau de tine de nu știu câte ore. Ți-ai rezolvat problemele de familie?

– Nu prea... Dar le voi rezolva într-un fel sau altul, a răspuns ea după un moment de ezitare.

– Oricum, mi se pare că ești destul de preocupată.

– Sunt, dar n-are importanță. De ce m-ai sunat?

– Ca să te invit la masă. Să nu-mi spui că nu poți. Mi-am petrecut toată ziua singur, citind ziarele de duminică din scoarță-n scoarță și târându-mă lamentabil de pe un fotoliu pe altul. Ai milă de mine!

– Nu pot să ies, Johnny. Aștept un telefon de la Alex.

A urmat un moment de tăcere, apoi Johnny spuse pe un ton pe jumătate serios, pe jumătate ironic:

– Este o modalitate politicoasă de a-mi spune că mă concediezi definitiv?

– Johnny! Nu vorbi prostii!

– Atunci de ce să nu vin? M-aș opri la restaurantul chinezesc și ți-aș aduce pateuri imperiale, rață în aspic și...

– Încetează, Johnny! Știi foarte bine că ador bucătăria chinezească. Dar mă tem că nu sunt o companie plăcută în seara asta.

– Încerci poate să-mi cruți sensibilitatea. Știu prea bine că mă consideri un egoist îngrozitor, dar mai pot să ajut pe cineva care are probleme. Mai ales pe tine!

Ea ezită înainte de a răspunde.

– Prefer să rămân singură, spusese în cele din urmă. Îți mulțumesc, oricum.

– În regulă, draga mea. Știi unde mă găsești, dacă ai nevoie de mine.

El a închis și Alisa a rămas mai multă vreme cu ochii în gol. Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră. Se înserase. În depărtare, umbra orologiului Big Ben se detașa într-o manieră amenințătoare în lumina soarelui care apunea. Tânăra femeie s-a înfiorat.

– Bietul Alex, murmură ea.

A oftat și s-a întors în camera ei: avea nevoie să se schimbe din cap până în picioare. După ce-și puse un tricou și o fustă ușoară din bumbac, Alisa s-a simțit mult mai bine. Să-și pregătească ceva de mâncare? În ciuda foamei care o chinuise, nu avea curajul s-o facă. Și-a aruncat o privire la ceas: opt și jumătate.

Alisa s-a apropiat de birou și și-a privit planșele de desen. Erau ilustrații de cărți de povestiri pentru copii. Alisa aprecia această muncă, găsind-o mult mai interesantă decât ultima pe care o avusese. Clientul ei îi ceruse să ilustreze un manual pentru fermele agricole. Să deseneze o vacă fusese pentru ea cel mai mare chin!

Poveștile pentru copii îi conveneau mai mult. Putea să-și dea frâu liber imaginației. Bineînțeles că era obligată să urmeze firul povestirii, dar editorul îi lăsa toată libertatea de a-și alege desenele. Feeria era un domeniu în care Alisa se simțea în largul său!

Tresări auzind soneria și s-a repezit să deschidă. Nu putea fi decât Alex!

Când își văzu fratele în cadrul ușii, îi scăpă un oftat de ușurare.

– Alex, unde-ai fost? Eram înnebunită de grijă!

– Am simţit nevoia să mă gândesc, răspunse el cu o voce posomorâtă.

În timp ce intra în apartament, Alisa l-a examinat cu atenţie. Desigur, era la fel de palid, dar în privirea lui mânia luase locul tristeţii. Şi era un semn bun: era mai bine să dea frâu liber sentimentelor sale decât să se retragă în sine.

– Ai mâncat? l-a întrebat ea. Tocmai mă gândeam...

– Nu mi-e foame, a întrerupt-o el.

Apoi a scos un obiect din buzunar pe care l-a întins Alisei.

– Uite, am găsit-o în maşină. Poţi să i-o restitui Lianei.

Era o pudrieră de aur, de un gust rafinat, cu iniţialele fetei pe capac.

– Este fără îndoială de valoare, remarcă Alisa fără să-şi ascundă admiraţia.

– Da. I-o dai tu înapoi Lianei? Eu nu pot, nu vreau s-o văd.

Alisa consimţi fără prea mare entuziasm.

– Foarte bine. Mă duc mâine...

– Nu, în seara asta, replică el. Trebuie să i-o dai în seara asta. Dacă s-ar întâmpla să

mi-o fure cineva, Neill Ardrey ar fi capabil să ne acuze.

Împărtăşind îndată această părere, Alisa acceptă să plece imediat.

– Liana este sigur la bunica ei, i-a făcut cunoscut Alex, scriind adresa pe o bucată de hârtie.

– Vrei să mă aştepţi? Când mă întorc, pregătesc ceva să mâncăm împreună. Între timp, odihneşte-te puţin.

– Nu-ţi face griji, mormăi el. Îi vei da pudriera chiar ei în mână, nu-i aşa?

– Promit. Ai ceva să-i transmit Lianei? întrebă ea înainte de a ieşi.

– Nu, răspunse el aruncându-i o privire tristă.

Ar fi fost mai bine să fi tăcut, a reflectat ea, închizând încet uşa după ea. Dar era atât de dificil să ajuţi o persoană care suferă... Dacă Alex şi-ar fi rupt o mână sau un picior, ar fi ştiut ce atitudine să adopte. Dar, vai! durerile inimii nu sunt atât de simplu de vindecat. Atâta timp cât fratele ei refuza să i se destăinuie, Alisa nu putea decât să asiste, neputincioasă, la suferinţa lui...

Când s-a apropiat de adresa indicată de Alex, Alisa a simţit că o cuprinde teama la

vederea locuințelor somptuoase care se întindeau de-a lungul aleilor.

A parcat în fața reședinței particulare a familiei Ardrey și a rămas un moment în mașină pentru a o contempla. Dacă situația ar fi fost normală, ar fi fost încântată s-o viziteze: puțini oameni se puteau lăuda cu asemenea ocazie de a pătrunde în această lume privilegiată. Cu toate acestea, Alisei îi repugna să se lase impresionată de ceea ce-l înconjura pe Neill Ardrey. Trebuia să fie obiectivă, să-și păstreze sângele rece.

Aproape fără tragere de inimă, a ieșit din mașină și s-a îndreptat spre casă. Inspirând o cantitate mare de aer, apăsă pe sonerie.

După câteva momente, ușa s-a deschis și și-a făcut apariția o femeie mică, cu părul argintiu, îmbrăcată cu o rochie gri, foarte sobră.

– Da?

– Aș vrea s-o văd pe domnișoara Ardrey, vă rog, a cerut Alisa cu o voce gravă.

– Domnișoara Ardrey? repetă guvernanta întorcând capul spre interiorul casei.

Alisa observă atunci un vestibul mare, a cărui pardoseală de marmură era acoperită de un covor persan. Pe pereți atârnau tablouri

care păreau să fie de valoare. Absorbită de investigaţiile ei, nu-l văzuse venind pe Neill Ardrey. Când i-a întâlnit privirea, s-a crispat.

– Lasă-ne, doamnă West, zise el făcând câţiva paşi spre ele.

Supunându-se ordinului, guvernanta a plecat imediat din încăpere.

Alisa se afla în continuare în faţa uşii, cu mâinile băgate în buzunarele vestei. Degetele îi îngheţaseră brusc. Neill Ardrey avea darul de a-i pune nervii la încercare...

– Intraţi, i-a propus el cu răceală.

Ea a refuzat cu un semn din cap.

– I-am adus asta înapoi Lianei. A uitat-o în maşina fratelui meu.

Scoase pudriera din poşetă şi i-o întinse. Când el a luat-o, Alisa a remarcat că avea mâini de o frumuseţe surprinzătoare. Fără îndoială pentru că şi le îngrijea des la manichiuristă, s-a gândit ea cu rea-voinţă. Ideea că acest bărbat ar putea poseda un rafinament natural, îi era pur şi simplu insuportabilă.

– N-o puteţi vedea pe Liana, a reluat el. S-a culcat.

– Presupun că este închisă în camera ei.

– Nu vă comportați ca un copil, domnișoară Howard, i-a zis el sec. Și dealtfel, nu am obiceiul să discut în pragul ușii. Intrați.

Înainte de a avea timpul să reacționeze, el o luase deja de braț, o trase în interiorul casei și închise ușa. Zgomotul surd al batantului ușii a răsunat în toată casa.

– Nu mă atingeți! i-a poruncit ea desprinzându-se cu un gest violent. Știu foarte bine că aveți obiceiul să vă tratați rudele după cum aveți chef, dar cu mine asemenea maniere nu merg.

El a măsurat-o din cap până în picioare cu un aer glacial.

– Imaginați-vă că mi-am dat seama. Hai să mergem în biroul meu să discutăm, este mai comod.

Alisa era să refuze, când i-a atras atenția o siluetă, sus pe imensa scară de marmură. Abia a avut timp s-o zărească pe Liana, îngrozitor de palidă, îmbrăcată într-o cămașă de noapte lungă albă. Aproape ca o fantomă, fata a dispărut imediat.

Liana părea foarte nefericită. Cum o convinsese fratele ei să revină acasă? Alisa dorea să afle acest lucru. Nu-i rămânea decât o soluție: să accepte invitația lui Neill Ardrey.

– Pot să vă ofer ceva de băut? a întrebat-o el introducând-o în biroul lui.

– Aș bea cu plăcere o cafea.

El a ridicat mirat din sprâncene.

– Am un coniac excelent.

– Mulțumesc, nu beau niciodată alcool.

– Bine, mă duc să-i dau instrucțiuni doamnei West, a replicat el cu un aer ofensat.

După ce a plecat, Alisa a aruncat o privire prin ușa întredeschisă. Liana coborâse scara și era gata să fugă la cel mai mic semnal de alarmă. Cu o voce gravă, Alisa i-a spus:

– Bună seara, Liana. Cum te simți?

Vizibil înspăimântată, fata a cercetat vestibulul.

– Fratele tău este la doamna West, îi spuse Alisa pentru a o liniști.

Liana scoase un suspin de ușurare și se sprijini de ușa biroului.

– Alex este foarte furios? a întrebat ea dintr-o răsuflare.

– Este mai ales disperat. La ce te-ai fi așteptat?

– Spune-i... O, nici nu știu ce să-i spun. Neill nici nu mi-a dat posibilitatea să aleg. Nu voiam să plec de acolo...

Alisa s-a încruntat, exasperată.

– Atunci de ce ai plecat? a întrerupt-o ea cu asprime.

– Pentru că i-aș fi distrus viața lui Alex.

– Este absurd. Așa ți-a spus fratele tău?

– Are dreptate, sunt prea tânără. N-ar fi trebuit să-l las pe Alex să meargă atât de departe. Era minunat, dar trăiam ca într-un vis în care n-am crezut niciodată cu adevărat. Vreau să spun... în căsătorie. Una este să vorbești și alta este să treci la fapte... Sunt prea tânără ca să mă căsătoresc. L-aș fi făcut nefericit pe Alex. Cu toate astea, îl iubesc. A fost atât de frumos când mi-a cerut mâna; nimeni nu-mi mai vorbise vreodată ca el, dar...

A tăcut brusc: pe culoar se auzeau pași. Adresându-i Alisei un surâs ușor, Liana a dispărut.

Două secunde mai târziu, în încăpere a intrat Neill Ardrey. A examinat-o pe tânăra femeie cu un aer suspicios, înainte de a-și întoarce capul spre direcția scării. Din fericire, n-a văzut nimic. Cu toate acestea, Alisa a avut certitudinea că nu fusese păcălit.

Cu o nonșalanță puțin afectată, Alisa s-a dus să se așeze într-un fotoliu de piele neagră, plasat nu departe de șemineu.

Deasupra vetrei trona portretul magnific al unei femei. Alisa s-a cufundat în contemplarea tabloului, prefăcându-se că-şi ignoră gazda.

– Bunica mea, i-a explicat el după o scurtă tăcere.

– Era foarte frumoasă, îmi aminteşte de Liana.

Doamna Ardrey avea aceleaşi trăsături diafane, aceiaşi ochi de un albastru profund ai nepoatei sale. Dar se citea pe chipul ei o hotărâre, o bucurie de viaţă care-i lipseau Lianei.

Tocmai în acel moment guvernanta intră în cameră, purtând o tavă pe care se afla un splendid serviciu de cafea. A aşezat tava pe o masă joasă şi s-a adresat lui Neill Ardrey:

– Să servesc, domnule?

– Da, te rog.

În timp ce guvernanta se deplasa de colo, colo, Alisa profită pentru a examina încăperea. Rezulta foarte clar că Neill Ardrey lucra foarte des acolo. Pe masă erau împrăştiate hârtii, mobilele vechi scoteau în evidenţă patina timpului, o carte zăcea pe un gheridon. Dealtfel, în birou domnea o atmosferă primitoare, atrăgătoare. Perdelele

groase reţineau zgomotul exterior, în timp ce singura lampă aprinsă în încăpere difuza o lumină estompată, foarte odihnitoare. În mod incontestabil, lui Neill Ardrey îi plăcea confortul.

După ce doamna West a părăsit biroul, el i s-a adresat din nou:

– Fratele dumneavoastră să nu se teamă în privinţa serviciului, spuse el.

– Ce mărinimos sunteţi! exclamă Alisa pe un ton ironic. Evident, pentru că aţi câştigat...

– În definitiv, nu vă deosebiţi prea mult de celelalte femei, domnişoară Howard, i-a ripostat el imediat. Vorbiţi fără să ţineţi seama de bunul simţ şi în plus, sunteţi şi imprudentă.

– Este o formă de şantaj? întrebă ea disprețuitoare. Dacă vă displace comportarea mea, cel ce va suferi consecinţele va fi fratele meu... Bineînţeles, aveţi toate atuurile în mână. Asta vă dă probabil o senzaţie ameţitoare, nu-i aşa, domnule Ardrey? Puterea absolută înlocuieşte multe lipsuri...

S-a ridicat dintr-un salt şi s-a apropiat de ea.

– Ce înseamnă aluziile astea? a întrebat-o el printre dinţi. Şi în ce măsură vă priveşte viaţa mea personală?

Stătea atât de aproape de ea încât Alisa îi putea simți respirația pe obraz. Acest bărbat emana un magnetism pe care-l percepea fără să vrea, prin toate fibrele corpului ei. Indubitabil, Neill Ardrey era atrăgător. Ochii lui cenușii ca oțelul, trăsăturile în același timp dure și perfect desenate, gura cu buzele pline, totul degaja la el o senzualitate puțin obișnuită.

Alisa se lupta cu propriile ei gânduri. Mai ales, nu trebuia să cadă într-o cursă. Neill Ardrey reprezenta o amenințare pentru că putea oferi totul... cu excepția libertății. Tiranic, posesiv, obișnuit să dea ordine, ar fi reușit s-o transforme curând într-o sclavă... Or, Alisa refuza să fie sclava cuiva.

S-a forțat să iasă din imobilitate și-i întinse ceașca goală, înainte de a spune pe un ton detașat:

– Greșiți, domnule Ardrey, viața dumnea-voastră particulară nu mă interesează. Acum că m-ați liniștit în privința fratelui meu, cred că nu mai avem ce să ne spunem, adăugă ea ridicându-se.

A procedat și el la fel, dar în loc să-i deschidă ușa, i-a barat trecerea.

– Ei bine, în ceea ce mă priveşte, viaţa dumneavoastră particulară mă interesează, a rostit el pe un ton ironic. Cu ce bărbaţi vă vedeţi? Cu cei care sunt la picioarele dumneavoastră şi vă îndeplinesc toate capriciile?

– Se pare că priviţi dragostea ca pe un război. Nu este cazul meu.

În timp ce ea avansa pentru a încerca să plece, el s-a postat din nou în faţa ei. Apoi, fără s-o piardă din ochi, a întrebat-o pe un ton mieros:

– Şi aveţi multe? legături amoroase, vreau să spun.

– Vă trebuie o listă completă? i-a replicat ea fără a se intimida.

Dar când i-a întâlnit privirea, i-a pierit toată hotărârea. Se simţea ca hipnotizată, paralizată de ochii lui cu reflexe argintii. Gura i se uscase şi simţi că s-a pierdut cu totul când el i-a zâmbit, un zâmbet irezistibil.

– Este atât de lungă?

Alisa a scos un oftat care trăda iritarea.

– Discuţia asta este stupidă! spuse ea. Acum trebuie să plec. Vizita mea nu avea alt scop decât să vă restitui pudriera Lianei.

– Sunteţi deci aici numai pentru asta?

– Bineînțeles, răspunse ea mirată. Ce credeți...

S-a oprit, extrem de jenată. Ce-și închipuise? Că venise să-l vadă?

El o examina și ea înțelese că ghicise exact. Cum putea el să creadă că ea ar mai fi dorit să-l vadă după ce-i făcuse fratelui său? Orgoliul acestui bărbat depășea într-adevăr orice limită.

– Aveți dreptate, pentru asta am venit, domnule Ardrey, i-a spus ea cu fermitate. Dacă ar fi trebuit să traversez oceanul pentru a vă evita, l-aș fi traversat.

– Hmm, ce temperament! recunoscu el pe un ton ironic.

– De fapt, nu mă impresionați deloc, adăugă ea. Și vă sfătuiesc să țineți seama de asta.

– Și ce capacitate fabuloasă de a da replici! continuă el imperturbabil.

– Foarte nostim, remarcă ea agasată.

– Nu sunteți nici măcar frumoasă, a replicat el, amuzat de-a o vedea brusc roșind.

– Mulțumesc. Asta este tot?

– Nu... a rostit el înainte de a se uita gânditor la ea. Cu toate astea, aveți ceva

interesant: ochii. Sunt atât de expresivi, încât pot citi în ei cele mai mici gânduri.

Ea i-a aruncat o privire plină de mânie.

– Ca acum, de exemplu?

El îi surâse disprețuitor.

– Exact. Dealtfel, și gura are ceva atrăgător.

Cum el se uita fix la acea parte a chipului ei, Alisa a roșit gândindu-se la sărutul pe care i-l smulsese cu forța. La acest gând, fu copleșită de o tulburare ciudată, de necontrolat... S-a luptat din toate puterile pentru a-și înăbuși emoția care o sugruma.

Neill Ardrey își folosea senzualitatea ca pe o armă și ea, imprudentă, se angrenase în jocul lui. Trebuia să-și revină în fire!

Cu nervii încordați, l-a privit cum se apropia.

– Sunteți femeia cea mai energică pe care am întâlnit-o vreodată, afirmă el fără s-o slăbească din ochi. Orice bărbat ar fi sensibil la așa ceva. Fără altă introducere, el s-a aplecat asupra ei și i-a atins ușor buzele.

Împotriva tuturor așteptărilor, tânăra femeia a încercat o plăcere ciudată. Dealtfel, buzele lui Neill o incitau mai mult decât ar fi dorit ea. O toropeală extrem de plăcută

începuse să pună stăpânire pe Alisa, când, brusc, și-a revenit. L-a respins cu violență, făcându-l aproape să-și piardă echilibrul și înainte ca el să aibă timp să reacționeze, a ieșit alergând din cameră.

Când i-a auzit pașii, a înțeles că pornise în urmărirea ei. Fără să piardă o clipă, Alisa s-a repezit spre ușa de la intrare pe care a încercat s-o deschidă în grabă. Prea târziu. Deja o mână de fier se abătuse asupra umărului ei, obligând-o să se întoarcă. A crezut că este pierdută, când deodată s-a auzit soneria.

Amândoi au tresărit și s-au înfruntat pentru ultima oară din priviri. Apoi, fără nici un chef, Neill Ardrey i-a dat drumul din strânsoare pentru a se duce să deschidă ușa, în timp ce Alisa își reținea un oftat de ușurare.

Abia își revenise din emoțiile prin care trecuse când și-a făcut intrarea un mic grup de oameni. Afișând un zâmbet de complezență, Neill Ardrey i-a întâmpinat cu o voce afectuoasă.

– Bună, Oliver! Clara, Jill, ce surpriză plăcută. Intrați, vă rog. O chem pe doamna West să vă pregătească ceva de băut.

– Bună idee! a exclamat femeia cea mai în vârstă. Este foarte cald astăzi.

Coafată cu eleganță, aceasta purta o rochie care-i sublinia în mod excesiv silueta uscățivă. O eșarfă lungă de mătase flutura în jurul ei într-un mod cam pretențios. Era evident că făcea parte din acea categorie de femei care sunt decise să rămână tinere orice s-ar întâmpla... Cât despre însoțitorul ei, acesta avea o figură rotundă, mai degrabă simpatică și ochii vioi scânteind de veselie. După atitudinea lui stingherită se putea deduce că se întreba de ce naiba aterizase într-o asemenea adunare...

Cum Alisa pândea ocazia de-a o șterge englezește, el i-a adresat un surâs complice și ea i-a răspuns cu un zâmbet discret.

– Ce face Liana? întrebă tânăra care-i însoțea pe cei doi. S-a restabilit? Vara guturaiurile sunt mai greu de suportat, nu-i așa, tată? conchise ea adresându-i-se celui ce se numea Oliver.

– Absolut, răspunse acesta cu un aer supus.

– Jill, dragă, dă-i vesta doamnei West, a zis femeia cu eșarfa de mătase.

Tânăra fată i-a adresat un zâmbet strălucitor lui Neill Ardrey, înainte de a se apropia de el.

– Vrei să mă ajuți, Neill?

În timp ce se executa politicos, Alisa a profitat de moment ca să treacă dincolo de ușă. A coborât scările de la intrare, a alergat până la mașină și s-a așezat la volan. În momentul în care demara, Neill Ardrey a apărut în pragul casei...

„Prea târziu, domnule Ardrey. De data asta ai pierdut!" se gândi ea accelerând.

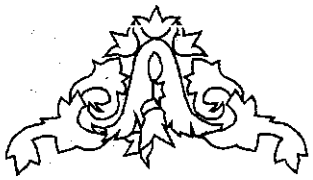

CAPITOLUL IV

– Ce s-a întâmplat cu Alex? întrebă Johnny deschizându-i programul.

Teatrul era aproape ticsit şi piesa trebuia să înceapă dintr-un minut în altul. Puţin le-a lipsit să nu întârzie pentru că nu găsiseră un loc de parcare. Cu toate acestea, după o jumătate de oră, Johnny reuşise să-şi întoarcă maşina minusculă într-un loc în care Alisa nu şi-ar fi imaginat că şi-ar fi putut pune o bicicletă.

Deoarece tânăra femeie nu-i răspundea, Johnny i-a aruncat o privire îngrijorată.

– Fratele tău are cu adevărat probleme, nu-i aşa? Când l-am văzut ultima oară la tine, nu mi-a adresat nici un cuvânt. Are ceva cu mine personal, sau este întotdeauna deprimat după cum pare?

– Este într-adevăr deprimat, a recunoscut ea suspinând.

Trecuseră două săptămâni de la acea întâmplare penibilă. În această perioadă, Alisa nu-l văzuse pe fratele ei decât cu câteva ocazii rare și de fiecare dată acesta se menținuse într-un mutism deznădăjduitor.

– Este ceva grav? a mai întrebat Johnny.

– Neplăcerile dragostei, răspunse ea vag.

Johnny și-a ridicat capul cu un aer preocupat.

– Cunosc acest gen de decepții, zise el cu o seriozitate care nu-l caracteriza. Nu există decât o singură consolare în asemenea cazuri, astfel încât tristețea să nu dureze o veșnicie.

La această afirmație emfatică, Alisa nu putu să nu râdă.

– Mi se pare deplasat din partea ta să vorbești despre dragoste, l-a tachinat ea.

– Acum, da, recunoscu el mormăind ușor. O femeie a distrus în mine orice înclinație sentimentală. Pe atunci eram mai tânăr ca Alex și ea era un fel de Evă ispititoare. Mi-a întins mărul și l-am mâncat... și am avut o indigestie pe care am ținut-o minte. De atunci, cuvântul dragoste nu mai face parte din vocabularul meu.

Alisa îl observa cu coada ochiului, întrebându-se ce ascundeau aceste cuvinte zeflemitoare.

– Ce fraze pretenţioase! Dacă nu te ştiam scriitor, cred că aş fi ghicit numai după felul tău de a vorbi.

– Te înşeli. În general, scriitorii sunt puţin vorbăreţi. Ei se dezvăluie în faţa paginilor albe.

În timp ce luminile începeau să se stingă, tăcerea s-a aşternut treptat în sală. Johnny şi-a întins picioarele şi s-a aşezat confortabil în fotoliu, cu un oftat de satisfacţie.

– Este momentul meu preferat, a murmurat el. Simt întotdeauna o plăcere intensă când se ridică cortina...

În acel moment, un spectator din spatele lor a tuşit zgomotos; Johnny s-a strâmbat, ca şi când cineva l-ar fi torturat şi Alisa s-a stăpânit cu mare greutate să nu izbucnească în râs.

Dar, curând, primul act a început şi ea fu captivată de ceea ce se desfăşura pe scenă. Când luminile s-au aprins din nou pentru pauză, a fost aproape surprinsă să-l vadă pe Johnny lângă ea.

El i-a surâs cu un aer complice.

– Ți-a plăcut, nu-i așa? Păreai fascinată. N-ai fi reacționat nici dacă ar fi căzut cerul pe tine.

Ea râse din toată inima.

– Da, a fost minunat. Uitasem cât de interesantă este piesa. Totuși, problemele pe care le ridică Shaw nu mai sunt atât de actuale.

Johnny ridică mirat din sprâncene.

– Așa deci! Nu zău, chiar crezi că alcoolismul nu mai este o problemă actuală?

– În zilele noastre, nu se mai încearcă combaterea alcoolismului făcându-se apel la religie, i-a precizat ea pe un ton critic. Personajele lui Shaw îmi plac, mă impresionează chiar, dar argumentele lor nu mă conving. Pentru mine, Shaw este mai mult un prestidigitator decât un filozof.

– Dar ce dramaturg mare! spuse Johnny cu admirație. Și-a îndepărtat o șuviță rebelă de pe frunte, apoi a reluat cu vioiciune: Apropo de alcoolism, ce-ar fi să mergem la un bar? Mi-e o sete nemaipomenită.

Cea mai mare parte a spectatorilor se îndreptau deja într-acolo. Cei doi tineri s-au strecurat prin mulțimea care se îngrămădea tot mai mult în foaier.

– Stai mai aproape de mine, spusė Johnny, luând-o pe Alisa de mână, altfel ne pierdem.

– N-o să avem timp să bem nimic până la sfârşitul pauzei! răspunse ea cu pesimism.

Johnny i-a adresat un zâmbet încântător.

– M-am gândit la toate, draga mea. Băuturile noastre au fost deja comandate. Pentru tine o limonadă cu gheaţă, e bine?

– Este extraordinar, i-a replicat ea cu entuziasm exagerat.

I-a răspuns cu un hohot de râs şi a tras-o după el. Pe când se întorceau cu un mic grup de oameni, unul dintre bărbaţi s-a întors după ce au trecut pentru a o privi pe Alisa. Nu-i venea să-şi creadă ochilor: era Neill Ardrey.

În nota lui obişnuită, arbora un surâs maliţios şi modul în care a măsurat-o din priviri nu mai avea nevoie de nici un comentariu. Era evident că n-o iertase că fugise cu câteva zile în urmă...

Ea a ezitat să-l salute, iar Johnny o trăgea după el pe scară. Când au ajuns la bar, obrajii îi erau în flăcări şi inima îi bătea tare. Amuzat, însoţitorul ei a pus acest exces de culoare pe seama luptei înverşunate cu care se confruntaseră până a ajunge la bar.

– Hmmm. Ce bine mi-a prins, a oftat el, înghiţind încet din berea rece.

Cât despre Alisa, aceasta nu reuşea deloc să-şi potolească bătăile inimii.

„Ce se întâmplă cu mine?“ s-a întrebat ea furioasă. Fusese suficient să-l vadă pe Neill Ardrey pentru a încerca o emoţie puternică. Şi acum simţea fiori în ceafă, mâinile îi erau umede... Fără îndoială din cauză că era furioasă, s-a gândit ea. Totuşi, această emoţie semăna în mod ciudat cu frica. Între furie şi frică există o diferenţă de sens, dar poate nu de efect. Da, asta trebuie să fie. Un fel de descărcare de adrenalină provocată de resentimentul pe care-l trezea în ea.

Johnny vorbea de piesă. Ea-l asculta, încercând în acelaşi timp să-şi revină. Era ridicol să-i permită acelui tip odios să-i strice seara! Totul mergea atât de bine înainte de a-l fi văzut.

– Eşti destul de tăcută, remarcă Johnny intrigat.

– Scuză-mă, i-a zis ea. Este prea cald, şi cu zgomotul ăsta nu sunt în stare să urmăresc o conversaţie. Detest mulţimea. Chiar dacă oamenii sunt bine dispuşi, nu poţi niciodată

prevedea ce reacţie pot avea când sunt în număr atât de mare.

– Am văzut o mulţime dezlănţuită în India, adăugă el şi începu să-i relateze o anecdotă pe care Alisa a ascultat-o mai puţin atentă. În sfârşit, a sunat soneria şi barul a început să se golească încet. Când au ajuns la locurile lor, Johnny i-a spus grijuliu:

– Am impresia că-ţi faci încă griji pentru Alex. N-ai dreptate. Este adult acum. Este timpul să înveţe să se descurce singur. Ce se va face când tu nu vei mai fi lângă el să-l ajuţi?

Ea rămase tăcută, cu ochii plecaţi. Mai cu seamă nu voia să întâlnească din nou privirile lui Neill Ardrey. Oriunde ar fi fost în sală, nu se va simţi în siguranţă până ce nu va ajunge la locul ei. În agitaţia în care se găsea, abia auzise cuvintele lui Johnny.

– Foarte bine, zise el cu un oftat. În definitiv, este viaţa ta şi aş fi făcut fără îndoială mai bine dac-aş fi tăcut. Uită ce ţi-am spus.

După ce s-a aşezat, şi-a dat seama că fusese nepoliticoasă faţă de însoţitorul ei. I-a adresat un surâs afectuos.

– Probabil că ai dreptate, zise ea. Dar nu pot să nu-mi fac griji pentru fratele meu.

El şi-a pus cu tandreţe o mână pe mâna ei.

– Ştiu. Este vocea sângelui care-şi spune cuvântul. Cele două surori ale mele sunt la fel. Sunt obligat să le văd cât mai puţin posibil, ca să nu-mi împuie capul cu obsesiile lor.

Alisa izbucni în râs.

– Ce fel de obsesii?

– Vor cu orice preţ să mă însoare. Oricât le-aş spune că sunt bine aşa cum sunt, nu mă cred. Şi se străduiesc să-mi prezinte tinere, unele mai proaste şi mai urâte ca altele!

– Bietul de tine!

În timp ce luminile se stingeau treptat, Johnny s-a aşezat comod în fotoliu. Cu coada ochiului, Alisa îl observa. Îi vorbise de o veche decepţie în dragoste care-l marcase pentru totdeauna. Îl credea. În sinea ei, simţea mereu că el nu era pregătit să împartă viaţa cu o femeie.

Experienţa ei proprie era cât se poate de diferită. Alisa nu cunoscuse chinurile pasiunii. Adolescenţa se desfăşurase fericită

și liniștită, fără să-i fie tulburată nici de cel mai mic incident.

Astăzi, serviciul o acapara cu totul. Și nu încercase niciodată acel gen de dragoste de care suferea acum Alex. Poate pentru că ea se protejase spontan... Ținea atât de mult la independența ei! Cum ar putea suporta ea să-și dedice toată energia unui bărbat? Nu, dragostea-pasiune n-o interesa.

Cât despre căsătorie, bineînțeles că se gândea la ea, dar pentru moment nu se simțea pregătită sufletește să întemeieze un cămin. Să ții o casă, să te ocupi de copii, să-ți consolezi soțul, toate puteau aduce satisfacții. Dar să le consacri fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut și asta ani la rând... Nu, era prea mult! Cu cât va întârzia mai mult această scadență, cu atât mai bine.

*

* *

Când au plecat de la teatru, Alisa și Johnny și-au croit drum printre rândurile de mașini pentru a se îndrepta spre restaurantul unde se hotărâseră să ia masa de seară.

– Ați rezervat, domnule? întrebă șeful de sală.

– Da, sunt domnul Hendrix.

– Foarte bine. Pot să vă iau hainele?

Le-a încredințat unei fete și apoi i-a condus la bar.

– Nu luați un cocktail cât așteptați? le-a propus el întinzându-le meniurile.

Cei doi au fost de acord. Șeful de sală plecă să transmită comanda.

– Ți-e foame? a întrebat-o Johnny.

Ea abia clătină din cap.

– Nu, voi lua ceva ușor.

S-a hotărât pentru puțină șuncă de Parma cu pepene și o omletă cu salată.

– Eu nu mă culc oricum înainte de ivirea zorilor, așa că nu mă deranjează să iau masa de seară târziu, a remarcat însoțitorul ei.

Alisa nu făcu nici un comentariu. Știa că duce o viață cam neregulată, spunând oricui voia să-l asculte că noaptea avea mai multă inspirație. Era unul din motivele care-l determinau să nu-și creeze obligații față de vreo femeie. La fel și ea, ținea foarte mult la independența ei.

Șeful de sală a revenit curând după ce Alisa a comandat ce alesese, iar Johnny i-a adresat un surâs celui pe care părea să-l

considere drept salvatorul său, într-atât de mult îl chinuia foamea.

– Eu mă voi aventura mai mult decât domnișoara, spuse el cu o licărire de lăcomie în priviri. Ca antreu aș gusta niște pește marinat, apoi aș lua un escalop cu orez și șofran, iar în privința vinului, o sticlă de Chianti va fi binevenită.

După ce au rămas din nou singuri, Alisa spuse pe un ton reprobator:

– Bei cam mult, Johnny. O bere la teatru, apoi un cocktail, o sticlă de vin aici, alta în altă parte...

– Atenție, a întrerupt-o el nu fără iritare, vorbești ca o adevărată nevastă.

Tânăra femeia schiță un zâmbet silit.

– Scuză-mă, trebuie să fie din cauza piesei.

– Nu m-ai văzut niciodată beat, nu? insistă el, aproape agresiv.

– Știu. Te rog să mă scuzi.

– În tinerețe, mi se întâmpla să mă îmbăt. Mi se părea lucrul cel mai sofisticat posibil. Dar mi-am dat repede seama că „paradisurile artificiale" nu mi se potriveau. Știu exact care-mi sunt limitele și nu mai beau decât de plăcere și nu este nimic blamabil în asta.

S-a oprit, încruntându-şi sprâncenele. O, Doamne, iar am început...

– Ce anume? a întrebat ea surprinsă.

– Să bat câmpii. Mi se întâmplă pentru a doua oară în seara asta. Probabil că am îmbătrânit. A băut o înghiţitură din cocktail cu un aer preocupat. Sau poate din cauza scenariului pe care-l scriu pentru televiziune. Voi sfârşi prin a mă confunda cu unul din personajele scenariului.

– Am văzut ultimul episod. A fost fantastic.

– Într-adevăr? Cu toate acestea, actorul nu este capabil să rostească două cuvinte la rând. Pretinde că dialogurile sunt proaste şi ţine cu orice preţ să le modifice. I-am spus să se limiteze la a-şi face meseria de actor. Dar cred că nu i-a plăcut...

În timp ce el continua să pălăvrăgească astfel, Alisa îşi lăsă privirea să rătăcească prin sala restaurantului. Deodată i-a sărit inima din loc. În pragul uşii apăruse Neill Ardrey, însoţit de tânăra pe care Alisa o văzuse la el acasă. Era de-a dreptul fermecătoare în seara aceasta.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase cu un decolteu larg şi umerii acoperiţi de o capă

neagră, oferea o imagine de o seducție și un rafinament deosebit. Neill era pur și simplu magnific în smokingul care-i accentua ținuta impunătoare, elegantă. Nu fără ciudă, Alisa s-a gândit că formau un cuplu cu adevărat superb.

– ...dar actorii sunt problema principală, continuă Johnny, producătorii mai sensibili, vor sfârși prin a mă scoate din minți.

Cum se numea oare acea tânără? se întreba Alisa căreia vorbele lui Johnny îi parveneau ca prin vis. Dar oricât a căutat, nu și-a amintit. Și totuși îl auzise pe Neill pronunțându-i numele...

– ...și dacă lipsește organizarea, n-ai cum să-i împiedici să reducă cheltuielile, continua Johnny imperturbabil.

Despre ce vorbea? A, da! Concentrându-și din nou atenția asupra interlocutorului ei, Alisa a zâmbit și a încuviințat mașinal din cap. Auzise toate astea de atâtea ori! Era subiectul de conversație preferat al lui Johnny. Și se transforma întotdeauna într-un monolog.

Uitându-se pe furiș la cei doi, i-a văzut că se îndreaptă spre o masă mai lăturalnică. Fata s-a așezat cu un foșnet plăcut de mătase.

Iar când a ridicat capul spre Neill, Alisa a remarcat la gâtul ei scânteierea unui diamant, strălucind ca o stea pe pielea ei ca porțelanul. Roșul rochiei i se potrivea bine și contrasta minunat cu părul castaniu închis.

Sosirea șefului de sală a întrerupt-o pe Alisa din gândurile sale.

– Masa dumneavoastră este gata, spuse el.

Johnny s-a ridicat și Alisa i-a urmat îndată exemplul, având grijă să nu se uite spre Neill și partenera sa. Cu un braț în jurul taliei Alisei, Johnny a condus-o până la masă, continuându-și la nesfârșit expunerea.

– Atunci le-am spus...

S-a oprit pentru a-i permite Alisei să se așeze și el luă loc în fața ei, vorbind în continuare. Distrată, tânăra femeie se juca cu o felie de pâine, făcând-o mașinal fărâme și ascultând vag torentul de cuvinte al prietenului ei.

După ce ospătarul le-a adus antreurile și vinul, Johnny și-a privit îndelung peștele marinat, cu reală satisfacție.

– Ai fi putut să-ți iei și tu pește, pare delicios!

– Îmi place pepenele galben, mai ales vara.

– O, Doamne! Ți-a revenit graiul! exclamă el cu o mirare exagerată. Începusem să cred că ți-ai pierdut limba. Uită-l deci puțin pe Alex și destinde-te.

Ea i-a aruncat o privire foarte mâhnită.

– Scuză-mă, eram cu gândurile foarte departe.

De fapt, ceea ce-i reținea atenția nu era deloc departe. Dar cum concluziile pe care le trăgea Johnny o aranjau perfect, s-a ferit să-l contrazică cumva.

– Nu mă satur niciodată de acest subiect, recunoscu el. Este vina mea dacă te plictisește. De nenumărate ori mi-am zis că nu voi începe iarăși și...

– Și este mai puternic decât tine, adăugă ea râzând.

– Exact.

– Ei bine, hai, și mie mi se întâmplă, rosti ea pentru a-l liniști.

– Foarte bine. De fapt, vorbești foarte puțin despre tine. Uneori mă întreb ce știu exact în ceea ce te privește. Uite, de exemplu adineauri mă întrebam la ce te gândeai. Îmi surâdeai, ridicai capul, dar nu erai aici.

Își savura în tihnă antreul, vorbind cu o voce calmă, aproape degajată, care o făcea

pe Alisa să se simtă stânjenită. Johnny nu avea obiceiul să se lanseze în consideraţii atât de serioase.

– În curând voi termina ilustraţiile la o poveste, reluă ea. O să-i duc lipsa.

– Şi după aceea ce vei face?

– Editorul mi-a încredinţat proiectul unei biografii a lui Thomas Hardy. Va trebui să merg în Dorsetshire. În multe privinţe, această regiune nu s-a schimbat cine ştie ce de la moartea lui Hardy şi voi găsi cu siguranţă acolo sursele de inspiraţie de care am nevoie. Şi el s-a inspirat mult acolo pentru a-şi scrie romanele.

Johnny aşteptă ca ospătarul să ia farfuriile înainte de a-şi spune părerea.

– Nu-mi place prea mult Hardy. Operele sale sunt scrise într-un stil prea arhaic.

– Da, dar ce atmosferă creează! Şi mai ales ce personaje! A imaginat într-adevăr nişte istorii minunate.

Johnny fu de acord cu ea în această privinţă şi au terminat de mâncat continuând să vorbească despre Thomas Hardy şi posibilitatea adaptării operelor sale pentru cinematograf. Alisa făcea eforturi să fie

atentă, în ciuda dorinţei ei de a întoarce capul spre Neill Ardrey şi partenera sa.

La cafea, Johnny a lăsat-o singură un moment pentru a se duce la toaletă. Alisa şi-a dus ceaşca la buze şi maşinal şi-a aruncat o privire de jur-împrejur prin sală. Neill Ardrey stătea aproape exact în faţa ei, la numai câţiva metri. În momentul în care ochii ei s-au aţintit asupra lui, acesta a ridicat capul.

O clipă, Alisa a simţit că se transmite între ei un curent de o intensitate care a făcut-o să se înfioare. Şi-a întors repede privirea dar era prea târziu: şocul fusese inevitabil.

În acel moment era profund tulburată în străfundul sufletului ei. Ca şi cum o simplă privire a acelui bărbat era suficientă pentru a-i poseda trupul şi sufletul.

Şi pe drept cuvânt, nu putea suporta să fie astfel la cheremul lui. De fiecare dată când îl vedea îşi pierdea întreaga stăpânire de sine şi trebuia să facă eforturi considerabile pentru a-şi recăpăta calmul. Acest Neill Ardrey o copleşea complet! Acest Neill... Brusc, cu privirea pierdută în gol, şi-a amintit de sărutul lor la el acasă, cum se uitase la ea, la gura lui nemaipomenit de senzuală...

– Tot mai eşti pierdută în reveriile tale? a întrebat-o Johnny aşezându-se.

Revenirea la realitate a fost brutală şi Alisa se înroşi puternic.

– Am putea pleca, Johnny? Nu sunt o companie prea plăcută, nu-i aşa? Sunt obosită pentru că am lucrat foarte mult astăzi!

– Îmi termin cafeaua şi mergem, fu el de acord, înţelegător.

Uşurată, i-a adresat un zâmbet, recunoscătoare.

După câteva minute el a cerut nota de plată, a plătit şi a condus-o pe Alisa până la ieşire. Luptându-se cu propria-i dorinţă, tânăra femeie s-a abţinut să nu întoarcă ochii în direcţia lui Neill Ardrey, dar a simţit că el o urmărea cu privirea.

*

* *

A doua zi de dimineaţă s-a sculat foarte devreme, obosită şi prost dispusă. Numai ideea de a se duce din nou la lucru îi provoca migrenă. A băut o cafea tare, dar a renunţat la sandvişurile pe care le pregătise, nu-i era foame. O chinuia o durere de cap persistentă.

Când a sunat soneria a sărit atât de tare de pe scaun, încât şi-a vărsat cafeaua. A aşezat din nou ceaşca înăbuşindu-şi o înjurătură şi s-a dus să deschidă.

– Alex! Ce cauţi aici? Nu lucrezi astăzi?

– Am o gripă, spuse el trecând pe lângă ea.

Alisa l-a examinat cu atenţie. Părea să fie sănătos tun şi arbora o ţinută foarte elegantă.

– Gripă? spuse ea închizând uşa. Nu ştiam că eşti bolnav.

– Trebuia să inventez ceva ca să nu mă duc la agenţie: aveam o întrevedere importantă, i-a spus el, instalându-se confortabil într-un fotoliu.

– Nu eşti serios, Alex, a remarcat ea pe un ton ameninţător, pe care l-a regretat imediat.

Ea reluă cu vioiciune:

– Ce fel de întrevedere?

– Pentru un serviciu, bineînţeles.

Pronunţase aceste cuvinte cu atâta mândrie încât Alisa fu mişcată. De săptămâni întregi nu-l văzuse atât de radios.

– Şi l-ai obţinut? l-a întrebat ea neliniştită.

– Peste aşteptări! exclamă el râzând. De luna viitoare îmi dau demisia de la agenţia lui Neill Ardrey. Nu mai suportam să mai

primesc bani de la el. Acum, pot să-l dau dracului! Noul serviciu este o promovare, voi câștiga mai mult și voi avea mai multe atribuții.

Scoase un oftat de satisfacție și-și întinse picioarele pe masa joasă.

– Ce părere ai?

– Este minunat! exclamă ea luându-i mâna.

Cu aceste cuvinte, își dădu seama că durerea de cap i-a dispărut subit.

– Vom sărbători acest eveniment cum se cuvine, spuse ea. Mergem să mâncăm în oraș. Dar înainte, mă duc să mă schimb. Servește-te cu cafea cât aștepți.

Era pe punctul de a ieși din cameră când completă pe un ton calm, dojenitor:

– Și fă-mi plăcerea de a-ți lua picioarele de pe masa mea!

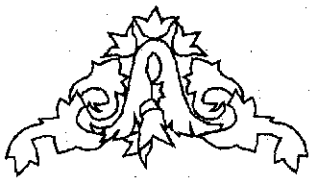

CAPITOLUL V

În luna următoare nu s-a întâmplat nimic conform așteptărilor Alisei. Autorul cărții despre Thomas Hardy nu era gata cu materialul și editorul ținea ca textul să fie terminat înainte ca Alisa să înceapă cu ilustrațiile.

– Știu că inconvenientul ăsta te agasează, îi spuse el după ce a primit-o în biroul său, însă este necesar să dispui de tot textul pentru a te inspira din el.

– Mi-am rezervat deja o cameră la motel și mi-am cumpărat biletul de tren până la Dorset, răspunse ea contrariată. Acum trebuie să anulez totul. Ce pierdere de timp! Fără să mai vorbim de cheltuieli...

– Ne trimiți o notă, i-a sugerat editorul.

– În plus, nu cred că sunt disponibilă mai târziu, adăugă ea după ce s-a gândit puțin. Mi-au fost deja comandate alte lucrări și nu

le pot amâna. Zău, ar fi mai bine să găsiți pe cineva care să mă înlocuiască.

Ea s-a ridicat fără să se grăbească, așteptând ca el să răspundă.

– Nu vorbi prostii, i-a replicat cu ardoare Robin, noi ținem la tine.

– Pentru că altcineva vă va costa mai mult?

– Nu ești amabilă cu mine, a reluat el pe un ton plângăreț.

I-a adresat un surâs obosit. Dealtfel, totul era la el palid, lipsit de vitalitate. Cu obrajii scofâlciți, cu privirea tristă, cu părul rar și întotdeauna zbârlit, Robin era tipul de intelectual devorat de anxietate. Cu toate acestea, competența sa nu fusese niciodată pusă sub semnul întrebării. Nu publica decât cărți de calitate și avea fler pentru autorii buni. De aceea Alisei îi plăcea să lucreze cu el, chiar dacă această colaborare nu era deloc comodă. La cea mai mică cerere de bani, începea să țipe foarte tare. O tehnică de care abuza din plin pentru a-i înduioșa pe scriitori...

– Acest proiect este fantastic, a continuat el. Un studiu social despre personalitatea și opera lui Hardy. Și talentul tău de dese-

natoare ar trebui să-ți permită să-i captezi sensibilitatea. Bineînțeles că există fotografii de epocă, dar sunt prea stereotipe, prea învechite.

– Știu toate astea. Mi-ai explicat deja de o sută de ori și-ți împărtășesc părerea. Dar să amâni o muncă pe care te pregăteai s-o faci...

– ... este foarte supărător, completă el cu înțelegere și compătimire. Îi voi transmite reproșurile tale autorului, adăugă el conducând-o până la ușă.

– Slabă consolare! exclamă ea cu un surâs ironic.

– Problema la o editură sunt autorii, afirmă Robin, ridicând din umeri. Sunt o adevărată plagă. În fine... îți voi da de veste când ne va parveni textul. Pe curând, Alisa.

După ce ușa s-a închis în spatele ei, Alisa și-a imaginat perfect oftatul lung de ușurare pe care editorul trebuie să-l fi scos când s-a așezat din nou în fotoliul său.

*

* *

Se apropia sfârșitul verii. Deasupra Londrei se întindea un cer extraordinar de

albastru. Cuprinsă de o lene neașteptată, Alisei i-a trecut prin minte să se ducă la plajă și să se bronzeze la soare.

Dealtfel, Alex procedase la fel: își luase concediul anual și se dusese cu avionul în Spania, cu o săptămână în urmă. La întoarcere trebuia să-și preia noile atribuții.

Cât despre Alisa, după întrevederea cu editorul ei, s-a trezit că practic nu are de lucru câteva săptămâni. Ar fi avut și ea mare nevoie să-și schimbe gândurile, dar n-o tenta deloc să plece la întâmplare ca Alex. Mai era vila. La urma-urmei, putea să profite pentru a vopsi ceva... Da, era o idee bună. Se va duce acolo pentru câteva zile. Dealtfel, merita din plin această odihnă. Își făcuse atâtea griji în legătură cu Alex...

Satisfăcută de hotărârea ei, Alisa începu să se pregătească pentru serata de la Isabella, una dintre prietenele ei din copilărie.

Deși aceasta din urmă se căsătorise între timp, nu uitaseră niciodată una de alta. Cu toate acestea, puțin câte puțin, relațiile dintre ele nu mai erau atât de puternice și, cu excepția trecutului lor comun, nu mai aveau mare lucru să-și spună. Doar afecțiunea le mai determina să se revadă din când în când.

Puţin mai târziu, Alisa suna la uşa prietenei sale. Revederea a fost entuziastă. Apoi, după un cocktail scurt, Georges, soţul Isabellei, le-a invitat la masă.

– Se pare că Alex a schimbat din nou serviciul, nu-i aşa? întrebă el pe când îi umplea paharul Alisei. Ce nu i-a mai convenit iarăşi? Nu este înţelept din partea lui să abandoneze o firmă atât de solidă ca Hughton & Co.

Fiind o fire convenţională şi riguroasă, Georges îşi organiza viaţa în aşa fel încât nu lăsa nimic la voia întâmplării. „Fiecare lucru la locul lui şi un loc pentru fiecare lucru", obişnuia el să spună. Soţia lui, la rândul ei, nu-şi permitea niciodată să se opună hotărârilor lui. Alisa se mirase întotdeauna că prietena ei nu căutase să-şi câştige independenţa găsindu-şi, de exemplu, un serviciu. Dar Isabella nu îndrăznise niciodată să facă această propunere soţului ei.

– Noul lui serviciu are mult mai multe avantaje, i-a explicat Alisa, savurând o înghiţitură de vin de Chablis.

– Da? s-a mirat el fără să-i vină a crede.

Examina cu suspiciune peştele pe care tocmai îl servea Isabella şi pe neaşteptate s-a încruntat.

– Are oase! exclamă el exasperat. Ţi-am spus doar să cumperi fileuri. Oare nu poţi face nimic cum trebuie?

Cu un aer vinovat, tânăra femeie s-a uitat în farfurie.

– Negustorul de peşte mi-a spus...

– Negustorul de peşte să spună orice! a strigat el, strângând pe marginea farfuriei o grămadă de oase. Ia priveşte aici. Un regiment întreg se poate îneca cu ele... Unde rămăsesem? A, da. Agenţia Houghton aparţine, după cum se ştie, Companiei Ardrey, nu? Este un tip extraordinar, acest Ardrey. Mă întreb dacă zvonurile care circulă despre căsătoria lui cu fiica lui Oliver Hardwick sunt adevărate. Cum o cheamă oare? A, da, Jill.

S-a întrerupt descoperind un alt os.

– Zău, Isabella! a bodogănit el aruncându-i o privire cruntă.

– Îmi pare foarte rău, Georges, i-a zis ea adresându-i un surâs trist Alisei.

Aceasta i-a răspuns tot printr-un zâmbet. Georges depăşea cu adevărat orice limită!

– Ardrey este o partidă de invidiat, a continuat el. Dar până în prezent nici o femeie n-a reuşit să pună mâna pe el. Trebuie să fie

ceva de această Jill! Cu atât mai mult cu cât familia ei nu este un argument în favoarea ei. Tatăl ei este un adevărat urs, iar mama ei o extravagantă înveterată. Nimic care să-l atragă pe Ardrey. Bineînţeles că sunt foarte bogaţi, dar el are suficienţi bani. Probabil că pur şi simplu farmecul ei l-a dat gata. De data asta nu mai scapă.

Această idee i-a plăcut atât de mult, că a repetat-o de mai multe ori:

– De data asta nu mai scapă.

Puţin mai târziu, cele două femei terminară de spălat vasele. Isabella i-a spus pe un ton jenat:

– Îmi pare nespus de rău că Georges a fost atât de dezagreabil. Dar trebuie să-l înţelegi. Este atât de sensibil încât devine irascibil din orice.

Alisei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Isabella vorbea oare serios? În mod sigur căsătoria era un angrenaj periculos, care sfârşea prin a te face să-ţi pierzi toată luciditatea.

– Nu ţi-e frică să locuieşti singură la Londra? a întrebat-o prietena ei ştergându-şi mâinile. Eu n-aş putea să stau singură într-un apartament, mai ales noaptea.

– Cine spune că eu pot? remarcă Alisa.

A întâlnit privirea îngrozită a prietenei ei.

– Alisa... eşti... ai... s-a bâlbâit ea.

Tânăra femeie a izbucnit în râs şi n-a răspuns. Mintea limitată a prietenei ei începea s-o obosească. Convingerile Isabellei nu se vor schimba. La ce bun să-i explice că poate se înşela?

*
* *

În week-end-ul care a urmat, în timp ce se afla în drum spre Sussex, Alisa s-a gândit din nou la această discuţie. O licărire maliţioasă i-a apărut în ochi. Isabella fusese cât pe-aci să moară de curiozitate în seara aceea. Ea însăşi se păzise să-i furnizeze cât de cât vreo explicaţie, atât de mult o agasase comportamentul lui Georges. Fără să mai ia în considerare că acesta vorbise de Neill Ardrey, care, de departe, nu era subiectul ei preferat de conversaţie.

De fapt, puţin îi păsa de viaţa intimă a lui Neill Ardrey. Şi nu voia să audă vorbindu-se despre căsătoria lui, nici de acea tânără... Jill.., da, acesta era într-adevăr prenumele ei. Acum înţelegea de ce Georges era

fascinat de aceasta. În mod cert, Jill nu era genul de femeie care să servească peşte cu oase. Aşa combativă cum părea, cu siguranţă, nu putea fi înşelată la cumpărături.

În cele din urmă, Alisa s-a surprins că spera în victoria lui Jill. Dacă va reuşi să pună mâna pe Neill Ardrey, acesta va avea mult de furcă.

Pe neaşteptate s-a încruntat. Uita că se gândea din nou la el! De fiecare dată când credea că o terminase cu Néill Ardrey, acesta îi reapărea în minte cu surâsul lui arogant, cu privirea plină de încredere... Situaţia devenea de-a dreptul agasantă. „Să se ducă la dracu'!" murmură ea printre dinţi.

*
* *

Şi-a petrecut a doua zi curăţând pereţii pe care urma să-i zugrăvească. Începuse devreme de dimineaţă şi n-a terminat decât pe la şapte seara. S-a oprit când începuse să se însereze, pentru că o durea rău mijlocul.

Socotind că făcuse destul pentru prima zi, s-a urcat la etaj pentru a face baie. După câteva minute, intra cu delectare în apa caldă şi parfumată. Munca o obosise şi-şi simţea

picioarele grele. A rămas mult în apă, cu pleoapele închise și cu un sentiment profund de voluptate.

După o jumătate de oră, Alisa a ieșit cu greu din cadă, s-a șters și și-a pus un capot din catifea fină, brodat, o amintire dintr-o călătorie la Istanbul. Apoi și-a aranjat părul și a coborât în bucătărie unde și-a pregătit o masă frugală.

Abia terminase desertul, când atenția i-a fost atrasă de un zgomot ușor de afară. A ciulit urechile. Era victima unei închipuiri?

După un moment auzi o bătaie în ușă. Cine putea fi la o asemenea oră? Poate cineva din sat care văzuse lumină la vilă și se gândise că era cumva un hoț? În definitiv, venea atât de rar.

Alisa a întredeschis cu prudență ușa, gata s-o închidă imediat dacă figura vizitatorului nu-i era cunoscută. Timp de câteva secunde a fost cât pe-aci s-o trântească cu putere: în prag se afla Neill Ardrey.

– Ce... ce faceți aici? s-a bâlbâit ea.

– V-am speriat? Vă rog să mă scuzați, spuse el amabil.

Această atitudine n-a făcut decât să-i sporească suspiciunea Alisei. L-a privit drept

în ochi, încercând să rămână ascunsă după ușă: nu era într-o ținută potrivită.

De ce trebuia s-o surprindă mereu în ținută de casă?

– Știți ce oră este? l-a întrebat ea sec.

El și-a consultat ceasul.

– Nouă și zece. Apoi aruncându-i o privire ironică, a adăugat: Doar nu vă culcați așa devreme!

– Nu așteptam nici o vizită, răspunse ea. Ce vreți?

– Să vă vorbesc. Este suficient ca să acceptați să mă lăsați să intru?

– Cum de știați că sunt aici?

– Am fost la dumneavoastră acasă în după-amiaza asta și o vecină mi-a dat toate informațiile necesare.

Alisa și-a reținut un oftat. Era clar că nu se putea bucura de intimitate.

– Ce vecină?

– Cea care se plimbă cu o umbrelă. A ținut obiectul acela tot timpul discuției noastre. Sunt sigur că s-ar fi folosit de ea dacă aș fi sâcâit-o prea mult.

Ascultând descrierea, Alisa n-a putut să nu râdă.

– A, da, este doamna Ervine. Își închipuie întotdeauna că cineva vrea să atenteze la virtutea ei, adăugă ea.

– Nu vă cunoșteam acest simț al umorului, remarcă el cu un surâs. Dar chiar țineți ca toate întâlnirile noastre să aibă loc la nesfârșit în pragul ușii? Sau poate nu puteți fi văzută? a adăugat el făcând un pas înainte.

Ea s-a dat rapid înapoi, dar nu într-atât ca el să n-o poată vedea.

– Foarte oriental, a aprobat el, uitându-se cum era îmbrăcată. Este de la Londra?

– Din Turcia, răspunse ea printre dinți.

– A! Și din ce regiune?

– De la Istanbul. Am făcut o croazieră și ne-am oprit câteva zile acolo.

– V-a plăcut Turcia? a întrebat el în continuare. Și eu am fost acolo de câteva ori. Este o țară minunată.

Părea că se simte foarte bine, ca și când ar fi găsit că este cât se poate de firesc să stea astfel la taifas cu ea. Dar ce voia cu ea, totuși?

– Este adevărat, am apreciat mult țara asta, a reluat ea încet. Moscheile sunt splendide, mai ales Moscheea Albastră. Rar am

văzut un albastru atât de limpede, aproape rece. Culoarea unui cer frumos de iarnă...

S-a oprit brusc, roşind de jenă. Vorbea cu el ca şi când ar fi vorbit cu Johnny sau altul dintre prietenii săi. Şi totuşi, Neill Ardrey nu făcea parte din lumea ei şi, ca un om de afaceri care se respecta, probabil că puţin îi păsa de artă.

Dar, în mod curios, judecând după ce-i spusese, părea interesat. O privea cu intensitate, ca şi cum ar fi căutat să ştie mai mult despre ea.

– Îmi plac mult broderiile astea, spuse el plimbându-şi degetul arătător pe răscroiala capotului.

Alisa s-a dat din nou înapoi şi rău a făcut: Neill Ardrey a profitat pentru a face un pas înainte. După două secunde, a închis uşa. Consternată de atâta îndrăzneală, Alisa nu avusese timp să reacţioneze. Tocmai se pregătea să-i ceară să plece, când el a întrebat-o:

– Fratele dumneavoastră este aici?

– Nu, i-a replicat ea sec. Îşi face concediul înainte de a începe un nou serviciu.

El i-a aruncat o privire aspră şi plină de mândrie. Ea continuă:

– Dealtfel, ar trebui să știți că a demisionat de la agenția dumneavoastră. Nu voia să vă datoreze nimic și nu i-a fost greu să-și găsească un alt serviciu.

El i-a zâmbit cu o asemenea căldură, încât ea fu complet dezorientată.

– Țineți foarte mult la el, remarcă. Sper să aprecieze cum trebuie norocul pe care-l are.

Cu aceste cuvinte, pătrunse în cameră și se opri în fața mesei unde se afla cartea pe care Alisa tocmai o citea. A luat romanul și i-a răsfoit distrat paginile.

– Hardy. Îl apreciați?

– Da, răspunse ea, cu atenția mărită.

El i-a adresat o privire licărind de maliție-zitate.

– De ce considerați orice întrebare ca pe un atac personal?

– Pentru că nimic nu este întâmplător la dumneavoastră. Care este motivul vizitei pe care mi-o faceți, domnule Ardrey?

– Neill, a reluat el repede, spune-mi Neill. Și mie îmi plac mult romanele lui Hardy. Îndeosebi acesta. Ai văzut filmul? Îi lipsea puțin acțiunea, dar imaginile erau frumoase.

Alisa l-a privit cu atenție un moment, apoi a reluat cu o voce obosită:

– Sunt obosită în seara asta. Deci, să revenim la fapte, domnule Ardrey.

El lăsă cartea din mână și o privi drept în față.

– Nu te sinchisești de convenții, nu-i așa?

– Ce vreți să spuneți? a întrebat ea surprinsă.

– Vreau să spun că nu faci nici cel mai mic efort pentru a fi politicoasă. Dar ai mai sesizat oare și alt sens la întrebarea mea? a adăugat el cu un aer malițios.

La aceste cuvinte obrajii Alisei s-au aprins și și-a plecat ochii. Timp de o clipă, a dus o luptă severă cu ea însăși: nu trebuia să cedeze în fața puterii acestei priviri a cărei tandrețe o ținea prizonieră; nu trebuia să-l lase să vadă tulburarea care o cuprindea, și mai ales nu trebuia să remarce cât de seducător era în acel bluzon și cu acei pantaloni de jeans care te lăsau să ghicești un corp de atlet. Nu, nu trebuia... Atunci de ce nu îndrăznea să ridice ochii și să se uite la el? Asta era de-a dreptul ridicol.

În timp ce se străduia să-l înfrunte cu privirea, a constatat că el se întorsese cu

spatele și examina cu atenție pereții salonului.

– Ai zugrăvit pereții? a întrebat el cu interes.

– Da, zise Alisa din vârful buzelor.

Pentru acest răspuns trebuise un efort supraomenesc. În clipa aceea era atât de nervoasă, că nu-și dorea decât un lucru: să n-o mai chinuie și să plece. Dar se părea că el vedea altfel lucrurile și fiecare secundă pe care Alisa o petrecea în compania lui îi accentua neliniștea și indispoziția. Știa foarte bine ce-i producea această tulburare: Neill Ardrey o atrăgea nemaipomenit de mult. Dacă el își dădea seama de acest lucru, era pierdută.

– Alisa?

Ea a tresărit. O clipă aproape că uitase de prezența lui.

– Nu mă asculți, i-a reproșat el cu o voce blândă.

Era atât de aproape încât Alisa a trebuit să se întoarcă pentru a scăpa de privirea care o vrăjea.

– Părul tău are cea mai minunată și stranie culoare pe care am văzut-o, a continuat el

într-un murmur. Un castaniu cu reflexe roşcate.

A întins mâna şi i-a luat delicat o şuviţă. Au trecut-o imediat fiorii.

– Şi este moale ca mătasea, remarcă el, apăsând şuviţa de păr pe obrazul lui.

Alisa ieşi brusc din toropeală şi s-a desprins de el cu un gest energic.

– Nu mi-ai spus încă de ce ai venit, zise ea.

El clătină din cap, amuzat.

– Ei bine, îmi dau seama că eşti foarte perseverentă. Uite, bunica mea ar dori să te cunoască. Liana vorbeşte tot timpul de tine şi i-a trezit curiozitatea în ceea ce te priveşte. Te invită la masă.

– Îmi pare foarte rău, răspunse ea îndepărtându-se de el. Dar n-am de gând să mă întorc la Londra decât peste câteva săptămâni.

– Bunica mea nu locuieşte la Londra ci la Brighton, la câţiva kilometri de aici. Vei găsi desigur un moment liber. Vizita ta îi va face plăcere Lianei. Este foarte singură, după cum ştii.

– Nu mai am optsprezece ani, i-a explicat ea cu răceală. Liana are nevoie de prieteni

de vârsta ei. Oare tot îi mai interzici acest lucru?

– Încetează cu acuzaţiile! exclamă el neliniştit. Nu i-am interzis niciodată Lianei să aibă prieteni. Am înscris-o la o şcoală particulară pentru că nu aveam altă soluţie. Ce altceva aş fi putut face? Părinţii noştri au murit când ea era foarte mică şi obligaţiile profesionale mă absorbeau tot timpul. Cu toate astea, n-am neglijat-o niciodată, cum îţi face ţie plăcere să pretinzi.

– Şi totuşi, nu ţi-ai petrecut niciodată vacanţa cu ea.

– Ţi-am spus...

– Că ai fost ocupat, ştiu. Cariera ta este mai importantă decât sora ta?

– Dacă vrei să ştii totul, află atunci că am dus-o pe sora mea în Grecia şi Scoţia, că mi-am petrecut fiecare Crăciun cu ea, că mă duceam s-o văd la liceu în fiecare week-end! Nu ştiu ce portret ţi-a făcut despre mine, dar nu sunt monstrul fără inimă pe care ţi-l închipui.

– Câtă convingere! exclamă ea cu ironie.

De data aceasta, întinsese prea mult coarda. O flacără i s-a aprins în ochi, în timp ce se apropia de ea şi-i cuprindea obrajii cu

mâinile. Surprinsă, Alisa nu făcu nici un gest. O clipă, care i-a părut o veşnicie, el s-a uitat la ea cu intensitate.

– De ce oare ajungem întotdeauna să ne confruntăm? întrebă el în cele din urmă cu o voce aspră.

Alisa se pregătea să-i răspundă, dar el nu-i mai dădu timp. Aplecându-se asupra ei, i-a pus stăpânire pe gură cu o impetuozitate care a luat-o prin surprindere. Înmărmurită, a încercat cu disperare să nu sucombe atracţiei înşelătoare a sărutului. Dar când a început să-i mângâie părul şi ceafa, pentru ca după aceea s-o strângă şi mai puternic în braţe, fu copleşită de o senzaţie atât de plăcută, încât nu i-a mai putut rezista.

Pe neaşteptate, nimic nu mai exista pentru ea decât mâinile acelui bărbat pe trupul ei, respiraţia lui pe obrazul ei, inima care-i bătea nebuneşte în acelaşi ritm cu a lui... Când i-a desfăcut capotul pentru a-i mângâia sânii, Alisa a scos un geamăt de plăcere.

Atunci Neill a acoperit-o cu sărutări înflăcărate care cădeau ca o ploaie călduţă pe ceafa Alisei, pe umerii ei, pe gâtul ei...

– Te vreau, i-a murmurat el cu patimă.

Tulburată, tremurând de dorință, Alisa era gata să accepte când subit, și-a dat seama de absurditatea situației. Nu cumva era pe cale să renunțe la ceea ce avea ea mai drag, libertatea ei? Cu inima sfâșiată, îi întâlni privirea lui Neill; ochii îi străluceau ca niște stele negre, misterioase, fermecătoare...

– Nu! strigă ea cu o voce aproape disperată.

Această victorie asupra ei însăși i-a lăsat un gust curios de amar. Niciodată un răspuns nu o costase atât de mult. Spusese „nu", dar din tot sufletul, din tot corpul ar fi dorit să spună „da".

Neill i-a adresat un surâs straniu, aproape deziluzionat.

– Știu, a spus el, este o nebunie.

Și-a ațintit privirea în ochii Alisei, tulburând-o. Doamne, ce se întâmpla cu ea? Nu avea să regrete, totuși, decizia pe care o luase!

– ... și uneori, îmi doresc altceva, a continuat el, fără a o pierde din ochi.

Alisa nu mai știa ce să facă. Încerca un gen de melancolie ca și cum... O, nu, nu era posibil! Nu se putea să fie din cauza dragostei!

Ea care credea că este imună la acel flagel absurd, iată că-i simțise acum simptomele. Și cu câtă forță!

Trebuia să-și revină. Dragostea cerea mult prea multe sacrificii, multe compromisuri, mai ales cu un om ca Neill Ardrey... Ea n-ar putea să-i dea ceea ce i-ar cere el.

– Nu ai nimic să-mi spui? a întrebat-o el în cele din urmă. Nu prea este obiceiul tău... De ce ești atât de calmă?

În mod evident, își recăpătase stăpânirea de sine. Alisa nu putea să zică același lucru: tremura din tot corpul; încet, încet o cuprindea o răceală intensă.

– Nu-i nimic de spus, zise ea cu o voce obosită. Între noi n-ar fi putut să meargă. Și o știu absolut sigur. Așa că este mai bine să pleci.

– Presupun că ai dreptate. Cine știe unde poate duce atracția fizică? Sunt și eu bărbat, Alisa, și tu ești o femeie foarte atrăgătoare... Venind aici, intențiile mele erau altele, dar...

– Dar bărbații nu au simțul măsurii, a adăugat ea sarcastică. Noapte bună, domnule Ardrey.

S-a îndreptat spre ușă în timp ce el o urma încet.

– Domnule Ardrey? a repetat el sec. După modul în care m-ai sărutat, această formulă mi se pare ridicolă.

– Cu puțin timp în urmă mi-ați reproșat că sunt nepoliticoasă, a remarcat ea deschizând ușa. Vă lipsește coerența.

– Foarte bine, domnișoară Howard spuse el, adresându-i un surâs zeflemitor. Acceptați invitația bunicii mele? Fiți liniștită, n-am să fiu acolo. În acest fel veți putea discuta cu Liana în tihnă.

Ea s-a înroșit, a ezitat, apoi în cele din urmă a acceptat invitația. La urma-urmei, ce este rău în a o întâlni pe bunica lui Neill Ardrey? Și apoi, dorea s-o revadă pe Liana. Fata păruse atât de dezorientată când se întâlniseră ultima oară!

Totuși, în adâncul sufletului ei, Alisa nu putea să nu-i poarte pică. Nu era Liana cauza tuturor necazurilor ei?

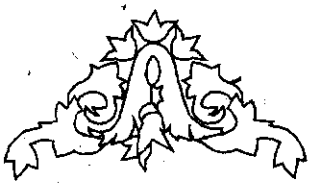

CAPITOLUL VI

A doua zi la ora douăsprezece și jumătate a parcat la adresa indicată de Neill Ardrey. Aprecia punctualitatea; un obicei pe care-l dobândise împreună cu altele în timpul copilăriei și care-i permitea să se descurce bine în viață, fără ajutorul cuiva.

Mama ei fusese întotdeauna prea ocupată ca să mai aibă timp și pentru problemele zilnice. De asemenea, de foarte timpuriu, Alisa se obișnuise să preia asupra ei, chiar să ducă la bun sfârșit, chestiunile altora, în special ale fratelui ei. Uneori, totuși, se surprindea visând că ea era cea protejată, cea răsfățată... Și invidia atunci poziția lui Alex, care acapara toate atențiile mamei lor.

Dar astăzi se bucura că primise această educație spartană. Datorită spiritului ei de inițiativă se simțea capabilă să înfrunte orice situație. Un atu de neprețuit pentru o femeie

singură, reflecta ea urcând scările de la intrarea splendidei locuințe.

Aceasta i-a plăcut imediat, cu fațada ei de cărămidă aparentă, cu ferestre imense și balcoane de fier forjat. Alisa se întreba dacă și interiorul era la fel de plăcut. În orice caz, nici una din vilele dimprejur nu avea atâta măreție.

Pe ușă, un îngeraș de bronz era pe post de ciocănel pentru bătut la ușă. Alisa l-a ridicat pentru a ciocăni, nu fără a se scuza.

– Scuză-mă că nu te tratez cum s-ar cuveni unui înger, i-a zis ea privindu-l amuzată.

– Nu te lăsa înduioșată de el. De fapt adoră să fie admirat.

Alisa îi surâse doamnei în vârstă care tocmai îi deschisese. Părea la fel de agreabilă și primitoare ca și casa. Părul ei cărunt-argintiu, ochii care-i râdeau, nasul mic ridicat în vânt, îi dădeau un aer din cele mai încântătoare. Purta o rochie de bumbac de un albastru ca lavanda, care aducea cu cel al ochilor ei. Odinioară, culoarea lor trebuie să fi fost mai intensă, dar anii dăduseră privirii ei o tentă mai estompată, atât de emoționantă la oamenii în vârstă.

– Este minunat. Dealtfel, toată casa este minunată, declară Alisa. Este pentru prima oară când un ciocănel de bătut la uşă mă face să-i vorbesc, adăugă ea râzând.

– O, nu mă îndoiesc deloc. Toţi vizitatorii mei cedează în faţa farmecului său. Apoi, întinzându-i mâna, adăugă: sunt Lydia Ardrey şi tu eşti Alisa, presupun. Este un prenume frumos şi ţi se potriveşte. Mă bucur că ai venit. Sper că-ţi place brânza, spuse ea pe nepusă-masă.

Luată puţin prin surprindere, Alisa răspunse maşinal:

– Da... da, bineînţeles.

– Cu atât mai bine, pentru că am făcut un sufleu pe care tocmai l-am pus la cuptor. Avem timp să luăm un cocktail. Vino cu mine, Alisa.

Cu aceste cuvinte, ea a traversat vestibulul şi a introdus-o într-o încăpere pătrată spunându-i că acolo era budoarul.

Alisa n-a putut să-şi reţină un surâs când a auzit acel cuvânt atât de desuet. Gazda ei a observat şi i-a surâs la rândul ei.

– Puţini oameni folosesc acest cuvânt în ziua de azi, nu-i aşa? a remarcat ea. Este păcat... Personal, eu ador tot ce este demodat.

Pentru mine, cuvântul *salon* evocă niște oameni prăvăliți în fotolii atât de moi încât nu mai au formă. Din contră, un budoar este un loc unde faptul că stai jos confortabil nu te împiedică să-ți menții spiritul treaz și să conversezi în mod agreabil.

Remarcând mobilierul, Alisa înțelese ceea ce voia să spună. Scaune cu spătarul perfect vertical erau dispuse lângă o măsuță de marmură așezată lângă o fereastră care dădea spre grădină. Numai o sofa acoperită cu un material roz deschis reprezenta un element mai relaxant. Pe ea ședea Liana; s-a ridicat îndată ce a văzut-o pe Alisa și i-a adresat un surâs timid, în loc de salut.

– Vrei un pahar de sherry, Alisa? i-a propus Lydia, după ce se așezase.

Alisa a ezitat, neștiind unde să se așeze. Gazda ei i-a indicat atunci sofaua. Alisa a ascultat și apoi a primit paharul cu sherry pe care i-l oferise Liana.

– La fel și pentru mine, draga mea, spuse Lydia, apoi întorcându-se spre Alisa, continuă:

– Așa deci, ești sora lui Alex. Semănați unul cu altul? Nu l-am întâlnit niciodată, să știi. Lianei parcă îi este teamă să-l arate.

Fata, care era pe punctul de a servi, a tresărit și era cât pe-aci să scape sticla din mână.

– Nu credeam că... a început ea.

Dar bunica a întrerupt-o cu o voce blândă.

– Te grăbești prea tare să tragi concluzii. Aproape ca fratele tău, dealtfel. Amândoi aveți obiceiul să vă faceți o părere fără să reflectați cu adevărat la problema în chestiune. Neill, chiar când era copil, a fost întotdeauna impulsiv. Nu era nevoie decât de un fleac ca să-și iasă din fire.

– Mda, mda, consimți Alisa. Nu s-a schimbat prea mult.

Lydia a privit-o cu ochii scânteind de maliţiozitate.

– Se prea poate. Dealtfel, este mult timp de când nu l-am mai văzut.

A băut încet o înghițitură de sherry, pe care a savurat-o cu o vădită plăcere.

– Îmi acord în fiecare zi câte un păhărel din această băutură delicioasă, spuse ea. La vârsta mea, bucuriile vieții sunt rare. Spune-mi, Alisa, crezi că Liana are perspectiva unei adevărate cariere artistice?

Surprinsă de această schimbare a subiectului, tânăra femeie s-a bâlbâit:

– Nu... nu știu.

– Vai, bunico! a întrerupt-o Liana. Ţi-am spus că asta nu are nici o legătură cu Alisa. Este o idee a mea şi numai a mea. Am vorbit despre ea cu Neill, dar... nici n-a vrut să audă.

– Bineînţeles, remarcă sec Alisa.

– Sper că Neill nu ţi-a făcut reproşuri în privinţa asta, zise îndată Liana. S-a gândit probabil că m-ai influenţat tu. Mie nu mi-a trecut prin cap o asemenea posibilitate.

Se uita insistent la ea cu o privire rugătoare care ar fi putut înduioşa şi o inimă de piatră. Îmbrăcată cu o rochie simplă de bumbac părea mai plăpândă, mai vulnerabilă ca oricând.

– Când Neill m-a întrebat ce voiam să fac, o continuat Liana, se aştepta să-i răspund: nimic. Dar i-am spus că vreau să studiez arta şi a fost de-a dreptul surprins.

– Când te-ai decis în privinţa asta?

– Ei, dintotdeauna, de fapt. Când mă întrebam ce-aş dori să fac, arta era unul din răspunsurile posibile. Singurul, în realitate.

Sceptică, Alisa i-a aruncat pe furiş o privire Lydiei. Dar Liana a reluat imediat:

– Nu, nu era singurul... Mi-ar place de asemenea, să învăţ să gătesc.

– Să gătești? a repetat bunica așezându-și paharul de sherry pe masă.

Liana ridică din umeri.

– Vedeți! Dacă i-aș fi spus asta lui Neill, ar fi izbucnit în râs. Și totuși este adevărat, îmi place să gătesc. Este singurul lucru la care mă pricep cât de cât bine. Bineînțeles, Neill ar pretinde că nu este o activitate serioasă, că este mai important să obții diplome, să-ți faci o carieră. Numai că eu, țin să realizez ceva în viață. Și ce este mai util decât gătitul?

– Ești pe punctul de a vrea să ne explici că, în cele din urmă, nu mai dorești să studiezi artele plastice? a întrerupt-o bunica ei.

– Nu știu ce doresc, mărturisi fata roșind. Vreau pur și simplu ca Neill să mă lase în pace. A decis destul în locul meu.

În acel moment, cineva a ciocănit la ușă și o femeie în vârstă a băgat capul prin deschizătura ei.

– Masa este servită, a anunțat ea.

Lydia Ardrey s-a ridicat imediat, în timp ce nepoata ei s-a repezit să-i ofere brațul. Văzându-le astfel, una lângă alta, Alisa a fost surprinsă de asemănarea dintre ele. Fără

îndoială, Lydia trebuia să fi fost o femeie foarte frumoasă în tinerețea ei.

Puțin după aceea, s-au așezat la masă într-o încăpere la fel de plăcută ca și budoarul. Pe masa acoperită cu o față de masă brodată, se aflau tacâmuri somptuoase iar argintăria și cristalurile se întreceau în strălucire. La sfârșitul mesei, menajera le-a servit pere umplute cu cremă de ciocolată și înghețată de vanilie.

– Este delicios! a exclamat Alisa cu entuziasm.

Lydia i-a aruncat o privire piezișă nepoatei sale și a spus, spre marea jenă a acesteia:

– Este opera Lianei.

– Felicitări, Liana! a exclamat Alisa.

– Mulțumesc, dar nu este cine știe ce pe lângă sufleul bunicii.

Într-adevăr, sufleul bunicii fusese divin. În timp ce-l degustau, Lydia i-a pus tot felul de întrebări Alisei, despre familie, despre profesia ei, despre gusturi și ambiții. Alisa îi răspundea cu plăcere, abținându-se să nu intre prea mult în detalii. Dar nu i-a fost ușor. Avea impresia stranie că cea mai mică

vorbuliță a ei îi dezvăluia Lydiei mai mult decât un discurs interminabil.

Alisei i-a fost cu atât mai greu să nu se trădeze cu cât, în mai multe rânduri, Lydia a menționat numele lui Neill aruncându-i priviri scăpărându-i de malițiozitate. Mai mult decât atât, Alisa a început să se înroșească, să se bâlbâie, condamnându-se pentru prostia ei. De ce era oare suficient ca numele lui Neill Ardrey să fie evocat pentru a o apuca agitația? Această comportare era mai curând demnă de o fată de liceu.

– Uneori, îl urăsc pe Neill, spuse Liana, în toiul unei conversații de la care era în mod straniu absentă.

– Adevărat? a întrebat-o bunica ei aruncându-i o ocheadă Alisei, care imediat și-a băgat nasul în farfurie.

– Este cinic, reluă Liana și eu urăsc cinismul.

– Un cinic este un romantic decepționat, nu-i așa, Alisa? a remarcat Lydia pe un ton foarte plăcut.

– Detest acest gen de definiție! a intervenit Liana. Asta-mi amintește de liceu și de teoriile lui gata făcute. Neill consideră că ești vinovat atâta timp cât n-ai făcut

dovada nevinovăţiei tale. Asta înţeleg eu printr-o atitudine cinică.

Amărăciunea ei a şocat-o la început pe Alisa, apoi şi-a amintit de propria ei adolescenţă. Şi ea dăduse dovadă de aceeaşi intransigenţă, de această sensibilitate exacerbată...

La acest gând a cuprins-o un val de afecţiune plină de duioşie şi i-a adresat un surâs complice Lianei.

– Încă nu ţi-am auzit părerea, Alisa, remarcă Lydia.

– N-am nici una, afirmă aceasta. Îl cunosc foarte puţin pe nepotul dumneavoastră.

– Când îl vei cunoaşte mai bine, am să-ţi pun din nou întrebarea.

Din nou ochii Lydiei o tachinau, o forţau să se dezvăluie.

– Nu ţin cu adevărat să ştiu mai multe despre el, spuse Alisa, care începea să-şi piardă sângele rece.

În acel moment, uşa sufrageriei s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Neill Ardrey, însoţit de Jill. Imediat, Alisa a avut impresia că aceasta dezaproba prezenţa ei. Poate pentru că o considera deplasată în lumea bună?

– Ce se întâmplă? a întrebat Neill privindu-le pe toate trei. Am auzit voci ridicate.

– Nu, l-a asigurat Lydia. Discutam foarte liniştite.

– Despre ce? a întrebat el întorcându-se spre Alisa.

– Ei, despre nimic... afirmă aceasta cu o nuanţă de triumf în voce. Despre nimic care să merite osteneala, în orice caz.

Nesatisfăcut de acest răspuns, Neill a tăcut un moment înainte de a relua:

– Aţi vorbit despre viitorul Lianei? Spuneţi-mi, domnişoară Howard, credeţi că sora mea are talent?

– Sunt sigură de asta, răspunse ea pe un ton exagerat de politicos. Însă problema care se pune este mai degrabă de a şti ce i-ar face ei plăcere să facă.

El făcu o mutră dispreţuitoare.

– Înţeleg. V-aţi limitat din nou la o discuţie sterilă.

– Neill, a exclamat atunci însoţitoarea lui, de ce n-o trimiţi pe Liana la una din universităţile elveţiene? Îi va plăcea acolo, sunt sigură!

– Nu vreau să-mi continui studiile! urlă Liana. Şi nu vorbiţi despre mine ca şi când aş fi o fetiţă de şase ani.

Cu aceasta, s-a ridicat și a ieșit din cameră alergând.

– Liana, vino imediat înapoi, i-a poruncit fratele său.

– Nu, las-o, zise calm Lydia. Se va liniști mai bine singură.

– Manierele ei sunt tot mai proaste pe zi ce trece, constată el cu un aer iritat. De ce-o încurajezi în direcția asta? De când a terminat școala, crede că totul îi este permis.

În timp ce-și încheia fraza, surprinse privirea critică pe care i-o arunca Alisa.

– De ce mă priviți astfel?

– Pentru că sunteți impresionant, replică ea cu ironie.

Știa prea bine că dacă ar fi fost singuri, s-ar fi repezit asupra ei pentru a o strânge de gât! Dar, în această împrejurare, s-a limitat la a clătina din cap și s-a prefăcut că-i ingnoră sarcasmul.

– Trebuia să-mi dau seama că veți înrăutăți și mai mult situația, spuse el.

– Într-adevăr, rescunoscu ea fără să se fâstâcească.

Stupefiată de această îndrăzneală, Jill a holbat ochii mari. Apoi, temându-se, fără în-

doială, ca lucrurile să nu meargă prea departe, a considerat că este bine să intervină.

– Sunt Jill Hardwick, a zis ea întinzându-i mâna Alisei. Nu ne-am întâlnit niciodată, nu-i așa?

Abținându-se de la o replică usturătoare, Alisa s-a mărginit la a se prezenta scurt:

– Alisa Howard, încântată.

– Urc să văd ce face Liana, anunță atunci Lydia.

Neill i-a oferit brațul, dar bătrâna l-a refuzat energic.

– Pot să mă descurc și singură. Nu sunt încă invalidă, știi doar.

– Vin și eu, zise el pe un ton fără replică. Am să-i spun Lianei două cuvinte.

După ce el a plecat din cameră, Jill i-a aruncat Alisei o privire piezișă, în timp ce lua o piersică din coșul cu fructe.

– Neill are probleme serioase cu Liana, murmură ea. Bietul de el nu mai știe ce să se facă în ultima vreme. Închipuiește-ți! Liana căzuse în mâinile unui vânător de zestre...

La aceste cuvinte, Alisa a tresărit. Apoi a urmărit-o pe tânara fată cum își taie piersica în două, apoi în patru.

– Un individ fără scrupule, adăugă Jill, după ce a gustat fructul zemos.

A luat un șervețel și și-a șters cu grijă degetele, continuându-și prezentarea pe un ton dezinvolt:

– Bineînțeles că Liana a fost uluită. Are atât de puțină experiență, mititica de ea! Deci primul venit care a știut cum să-i vorbească, s-o ademenească cu promisiuni frumoase; i s-a părut un om demn de încredere. Închipuiește-ți, ar fi făcut orice pentru el... Din fericire, deîndată ce fratele ei a auzit vorbindu-se de căsătorie, a reacționat imediat. Neill nu este omul care să se lase păcălit, conchise ea, satisfăcută.

A pus șervetul pe masă strâmbându-se puțin. Apoi, trecându-și mâinile peste șolduri, spuse cu cochetărie:

– Doamne! Lăcomia mă va pierde. Uită-te aici, trebuie să dau jos cel puțin o tonă.

– A, eventual, ceva mai puțin, spuse Alisa.

Spre marea ei satisfacție, a văzut-o pe Jill pălind. Fără îndoială că ar fi preferat să audă complimentele care i se făceau de obicei pentru talia ei subțire.

Dar Alisa nu se simțea pregătită să-i facă această plăcere. Cele spuse de Jill o

enervaseră pur şi simplu peste măsură. Alex, vânător de zestre! Şi mai ce încă?! El, băiatul cel mai devotat, cel mai dezinteresat posibil. De ce se înverşunau atâta să-i pună această etichetă absurdă? Fratele ei putea fi orice, cu excepţia unuia care-şi făcea calcule.

Bineînţeles, aceste minciuni ieşeau din mintea lui Neill Ardrey. În fond, Jill nu putea fi învinovăţită decât că repetase ce-i spusese el...

Totuşi, acest gând n-a reuşit să-i calmeze mânia Alisei.

– Nu ne-am văzut deja undeva? a întrebat-o pe neaşteptate Jill, încruntându-se.

– Crezi? replică Alisa fără cea mai mică amabilitate.

– Aşa mi se pare! Eşti o prietenă de-a Lydiei?

Cum Alisa clătină din cap, Jill şi-a scormonit mintea pentru a găsi un motiv valabil pentru prezenţa acestei tinere în casa bunicii lui Neill Ardrey.

– Nu lucrezi pentru Neill, totuşi? s-a aventurat ea cu reticenţă.

– Te înşeli, spuse nepăsătoare Alisa, constatând cu satisfacţie iritarea crescândă a interlocutoarei sale.

– Şi ce faci? Ai, desigur, un serviciu?

– De ce aş avea nevoie de serviciu? replică Alisa pe un ton dinadins provocator. Poate că sunt o moştenitoare bogată, poate că sunt chiar amanta lui Neill...

S-a oprit scurt. Neill Ardrey tocmai se întorcea şi venea spre ea cu o licărire de mirare în priviri.

Jill a izbucnit într-un râs nervos.

– Ce simţ straniu al umorului! exclamă ea, întorcându-se spre Neill. Plecăm, Neill? Trebuie să fiu neapărat acasă înainte de ora patru pentru a o ajuta pe mama. Avem invitaţi în seara asta.

– Bineînţeles, răspunse el curtenitor.

Apoi, aruncând o privire rapidă Alisei, spuse:

– Liana doreşte să vă vorbească. Vreţi să urcaţi s-o vedeţi?

Fără să aştepte răspunsul, Neill a ieşit cu Jill şi a închis uşa.

Îmbujorată de ruşine, Alisa şi-a recăpătat cu greu ritmul normal al respiraţiei. Auzise el oare ultimele ei cuvinte? Evident. Îşi dăduse seama după privirea reprobatoare pe care i-o adresase. Ce avea să creadă? Şi asta era clar. Va crede că încercase astfel să

îndepărteze o rivală pentru a-l atrage mai mult.

Ei poftim! Acum familia Howard, cu tot efectivul ei, va avea reputația de a alerga după găina cu ouă de aur! De ce se lăsase mânată de furie? se întreba ea urcând scările care duceau spre camera Lianei. Data viitoare se va gândi de șapte ori înainte de a scoate ceva pe gură. Însă nu-și făcea mari speranțe că va reuși o asemenea ispravă; se cunoștea mult prea bine. Am să-i dau cu ceva în cap! a mormăit ea.

– Pentru ce? a întrebat-o Lydia care-o urmărea din capul scărilor.

Surprinsă, Alisa s-a înroșit puternic, în timp ce femeia mai în vârstă o examina din cap până-n picioare, cu un aer amuzat.

– A, pentru nimic, spuse ea printre dinți. Liana vrea să mă vadă?

– Da. Este în camera ei, pe dreapta. Alisa, poți să-mi răspunzi cu toată sinceritatea? adăugă ea, devenind brusc serioasă.

Alisa ezită.

– Dacă este posibil, da. Însă detest să mi se pună întrebări. Ceea ce înseamnă că de obicei nu răspund la întrebări.

Un surâs fugitiv apăru pe buzele Lydiei.

– Eşti o persoană stranie. Cred că dispui de ceea ce pe timpul meu se numea integritate. Astăzi l-am putea numi mai degrabă temperament respectabil.

– Aceasta este părerea lui Neill, remarcă Alisa imprudentă.

Ce spusese! Extrem de atentă, Lydia o fixa acum cu o curiozitate nemărginită.

Alisa vru să continue, dar nu găsi nimic şi sfârşi prin a-i mărturisi cu o strâmbătură comică:

– Sunteţi o adevărată vrăjitoare!

Lydia a întâmpinat remarca Alisei cu un hohot de râs.

– Mulţumesc de compliment, sunt extrem de flatată.

Faptul că nu i-a cerut explicaţii i-a dovedit Alisei încă o dată că înţelegea totul.

– Bine, oftă ea resemnată. Ce vreţi să ştiţi?

– Crezi că Liana îl iubeşte pe fratele tău? a întrebat-o ea, fără a înceta s-o fixeze cu insistenţă.

– Nu ştiu. Şi eu mi-am pus această întrebare de zeci de ori. Alex, în ceea ce-l priveşte, are certitudinea că o iubeşte pe Liana, dar nu ştiu care este realitatea. Nici unul din ei nu este suficient de matur. Se

hrănesc poate cu iluzii. Şi unul şi altul căutau ceva care să-i facă mai fericiţi. S-au găsit, şi-au comparat viaţa şi s-au iubit fără să se încurce în alte detalii. Uneori, voinţa de a iubi creează dragoste.

Lydia o ascultase cu atenţie, cu fruntea încruntată.

– Cred că înţeleg. Vrei să spui că dacă ei cred în dragostea lor, aceasta este adevărată.

– Poate că nu sunt persoana cea mai indicată pentru a-mi spune părerea, mărturisi Alisa.

– De ce anume?

– Ei bine, pentru că niciodată n-am... „n-am fost îndrăgostită" a terminat ea în sinea ei. Dar s-a oprit chiar la timp: era inutil să-i trezească din nou curiozitatea Lydiei!

– Da? a reluat aceasta cu un aer întrebător.

– O, nu este important. Acum mă duc s-o văd pe Liana.

– Nu, nu înainte de a termina fraza. Vrei să mă faci să mor de curiozitate. Ce spuneai că n-ai... niciodată...? a întrebat ea lăsând fraza în suspensie.

– O mulţime de lucruri, zise Alisa. N-am făcut înconjurul lumii, n-am mâncat nici-

odată pui de baltă, nici n-am escaladat muntele Everest. Când mă gândesc la toate acestea, îmi vine să spun că nu sunt bună de nimic.

Lydia râse.

– Există totuşi o artă în care excelezi.

– Care?

– Aceea de a-ţi disimula temerile. Bine, du-te la Liana, spuse ea ridicând din umeri cu indulgenţă.

Alisa s-a grăbit să-i dea ascultae şi a intrat în camera Lianei. Aceasta şedea pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, cu ochii închişi. În această poziţie, semăna cu statueta unui Budha.

– Meditezi? a întrebat-o Alisa când fata a deschis ochii.

– Alisa! Neill tocmai mi-a spus că Alex a demisionat de la agenţie. Mi-a dat asigurări că nu el l-a dat afară, este adevărat? a întrebat ea cu o voce îngrijorată.

– Da, este adevărul-adevărat. Alex a găsit un nou serviciu. În momentul de faţă a plecat în concediu în Spania. Avea nevoie de o pauză.

A tăcut când a văzut lacrimile care curgeau din ochii fetei.

– O, Doamne, Liana! reluă Alisa apropiindu-se de ea. Nu mai plânge!

Scoţând o batistă, i-a şters lacrimile.

– Hai, opreşte-te şi nu mai plânge, spuse ea cu delicateţe. Ce s-a întâmplat?

– Alex... a zis Liana, hohotind de plâns.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el, murmură Alisa. Este bine acum.

– Dar nu înţelegi? Eu l-am părăsit pentru că Neill ameninţa că-l dă afară. Alex şi-ar fi pierdut demnitatea şi fără bani ce ne-am fi făcut? Nu ştiu cum s-ar fi terminat în cele din urmă, nu sunt capabilă să mă ocup de casă! Alex ar fi ajuns să mă deteste pentru că n-aş fi ştiut să mă acomodez unui asemenea gen de viaţă. Aş fi putut să învăţ să gătesc, dar ar fi fost prea puţin. Neill mi-a zis că ar trebui să fiu nebună să fac aşa ceva, că Alex mă va abandona repede văzând că nu ne potrivim. Cred că are dreptate şi pentru asta îl urăsc...

Şi-a îngropat faţa în mâini, zguduită de hohote violente de plâns.

Alisa o examina pe gânduri. Iată deci cum îşi convinsese Neill Ardrey sora. Înfăţişându-i o imagine neplăcută a viitorului ei cu Alex. Ce mod odios de a-ţi atinge

scopurile! Dar, totuşi, Liana nu-i opusese multă rezistenţă...

Puţin iritată, Alisa a luat-o de mâini pe Liana şi i-a întins batista.

– Suflă-ţi nasul şi nu mai plânge, a reluat ea pe un ton energic. Şi acum, ascultă-mă. Îi porţi pică fratelui tău pentru că ai luat o decizie proastă, nu-i aşa?

– Oricum, Alex a plecat de la agenţie şi acum îi este foarte bine... Dacă m-aş fi decis să n-o rup cu el, lucrurile n-ar fi fost prea diferite, a replicat fata îmbufnată.

Alisa a privit-o, cu o licărire de amărăciune în ochi.

– În ceea ce mă priveşte, sunt sigură că ar fi fost un dezastru, spuse ea ferm.

Liana a tresărit indignată.

– Eşti de acord cu Neill. Eşti de partea lui!

– Nu sunt de partea nimănui, cu excepţia, poate, a lui Alex! L-ai părăsit fără nici o explicaţie, fără a-i acorda cea mai mică şansă... Toate astea pentru că preferi să ai încredere numai în fratele tău şi să nu vezi decât interesul tău personal. Regret, Liana, însă cred sincer că-ţi lipseşte maturitatea şi că n-ai ştiut să-l faci fericit pe Alex. Fratele

meu nu are nevoie de tine. În viitor, te rog să stai departe de el.

Liana strângea convulsiv batista, abătută, privind în gol. Alisa se uită la ea cu compasiune, apoi se îndreptă spre ușă.

– Sunt extrem de mâhnită, Liana, i-a zis ea oprindu-se în prag. A adăugat cu și mai mare blândețe: Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să-mi trăiesc viața având încredere numai în instinctul propriu. Ce importanță are ce gândește fratele tău? Nu va putea totdeauna să-și asume responsabilitatea în locul tău. Este timpul să te maturizezi, Liana.

I-a adresat un ultim surâs, cu inima strânsă s-o vadă atât de fragilă, atât de dezorientată și a plecat.

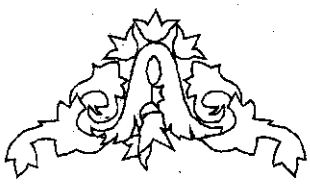

CAPITOLUL VII

Alisa şi-a petrecut zilele următoare la vilă, pentru a termina unele treburi deja începute. Într-o dimineaţă, când îşi nota pe hârtie ce mai avea de făcut, şi-a dat seama că toamna venise cu adevărat. Aerul se răcise de-a binelea şi frunzele începuseră să se aştearnă prin grădină.

Alisei îi plăcea acest anotimp. Domnea un calm straniu, ca şi cum natura se pregătea pentru rigorile iernii. Vara trecuse destul de repede, medită ea cu nostalgie. Şi-a amintit atunci că mai avea suficient timp să termine camera de oaspeţi înainte de a pleca la Londra pentru a merge să-l aştepte pe Alex la aeroport.

Nu primise nici o veste de la el, de la plecare. Dacă-i scrisese, probabil că trimisese scrisoarea pe adresa apartamentului ei din Londra. Dar nu era nici un motiv pentru

ca el să-şi fi schimbat planurile, aşa că s-a descis să meargă să-l aştepte la ora şi la data convenită.

Cu creionul în mână, Alisa începu să mâzgălească maşinal hârtia. În timp ce imaginaţia îi rătăcea la întâmplare, în minte i se contura treptat un chip: o frunte înaltă, ochii închişi la culoare, o gură cu buze pline... Când s-a uitat pe hârtie, a tresărit. Tocmai schiţase pur şi simplu portretul lui Neill Ardrey.

– Dumnezeule, murmură ea mototolind hârtia.

Iată ce se întâmplă când te laşi purtată de imaginaţie şi cazi pradă lipsei de activitate. S-a ridicat, a strâns masa şi s-a urcat la etaj.

În camera ei, îşi puse perechea cea mai veche de jeanşi şi un tricou bleu, espadrile, şi-şi prinse părul înainte de a-l acoperi cu un batic din bumbac. Nici măcar nu-şi dădu osteneala de a se farda. Ce rost avea? Nu aştepta nici o vizită şi nu dorea la rândul ei să facă vreuna. Săptămâna aceasta era consacrată reparaţiilor, era o grijă care-i ajungea. Nu avusese nici măcar curajul să deschidă cele două cărţi despre viaţa lui Hardy pe care le adusese cu ea.

Dealtfel, nu avea dispoziția de a face efort intelectual. După evenimentele din ultimele săptămâni, trebuia în primul rând să-și odihnească mintea, să-și redobândească liniștea. Atunci de ce desenase portretul lui Neill Ardrey cu o clipă mai devreme? Numai ce-și amintea de el și era suficient să intre într-o stare de agitație. Probabil că asta se întâmpla din cauza subconștientului ei rebel...

După o oră tocmai se pregătea să vopsească cu grijă tocurile ferestrelor din camera de oaspeți, când auzi pași la parter. S-a oprit imediat din lucru, ciulind urechile.

– Alisa?

La sunetul acelei voci calde și profunde, inima începu să-i bată foarte tare. Și-a pus pensula într-o găleată cu apă și s-a îndreptat spre scară. Neill, ale cărui trăsături nu le putea distinge din cauza penumbrei, o aștepta jos, lângă scară.

– Nu bateți niciodată la ușă? l-a întrebat ea.

– Am bătut, dar n-a răspuns nimeni.

– Atunci trebuie să fi plecat, remarcă ea logic. Sunt foarte ocupată. Plec înapoi miercuri și mai am o cameră întreagă de terminat.

Alisa vorbea pe un ton degajat, dar ochii îi întârziau, fără să vrea, pe ținuta lui Neill. Era îmbrăcat cu pantaloni de jeans și cu o cămașă neagră, deschisă la gât, pe unde i se vedea pielea bronzată. Era extrem de seducător. Alisa încerca o emoție atât de puternică, încât rămase descumpănită.

– Trebuie să urc eu sau cobori dumneata? a întrebat el cu un aer ironic, cu piciorul deja pe prima treaptă.

Alisa s-a încordat toată la ideea că el ar putea să vină sus, lângă ea. Fugitiv, a întrevăzut scena care ar fi putut urma și, fără să vrea, au trecut-o fiorii. Apoi, furioasă pe sine, și-a alungat această idee din minte și a coborât repede scările.

Neill Ardrey îi surâdea ca și cum înțelesese foarte bine ce-i sugerase imaginația ei necugetată. S-a oprit chiar în fața lui.

– Ei bine, ce doriți? l-a întrebat ea.

– Cum? răspunse el cu un aer prefăcut distrat.

– Ascultați, domnule Ardrey, poate că aveți timp de discuții, dar eu nu am. V-aș ruga să fiți mai concret.

– Farmecul nu este punctul dumitale forte, nu-i așa? remarcă el cu o strâmbătură comică.

– În orice caz, sigur, nu față de dumneavoastră.

– Nu vă plac bărbații? o întrebă el pe neașteptate.

– Au utilitatea lor, dar în acest moment, nu mă interesează. Și dacă m-ar interesa, nu m-aș adresa dumneavoastră, adăugă ea sec. Aveți memoria scurtă, domnule Ardrey. Ați uitat că țin foarte mult la fratele meu și n-am apreciat deloc modul în care v-ați purtat cu el.

– Poate că vei fi surprinsă, dar și eu țin la sora mea, i-a replicat el.

Alisa a râs neîncrezătoare și l-a privit cu și mai mare duritate.

– Am acționat în interesul ei, continuă el iritat. Liana este foarte tânără și nu vreau să-și irosească viața. Cât despre fratele dumitale, recunosc că poate l-am judecat greșit. Nimeni nu este perfect, la urma-urmei.

– Nu sunteți prea convins de asta, zise ea cu un aer sfidător.

La aceste cuvinte, figura lui Neill Ardrey s-a întunecat.

– Încercați să luați în considerare și punctul meu de vedere! s-a înfuriat el. Când am citit scrisoarea Lianei, am crezut că-mi

ies din minți. Era incredibil. Cum se putea ca un băiat să vrea să se căsătorească cu o fată tânără pe care abia o cunoscuse? Era normal să mă gândesc că era vorba de o persoană care umblă după zestre. Sunt nespus de mâhnit că i-am făcut rău fratelui dumitale, dar m-am gândit înainte de toate la interesul surorii mele.

– Asta nu justifică faptul că spuneți în gura mare peste tot că Alex este un escroc, replică ea pe un ton acuzator.

– Dar nu înțeleg, zise el încruntându-se. N-am vorbit cu nimeni despre chestiunea asta.

– Micuța dumneavoastră prietenă este totuși la curent.

– Micuța mea prietenă? repetă el mirat. Vrei să spui Jill? El a examinat-o un moment înainte de a continua: Ți-a vorbit despre asta?

Alisa lăsă să-i scape un râs amar.

– Da. Și părea foarte mândră de ceea ce ați făcut.

– Știa că ești sora lui Alex?

– Nu știu. Dar judecând după modul în care mi-a vorbit, nu cred. Sau poate că a căutat în mod deliberat să mă insulte...

Neill s-a întors şi s-a îndreptat spre bucătărie. După o clipă de ezitare, Alisa s-a dus după el. Neill stătea în faţa ferestrei şi părea complet absorbit de gânduri. Când se întoarse, Alisa s-a înfiorat văzând expresia de pe faţa lui.

– S-ar putea să te mire, zise el, dar nu i-am spus lui Jill nimic despre ce s-a întâmplat. Poate s-o fi pus la curent altcineva. Presupun că Liana. Au petrecut câteva zile împreună. Bunica mea era obosită şi nu voiam să se surmeneze. Scoase un oftat adânc, având un aer îngrijorat. Nu este prea bine în acest moment. Starea ei ne îngrijorează din ce în ce mai mult. Are probleme cu inima. De aceea prefer ca Liana să nu stea prea mult cu ea. Bineînţeles că bunica mea se jură pe toţi sfinţii că Liana n-o oboseşte, dar eu n-o cred.

– Lydia este o persoană minunată, rosti Alisa cu căldură.

Neill surâse.

– Da. În ciuda încercărilor prin care a trecut în viaţă, n-a cedat niciodată în faţa amărăciunii şi nu s-a descurajat. A suferit enorm când i-a murit bărbatul şi după aceea a refuzat mereu să se mai căsătorească. Şi

totuși, era încă destul de tânără când a rămas văduvă. A avut multe cereri în căsătorie, dar le-a refuzat pe toate, cu mult tact. Cred că ai remarcat, fără îndoială, bunica mea este de o mare delicateţe sufletească...

Vorbise cu atâta tandreţe despre bunica lui încât Alisa fu foarte mişcată.

– Cred că bunicii dumneavoastră s-au iubit foarte mult, a zis ea cu amabilitate.

În sinea ei se întreba cum o fi arătat oare bunicul lui Neill. Dacă semăna atât de mult cu nepotul lui, înţelegea de ce Lydia nu mai dorise să se recăsătorească...

Neill şi-a întors privirea spre fereastră, absorbit de gânduri. Părea că uitase de prezenţa Alisei.

– Da, s-au iubit foarte mult, murmură el în cele din urmă. Au avut doi copii: pe tatăl meu şi pe sora sa, Alice. Aceasta s-a înecat într-un lac la vârsta de zece ani. Tatăl meu se afla pe vapor cu ea când acesta s-a răsturnat, dar n-a putut face nimic pentru a o salva. Bunica mea mi-a povestit că, după aceea, el a avut coşmaruri îngrozitoare şi că ea a stat nopţi întregi la căpătâiul lui pentru a încerca să-l liniştească. În perioada aceea a murit şi el şi ei i-a trebuit foarte mult curaj

ca să treacă peste aceste două şocuri. Dealtfel, cred că ea nu şi-a revenit niciodată de pe urma dispariţiei fiicei sale: ţine întotdeauna o fotografie lângă ea, în camera ei.

Îngrozită, Alisa îşi reamintea chipul cald şi surâzător al Lydiei. Cum reuşise această femeie, după atâtea nenorociri, să mai aibă interes pentru viaţă? Numai o credinţă imensă în viaţă trebuia s-o fi călăuzit. Da, Lydia avea desigur tărie de caracter.

– Tatăl meu făcea o impresie puternică, continuă Neill cu puţină mândrie. N-am avut timp să-l cunosc bine şi trebuie să mărturisesc că-mi era puţin teamă de el, ceea ce n-a uşurat raporturile dintre noi. În plus, nu era genul de om care să-şi manifeste sentimentele, nu ştia cum...

– Probabil că-i era teamă de dragoste, interveni ea, ca şi cum ar fi vorbit cu sine.

– Da, într-adevăr, mi-am dat seama de asta, mulţi ani după aceea, când bunica mi-a vorbit de moartea Alicei. Era puţin după decesul tatălui meu şi cred că a ales bine momentul pentru a-mi dezvălui acea întâmplare nefericită. Îşi dăduse seama că moartea tatălui meu mă lăsase straniu de indiferent şi că mă simţeam extrem de

vinovat că eram atât de puţin afectat. Atunci mi-a povestit totul, dezvăluindu-mi astfel secretele acestui om pe care căutasem atât de mult să-l cunosc, fără a reuşi însă. Bunica mea m-a ajutat să-l iubesc, să-l regret. Are o intuiţie foarte clară când este vorba de sentimente.

Alisa se înroşi când îşi aduse aminte de privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncase Lydia când ea vorbise despre Neill.

– Când eram copil, aproape că-mi uram tatăl, continuă el calm. Îi auzeam pe părinţi certându-se seara la ei în cameră şi-mi puneam perna peste cap pentru a scăpa de acest coşmar.

Alisa îşi ţinea respiraţia, atentă la povestirea lui Neill. Nu îndrăznea nici să se mişte, nici să vorbească, de teamă să nu perturbe acest moment preţios: Neill Ardrey se destăinuia, căpăta brusc o înfăţişare umană! Îi contempla profilul frumos în timp ce, încet, încet în faţa ei se dezvăluia ún bărbat sensibil, tandru, cu obsesiile şi speranţele sale...

– Bineînţeles că pe tatăl meu îl învinovăţeam, comentă el încruntându-se. Era atât de departe de mine. Toată afecţiunea mi-o

îndreptasem spre mama mea şi în mod instinctiv, îi luam apărarea. Această amintire dureroasă l-a făcut să ofteze adânc. Nu înţelesesem nimic, continuă el sumbru. După moartea tatălui, am văzut-o pe mama mea plecând în Italia cu unul dintre amanţii ei şi a trebuit să accept realitatea. Din fericire, Lydia m-a ajutat să înţeleg, având grijă totodată ca sensibilitatea mea să nu fie şocată. Astfel am aflat că mama mea era o femeie bolnavă, suferea de nervi. Dealtfel, starea ei s-a înrăutăţit pe parcursul anilor, îşi schimba des iubiţii, fiind din ce în ce mai iritată şi mai nervoasă cu fiecare iubit care urma. Nu sunt psihiatru şi nu ştiu de ce suferea. Dealminteri, puţin îmi mai pasă acum! Tot ce ştiu este că tatăl meu n-o interesa deloc şi eu am susţinut-o, am ajutat-o să-l chinuiască pe acel om...

Vocea i s-a sugrumat şi s-a întors pentru a se uita intens la Alisa.

– Ştii de ce-ţi povestesc toate astea? întrebă el cu o voce răguşită, care o făcu pe Alisa să se înfioare.

Paralizată de acea privire, care o străpungea, ea clătină din cap. El i-a adresat atunci un surâs îndurerat.

– Nici eu. N-am vorbit niciodată nimănui despre asta, mărturisi el pe nerăsuflate. Mi-era atât de rușine de situația mea familială încât încercam cu orice preț s-o ascund. Nici chiar bunica mea nu știa tot adevărul. Într-o zi, am dat peste jurnalul intim al mamei mele în care își nota cu scrupulozitate cele mai mici gesturi sau fapte. L-am citit și apoi l-am ars, ștergând astfel orice urmă a acelei grozăvii. O dusese pe Liana în Italia și am descoperit aceste documente după moartea ei, când m-am dus s-o iau pe sora mea. Am ezitat mult timp: să le citesc sau să le distrug imediat? Cred că ar fi trebut să aleg cea de-a doua soluție, încheie cu un aer mohorât.

Alisa se gândi o clipă.

– Liana este fiica tatălui dumneavoastră? a întrebat ea ușor.

– Mi-am pus de multe ori această întrebare, răspunse el cu o undă de amărăciune în glas. Mărturisesc că este unul din motivele care m-au îndepărtat puțin de sora mea. De fiecare dată când o vedeam, nu mă puteam împiedica să mă gândesc la jurnalul mamei mele...

„Săraca Liana", s-a gândit Alisa cu tristeţe. Îl înţelegea pe Neill, dar fata nu putea fi răspunzătoare de comportamentul mamei sale...

– Dar, cu cât creştea, continuă Neill, cu atât mai mult semănă cu Lydia. Atunci m-am lăsat convins de rezultate: amândoi aveam acelaşi tată. În consecinţă, mi-am reproşat că am neglijat-o. Acum încerc să mă apropii de ea, chiar dacă mă mai chinuie unele îndoieli. De exemplu, câteodată îmi închipui că Liana va cădea pe urmele mamei mele şi nu pot suporta un astfel de gând.

– Nu! s-a revoltat Alisa. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Liana nu are un astfel de caracter.

El o privi trist.

– N-ai cunoscut-o pe mama mea. Părea atât de dulce, nu mi-am imaginat niciodată că ar fi putut să se comporte aşa...

A tăcut un moment şi apoi a continuat încet:

– Iată de ce m-am supărat când Liana a fugit de acasă. Mi-era atât de frică de momentul în care ar fi putut să înceapă să mă mintă! Pentru acelaşi motiv am ţinut să meargă la facultate. Credeam că o educaţie

serioasă ar putea să fie un scut în faţa tentaţiilor de orice el. Coşmarul s-a repetat când ea a plecat. Nu puteam să aştept fără să intervin, a fost ceva la care n-am rezistat.

– Dacă vrei neapărat să ştii cu cine seamănă Liana, să ştii că eu cred că ar trebui să te gândeşti mai curând la Lydia, spuse Alisa încet.

El şi-a ridicat capul.

– Cred că ai dreptate. Dar când m-am întors de la New York şi am găsit scrisoarea ei, n-am mai fost în stare să judec aşa clar. Eram furios, nu doream decât un singur lucru: să sparg totul în jur.

– Da, mi-aduc aminte, spuse ea calmă.

Privirile lor s-au întâlnit şi Neill nu putu să nu zâmbească.

– Ai scăpat uşor, atunci. Era cât pe ce să te strâng de gât. A trebuit să fac eforturi deosebite pentru a-mi păstra calmul.

– Dar n-ai reuşit, îi aminti ea, cu un fulger maliţios în priviri.

Zâmbetul lui Neill s-a accentuat.

– Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? Când ai ceva de spus, spui. Cel puţin nu poţi fi acuzată de ipocrizie: eşti cât se poate de transparentă.

Oare așa să fie? se întrebă ea, brusc îngrijorată. În orice caz, era mai bine ca Neill Ardrey să creadă așa. Era singurul mod prin care se putea feri de el, prin care putea să nu se trădeze...

Deodată, acum când Neill i se confesase, Alisa îl înțelegea mai bine. Era chiar gata să-i ierte maniera în care-l tratase pe fratele său. Dar Alex o va ierta oare dacă ea-l trăda împrietenindu-se cu dușmanul lui? Sigur că nu. Așa că ar face bine să evite o astfel de situație...

Când și-a ridicat capul, Alisa i-a surprins privirea amuzată.

– Hai, du-te să te schimbi, spuse el vesel. Te invit la masă. Aș vrea să știu părerea ta despre Liana și de data asta te voi asculta. Nu cred că este în stare să ia vreo hotărâre în ce privește viitorul. Am fost de acord să nu urmeze o facultate, dar ceva trebuie să facă.

Alisa își scoase baticul și părul îi căzu pe umeri în valuri dezordonate.

– Ar trebui să continui cu vopsitul, altfel nu voi termina înainte de a pleca la Londra, spuse ea pe un ton nesigur.

Pronunţase aceste cuvinte împotriva voinţei ei pentru că, de fapt, murea de dorinţa de a accepta această invitaţie. În acelaşi timp, ştia bine că nu era ceva serios...

– Te rog, insistă el, cu o voce rugătoare.

Schimbarea neaşteptată din voce, blândeţea privirii lui i-au învins şovăirea. Aproape imediat i-a surâs şi el a înţeles că a acceptat invitaţia.

„Doamne! Sunt nebună"! i-a trecut Alisei prin minte. Simţea că, cu cât se lega mai mult de el, cu atât dorea mai mult să-l cunoască. Era o pistă cam alunecoasă, mai ales că hotărâse să nu se implice...

Aruncă o privire la ceas.

– Bine. Dacă mă întorc la ora trei, o să am destul timp să termin vopsitul. A privit în jos şi şi-a analizat ţinuta cu o strâmbătură. Dar îmi va trebui o jumătate de oră că să devin prezentabilă.

– O să aştept, spuse el binevoitor. Cu alte cuvinte, nu trebuie să-ţi faci griji inutile: şi eu sunt în jeanşi. Şi în afară de asta nu văd de ce am merge într-un loc pretenţios. Ştiu o bodegă destul de agreabilă în satul vecin.

– „Stag"? Da, este recunoscută pentru bucătăria sa.

Această propunere puse capăt ultimelor ezitări ale Alisei: „Stag" nu era un local propice intimității. La ora mesei, toate mesele erau ocupate. Și din întâmplare, localul era ținut de un cuplu pe care Alisa îl cunoștea foarte bine, pentru că fusese acolo de mai multe ori cu fratele ei.

L-a asigurat pe Neill că va fi gata în cel mai scurt timp posibil și a urcat la etaj. În timp ce se dezbrăca să facă duș, Alisa s-a gândit din nou la cele spuse de Neill.

După toate aparențele, Liana nu știa nimic despre mama ei, cel puțin nu ceva clar. Totuși, dacă a trăit cu ea până la vârsta de opt ani, nu se poate să nu fi asistat la câteva scene revelatoare. Chiar dacă în acel timp ea nu le-a înțeles sensul, anumite detalii probabil că i se întipăriseră în minte. Copiii rețin și înțeleg unele situații mai bine decât se poate imagina. Și în special, reușesc să ghicească perfect ceea ce li se ascunde.

Desigur, Liana nu avusese o copilărie fericită și asta a marcat-o pentru întreaga viață. Acesta era motivul pentru care părea atât de fragilă, atât de dezarmată... Și pe deasupra, Neill n-a înconjurat-o cu dragostea

de care ar fi avut nevoie pentru a uita aceste amintiri penibile.

Alisa oftă. Ochii albaştri ai Lianei trădau o mare tristeţe, o frică teribilă de a nu fi respinsă de Alex şi, mai ales, nesiguranţa în raporturile cu cei din jur! Liana se simţea oare vinovată? Credea oare că din vina ei n-o iubea Neill? Asta ar fi explicaţia comportamentului ei faţă de Alex. Singură, dezorientată, ea s-a ataşat nebuneşte de prima persoană care părea dispusă să-i ofere dragostea sa... Şi s-o accepte pe a ei. În acest fel, scăpa de frică şi de sentimentul de culpabilitate! În sfârşit, putea da frâu liber sentimentelor sale.

Neill declarase că-i era ruşine de felul cum procedase cu sora sa. Şi avea motive să-i fie ruşine! În loc să se comporte ca un adult cu responsabilităţi, el se lăsase influenţat de prejudecăţi, de amărăciune. Grija pentru fericirea Lianei nu l-a preocupat nici un moment, dând prea mare importanţă propriilor obsesii. Dar avea justificările lui: el însuşi avusese de suferit de pe urma trecutului său. Şi trecutul cântăreşte greu...

Cu gândul la toate acestea, Alisa a ieşit de sub duş, şi-a pus un halat de baie şi s-a dus în camera ei să se îmbrace. Îşi adusese

puţine haine, alegerea a fost deci uşoară. Şi-a pus un tricou alb şi o fustă dreaptă, verde. Nu era o ţinută deosebită dar era ceea ce-i convenea perfect. Nu ţinea deloc să-i atragă atenţia lui Neill.

Trecând în faţa oglinzii, Alisa constată că obrajii îi erau suspect de roşii, iar privirea puţin cam strălucitoare. Fără prea multă convingere, puse totul pe seama duşului. Apoi s-a pieptănat repede şi s-a machiat discret, după care s-a mai analizat pentru ultima oară.

De ce-i făcuse Neill atâtea confidenţe? se gândi ea deodată. Oare pentru a-şi justifica atitudinea faţă de Alex? Totuşi, nu şi-a exprimat prea mult regretul în privinţa asta... Atunci, de ce? Bărbatul acesta era cu siguranţă prea complicat ca să poată fi uşor înţeles. Şi dealtfel, el însuşi se înţelegea oare pe sine?

A coborât ridicând din umeri resemnată. Neill era tot în bucătărie. Aşezat lângă fereastră, el se uita în cartea pe care Alisa o lăsase acolo, de dimineaţă. N-a văzut-o imediat şi Alisa a avut timp să-i contemple profilul cu linii pure, părul negru ca tăciunele, dezmierdat de o rază de soare, capul puternic şi în acelaşi timp delicat... În faţa

acestei priveliști, fu năpădită de o dorință puternică și a trebuit să facă un efort supra-omenesc pentru a-și recăpăta sângele rece.

Când el și-a ridicat capul, Alisa a știut imediat că el i-a ghicit gândurile și pentru o clipă, a crezut că inima va înceta să-i bată.

– Ești foarte sobră, remarcă el cercetând-o din cap până-n picioare. Ca o adevărată școlăriță, gata să iasă la plimbare cu tăticul.

Alisa-și adună toate puterile pentru a-i răspunde pe același ton:

– Să nu-mi spui că ești chiar atât de bătrân!

El lăsă cartea jos și se apropie de ea.

– Este o provocare? a întrebat încet.

Alisa a optat pentru prudență și a schimbat subiectul:

– Mă duc să-mi iau haina, anunță ea cu voiciune.

În timp ce se îndepărta, l-a auzit izbucnind în râs. Înainte de a reveni, Alisa s-a străduit să-și compună o atitudine distantă.

– Ești gata? spuse ea deschizând ușa.

– Sunt gata de mult timp, a declarat el cu un aer care a intrigat-o.

Dar a preferat să nu-i pună întrebări în privința sensului ascuns al cuvintelor lui.

CAPITOLUL VIII

Au ajuns la „Stag" puțin după deschidere. Barul era pe jumătate plin și clienții nu încetau să vină. Alisa s-a așezat la o masă în timp ce Neill comanda mâncarea și băuturile. A revenit cu un pahar de vin pentru ea și o bere pentru el.

– Ai avut dreptate, au pui cu lămâie. Am comandat și pentru noi.

– Au întotdeauna, este felul lor de mâncare cel mai renumit spuse ea, luând o înghițitură de vin.

Privirea ei s-a îndreptat spre bar: un tânăr, cunoscut de-al ei, era deja instalat acolo. Neill își întoarse capul în aceeași direcție și întrebă:

– Un prieten?

– Un vechi coleg de școală al fratelui meu.

– Ai locuit aici în copilărie? întrebă el din nou.

– Da, până am mers la Academia de arte. De atunci, vin pe aici destul de des, deşi soluţia cea mai bună ar fi să vindem vila. Dar mama ţinea ca eu s-o păstrez şi...

Lăsă fraza neterminată şi ridică din umeri.

– De ce dorea acest lucru? întrebă însoţitorul ei cu interes.

Alisa i-a explicat atunci că mama ei nutrea nişte temeri în privinţa lui Alex şi că preferase să-i lase ei vila, ca şi sarcina de a se ocupa de Alex.

– Acum este mai echilibrat, spuse ea, pe gânduri. Cred că atunci când se va întoarce din Spania îi voi spune de intenţia mea de a vinde vila. Sunt sigură că mama şi-ar fi dorit s-o folosim împreună. Acum consider că fratele meu este capabil să se folosească de banii lui fără sfatul cuiva. Trebuie să i se acorde partea lui de moştenire. Îi aruncă lui Neill o privire provocatoare. Alex este foarte mândru. Nu cred că va accepta uşor, dar este soluţia cea mai firească.

– El înseamnă mult pentru tine, remarcă el cu blândeţe.

– Este fratele meu! replică ea cu pasiune.

În ceea ce o privea, asta spunea totul şi nu putea pricepe cum acest lucru nu era evident pentru Neill.

– Relațiile familiale nu sunt neapărat atât de clare și simple, remarcă el cu o notă de amărăciune.

Făcea desigur aluzie la propria sa situație și Alisei îi păru rău că fusese atât de categorică.

– Dar tu o ai pe Lydia, nu-i așa? îi aminti ea pe un ton îmblânzit.

El o privi lung înainte de-a încuviința din cap.

– Cum era mama ta? întrebă el.

– Din punct de vedere fizic?

– Nu. Din punct de vedere al caracterului... semeni cu ea?

– Era o femeie neliniștită, preocupată în mod constant de soarta celor din preajma sa. Trebuie să-ți spun că tatăl meu era adesea bolnav. O tuberculoză urâtă, contractată în tinerețe, l-a șubrezit. Și mama a fost întotdeauna îngrozită că Alex ar putea avea aceeași soartă. Din această cauză, pur și simplu îl cocoloșea pe fratele meu, trăind neîncetat cu obsesia unei eventuale boli. În ce mă privește, lucrurile stăteau altfel. Ea știa că eu eram puternică și că nu mi se putea întâmpla nimic.

– Încă de atunci erai așa de tenace? întrebă el amuzat.

Alisa se pregătea să răspundă când tocmai a apărut patroana restaurantului.

– Bună, Alisa! exclamă ea cu un zâmbet jovial. Nu ne-am mai văzut de mult. Ce mai faci? Dar Alex?

– Foarte bine, amândoi. Dar tu și Peter?

– Ei, multă muncă, ca de obicei. Bine, îți urez poftă bună, trebuie s-o șterg, spuse ea după ce a pus farfuriile pe masă.

– Este pentru prima oară când iau masa la o bodegă, mărturisi Neill când au rămas singuri.

– Nu mă surprinde deloc, replică Alisa ușor ironic. Genul acesta de local nu este stilul tău.

– A, da? Și care este stilul meu, după tine?

– Ei, restaurante foarte scumpe. Mă rog, așa cred, la drept vorbind nu m-am gândit la asta.

Vorbise cu dezinvoltură, sperând că el va crede că la urma-urmei, modul lui de viață n-o interesa. Dar, departe de a se tulbura, el întrebă:

– Ce te-a determinat să te ocupi de ilustrații?

– Dumnezeule! Ce întrebare! Cred că aveam talent la desen şi că niciodată nu mi-a trecut prin minte că voi putea avea altă profesie. Îmi place această meserie mai mult decât orice altceva.

– Mai mult decât orice? repetă el fixând-o cu insistenţă.

Sub privirile lui amuzate, Alisa îşi pierdu cumpătul. Şi-a plecat ochii, incapabilă să mai facă faţă acestei înfruntări mute.

– Profesia înseamnă mult pentru mine, spuse ea simplu. Totuşi, nu suntem aici pentru a discuta despre viaţa mea şi despre Liana, nu-i aşa?

Deodată Alisei îi trecu o bănuială prin minte: dar dacă viitorul Lianei nu fusese decât un pretext pentru a o convinge să accepte această invitaţie? De la începutul mesei, el nici măcar nu pomenise numele surorii sale.

– Am face mai bine să ne terminăm mâncarea înainte de a se răci, spuse el tăind din pui.

Timp de câteva minute, între ei a domnit liniştea.

– Delicios, a comentat Neill în cele din urmă, dând la o parte farfuria goală. Aici se serveşte cafea?

Alisa a făcut un semn patroanei, cerându-i două cafele.

– Te deranjează fumul? a reluat el politicos.

Ea a dat din cap şi Neill şi-a aprins o havană foarte subţire din care a tras o dată cu o satisfacţie vizibilă. Urmărind traiectoria rotocoalelor de fum bleu, spuse încet:

– Deci ce trebuie să fac cu Liana, după părerea ta? Acum aproape că nu mai vorbeşte cu mine. De fiecare dată când încerc să aflu ceva în ce priveşte planurile ei, se refugiază în tăcere. Nu i se mai confesează nici măcar bunicii. De fapt, ea a avut ideea să vin la tine. Te-a apreciat foarte mult... S-a oprit şi a zâmbit... şi cred că şi tu o apreciezi pe ea, nu-i aşa?

– Fără rezerve, aprobă ea.

În acel moment, patroana a adus cafelele şi a debarasat masa.

– A fost delicios, spuse Alisa.

– Mă bucur că v-a plăcut! răspunse patroana, plecând să se ocupe de alţi clienţi.

A urmat o scurtă pauză, după care Alisa s-a hotărât să întrebe:

– Liana ţi-a spus de dorinţa de a urma nişte cursuri de artă culinară?

– Cursuri de ce?! exclamă el nevenindu-i să creadă.

Ridicase atât de mult vocea încât, spre marea încurcătură a Alisei, mai multe persoane s-au întors spre masa lor.

– Nu te enerva așa repede! spuse ea pe un ton dojenitor. La Londra sunt școli excelente de artă culinară și Liana ar putea obține o diplomă care i-ar permite să-și găsească de lucru. Pregătirea mâncărurilor poate fi o artă, să știi. În ce mă privește, nu cred că este extraordinar s-o lași să se înscrie la cursurile de artă culinară. Dacă mai târziu se răzgândește, va avea oricând posibilitatea de a se apuca de altceva. Este încă foarte tânără.

Neill nu părea hotărât să se pronunțe în această problemă. O ascultase atent, trăgând mereu din havană. Acum părea cufundat într-o meditație profundă.

Alisa și-a terminat cafeaua, a pus ceașca pe masă și a privit spre însoțitorul ei, hotărâtă să nu rupă prima tăcerea. Se implicase deja suficient!

Neill își stinse havana în scrumieră.

– Te conduc, spuse el. Doar dacă nu mai vrei cumva ceva.

Ea refuză şi se ridică.

– Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc la treabă.

În sinea ei, se întreba dacă el luase vreo decizie; oricum, probabil că o va anunţa şi pe ea, se gândea urmându-l spre ieşire.

I-a deschis portiera Jaguarului, a închis-o după ea, pe urmă s-a aşezat la volan. Câteva minute mai târziu, traversau satul şi intrau în plin şes.

Liniştea a domnit în maşină pe tot parcursul drumului. Din când în când, Alisa arunca o privire discretă spre însoţitorul ei. Cu ochii aţintiţi pe drum, acesta nu scotea nici un cuvânt, absorbit de gândurile sale.

Au ajuns în sfârşit la vilă. Neill a parcat pe aleea exterioară, a stins motorul şi s-a întors spre Alisa.

– Aproape că nu ştiu nimic despre tine, declară el deodată.

– Da, răspunse ea sec.

– Cu toate acestea, am impresia că te cunosc foarte bine, reluă el privind-o fix. Nu este ciudat? I-a zâmbit fără s-o piardă din priviri. Apoi întinse mâna spre ea şi o mângâie uşor pe obraz, cu o nespusă blândeţe. Cred că eşti onestă, îngrozitor de

onestă. Și credincioasă. L-aș fi putut acuza pe fratele tău de cele mai mari crime și l-ai fi apărat până la capăt.

I-a urmărit cu un deget conturul gurii și ea s-a retras imediat.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă ea, speriată de senzația care-o copleșea.

Dacă măcar n-ar mai fixa-o așa! Sub privirile lui simțea cum o apucă o slăbiciune periculoasă.

– Alisa, șopti el cu o voce caldă și răgușită în același timp.

De data aceasta, Alisa înțelese că este pierdută. Corpul îi era străbătut de pasiune și frisoane, avea gura uscată și inima îi bătea nebunește... toate simptomele unei capitulări necondiționate.

Tulburată, a vrut să fugă, să deschidă portiera... Degeaba. Era total paralizată.

– Trebuie să plec, murmură ea, fără prea mare convingere.

Vocea lui Neill a răsunat autoritară, voluntară, dând glas și dorinței ei profunde.

– Nu!

Și cu o înflăcărare pe care n-o mai putea stăvili, el a tras-o mai aproape și a sărutat-o pe buze. Atunci ea s-a abandonat propriei ei

pasiuni. Şi-a strâns braţele cu ardoare în jurul gâtului lui Neill în timp ce acesta sorbea din ea ca dintr-un izvor inepuizabil şi delicios.

Acest moment li s-a părut că durează o eternitate. După aceea, nemairezistând, Neill a tras tricoul Alisei. Cu o mişcare lentă care aproape a făcut-o să ţipe, i-a urmărit uşor conturul sânilor, abia atingând-o...

Alisa a gemut uşor, copleşită de plăcere şi s-a agăţat de el într-un elan aproape disperat. Voia să se topească în el, să-l atingă, să-l sărute, să facă ceva ca acest moment să dureze o veşnicie. L-a mângâiat şi ea înfrigurată în timp ce el îi acoperea pielea mătăsoasă cu buzele. Alisa avea impresia că lumea valsa în jurul ei şi că în acest dans nu mai exista nimic altceva decât senzaţia din corpul său caldă, dulce şi corpul lui Neill tare ca o stâncă.

Da, nu avea de ce să-i fie frică. Neill era atât de puternic încât se putea lăsa... el va şti s-o conducă.

Frică? S-o conducă? Aceste cuvinte au răsunat la început slab, apoi s-au imprimat din ce în ce mai adânc în mintea toropită a Alisei. Dumnezeule! Ce făcea? Neill Ardrey era o ameninţare a libertăţii ei, ştiuse lucrul

acesta de la început! De când se ştia, a fugit întotdeauna de acest gen de situaţie pasionată şi de necontrolat. Aşa că nu se va lăsa acum condusă de un bărbat, fie că acela era Neill Ardrey sau altul!

Fiecare mângâiere, fiecare sărut făceau ca hotărârea ei să se clatine. Se simţea ca într-un vis în care totul se desfăşoară lent, în care scopul urmărit se îndepărtează neîncetat şi-n care voinţa nu mai are nici o putere. Numai cu un efort supraomenesc s-a smuls din acea amorţeală delicioasă, împingându-l pe Neill cu amândouă mâinile.

– Nu, nu vreau, spuse ea clătinând din cap.

Neill a privit-o fără să înţeleagă şi Alisa fu îngrozită de intensitatea privirii lui. O înspăimântau respiraţia lui agitată, mâinile lui care încă o atingeau convulsiv, dar mai ales privirea lui plină de o hotărâre cumplită.

– Doar n-o să faci dragoste cu mine pe scaunul din faţă al maşinii, murmură ea.

El păru surprins, apoi, încet, privirea i s-a îmblânzit şi trăsăturile feţei i s-au destins.

– Nu, recunoscu el răguşit, îmi pare rău. Nu credeam că lucrurile vor merge atât de departe.

– Ca să spun drept, nici eu! exclamă ea eliberându-se din strânsoare şi aranjându-şi tricoul. Apoi deschise portiera şi se dădu jos din maşină.

– Hai să luăm masa împreună în seara asta, propuse el. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Am vorbit deja, şi n-am timp să iau masa cu nimeni, răspunse ea hotărâtă. S-a întors şi l-a privit fix în ochi. Domnule Ardrey, poate că este momentul să clarificăm nişte lucruri. Nu vreau să am o aventură cu dumneata; asta n-ar face decât să-mi complice viaţa şi acum chiar că n-am nevoie de aşa ceva. Aşa că te rog să uiţi că ne-am cunoscut.

– Dar tu, ai putea face acest lucru? a întrebat-o el scrutând-o din ochi.

– Foarte uşor, răspunse ea repede. Persoana dumitale nu mă preocupă atât de mult.

El făcu o mutră care exprima îndoială. Apoi, scoţând din buzunar o bucată de hârtie, a fluturat-o în faţa ochilor uluiţi ai Alisei. Ea recunoscu îndată plicul pe care într-o zi schiţase inconştient portretul lui Neill. De data asta, înţelese că fusese prinsă în capcană.

Neill i-a zâmbit ironic şi triumfător.

– Deci, nu te preocupă persoana mea? întrebă el ironic.

– Făceam doar niște mâzgăleli, mormăi ea cu obrajii în flăcări.

– Dar în timp ce mâzgăleai hârtia, te gândeai la mine, remarcă el fără milă. Și asta ce este? întrebă el arătând pânza de păianjen desenată pe un colț al plicului. Care dintre noi doi este păianjenul?

Alisa l-a fulgerat cu privirea, furioasă că el reușise atât de ușor să vadă semnificațiile desenului.

– Foarte clar, a insistat el cu un calm enervant. Este interesant de văzut la ce subterfugii recurge sufletul tău pentru a-și exprima dorințele ascunse.

La aceste cuvinte, Alisa își pierdu sângele rece.

– Cu ce drept vii la mine să-mi iei ceea ce-mi aparține? întrebă ea furioasă. Dă-mi imediat desenul înapoi!

A întins mâna ca să-l apuce, dar el l-a băgat imediat în buzunar.

– N-am să ți-l dau pentru nimic în lume, declară el. Dealtfel, nu ții chiar atât de mult la el, de vreme ce zăcea pe masă...

Enervată, dar fără replică, Alisa i-a întors spatele şi a plecat fără să mai zică nimic. Nu avea rost să discute cu el ore în şir pentru o bucată de hârtie! De ce n-o arsese? Ar fi evitat astfel să se supună sarcasmelor lui şi, mai ales, el n-ar fi ştiut efectiv niciodată că s-a gândit la el... şi încă mult mai des decât şi-ar fi dorit!

În ce priveşte pânza de păianjen, se gândea ea pradă agitaţiei, Neill se grăbi se să dea acelei simple mâzgăliturl interpretarea care-i convenea!

Deschise uşa vilei, intră şi o trânti violent după ea. Din cutia de scrisori căzu un plic. Cu un gest maşinal, l-a luat şi s-a îndreptat spre bucătărie. Abia când a ajuns acolo şi-a dat seama că era o telegramă.

Alisa a rupt grăbită plicul şi s-a albit la faţă când a luat cunoştinţă de conţinutul acestuia. Distrusă, s-a lăsat să cadă pe un scaun şi a recitit cele câteva cuvinte, sperând că s-a înşelat la prima lectură.

– Ce se întâmplă? a întrebat o voce pe care o cunoştea prea bine.

Îngrijorat pentru că era atât de furioasă, Neill venise după ea. Şi cum nu încuiase uşa...

– Ce se întâmplă? repetă el, alarmat de deprimarea ce i se citea pe față.

– Este vorba de Alex... este la spital. Se pare că e vorba de febră tifoidă.

Neill s-a apropiat de ea, i-a luat telegrama din mână și a citit-o rapid. Pe urmă, a spus cu blândețe:

– Probabil că nu este prea grav, de vreme ce a fost în stare să spună unde poți fi contactată.

Ea s-a ridicat în grabă.

– Trebuie să plec la Londra imediat, să-mi iau pașaportul și să plec cu primul avion în Spania, spuse ea distrusă. Nu pot merge la aeroport mai devreme de astă-seară. Poate că până mâine dimineață nu va fi nici un zbor spre Spania. Cum voi putea aștepta atâta timp, când știu că fratele meu este în pericol? Febră tifoidă... este cumva mortală? adăugă ea pe nerăsuflate.

– Este destul de periculoasă, dar Alex este tânăr și rezistent, va depăși pericolul.

El aruncă o privire la ceas.

– Mașina mea este mai rapidă decât a ta. Te duc eu la Londra. I-ați lucrurile.

– N-am nevoie decât de pașaport, care este la Londra, în apartamentul meu.

– Vom ajunge acolo în mai puțin de o oră și jumătate, spuse el luând-o de braț.

Parcursese deja jumătate de drum până la mașina lui, când și-a dat seama că-l lăsase să preia conducerea. L-a privit cu sprâncenele încruntate.

– Pot să merg cu mașina mea, spuse ea. Este drăguț din partea ta, dar...

– Nu poți să conduci în starea asta, a întrerupt-o el hotărât. Ești prea tulburată.

I-a deschis portiera și a invitat-o să se așeze.

Măcinată de îngrijorare, Alisa n-a mai protestat. Cu mâinile strânse pe genunchi, a așteptat ca Neill să se așeze lângă ea.

El a demarat în trombă, făcând pietrișul de pe alee să scârțâie sub cauciucuri.

– Nu este rezistent, spuse ea deodată, gata să plângă. Chiar deloc, să știi. Seamănă cu tatăl meu din acest punct de vedere. Dacă nu ajung la el, nu va fi în stare să lupte cu boala.

Neill aruncă o privire spre ea. Părea atât de dezorientată, atât de fragilă! Își luă mâna de pe volan și o atinse cu tandrețe pe a ei.

– Vei fi curând lângă el, îți promit. Compania mea are un avion pe care ți-l pot

pune la dispoziție. În timp ce-ți vei face valiza, voi telefona pilotului ca să fie gata să te însoțească.

– Mulțumesc, șopti ea, cu obrajii scăldați în lacrimi.

– Nu mai plânge. Nu ți se potrivește, a certat-o Neill. Alex va depăși pericolul și tu vei fi cu el cât se poate de repede, așa că nu te mai gândi la ce este mai rău.

Ea oftă și-și deschise geanta căutând pudriera.

– Te rog să mă scuzi, spuse ea cu o voce mică.

Alisa s-a apucat să-și refacă machiajul. Era trasă la față, avea nasul și ochii roșii... S-a strâmbat la ea în oglindă, dar nici așa nu a putut să se destindă.

Peste câteva momente, Neill i-a aruncat o privire rapidă.

– Este mai bine așa. Arăți iarăși a om! spuse el râzând.

Alisa i-a aruncat o privire aparent mânioasă.

– Îți mulțumesc că ai suportat un spectacol atât de îngrozitor.

– A, iat-o din nou pe Alisa mea! În sfârșit, ești așa cum îmi placi cel mai mult: combativă, plină de umor...

– Nu sunt Alisa *ta,* a subliniat ea închizând pudriera cu zgomot.

– Bine, de acord. Dacă genul acesta de subtilităţi îţi face plăcere, dă-i drumul, draga mea, replică Neill cu un aer resemnat. În acest timp, eu conduc.

Alisei nu-i venea să-şi creadă urechilor! S-a uitat la el un moment, cu ochii măriţi de stupoare. Cu ce drept hotăra el ce era bine şi ce era rău pentru ea?! Cu ce drept i se adresa cu atâta dezinvoltură? Cu ce drept îi spunea *dragă?*

Alisa cerceta acum drumul. Peisajul de toamnă, maşinile, totul defila într-o viteză care ar fi îngrozit-o altă dată. Dar acum, mintea îi era preocupată de întrebările cu privire la atitudinea lui Neill Ardrey.

Omul acesta o făcea să uite totul, chiar şi ce i se întâmplase lui Alex, într-atât o deruta şi o tulbura, o...

În timp ce Neill, liniştit şi stăpân pe el, îşi conducea nebunește bolidul, mintea Alisei fierbea ca un vulcan gata să erupă.

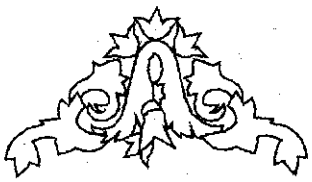

CAPITOLUL IX

Era aproape ora unsprezece seara când Alisa a reușit în sfârșit să-l vadă pe Alex. Inima i s-a strâns când și-a dat seama că fratele ei, doborât de delirul pricinuit de febră, nici măcar n-o recunoștea. El se agita, cu fața acoperită de transpirație, bolborosind frânturi de fraze lipsite de sens.

– Este drogat? o întrebă Alisa pe infirmieră, care stătea lângă pat.

– Da. Suntem nevoiți să-i dăm antibiotice puternice, pentru ca să provocăm scăderea febrei. Dacă febra este prea mare, se poate ca inima să-i cedeze. Tânăra vorbea engleza curent, cu un accent spaniol care-i făcea intonația mai blândă. Dar nu trebuie să vă alarmați, a reluat ea pe un ton liniștitor. Peste o săptămână situația se va ameliora vizibil; din fericire, am intervenit la timp.

– De unde a luat boala? De la hotel? Poate este vorba de o epidemie? s-a speriat Alisa.

Infirmiera i-a făcut semn să nu vorbească atât de tare.

– Veniți. Ar fi mai bine să-l lăsăm să se odihnească liniștit, spuse ea, conducând-o afară din cameră.

Alisa s-a mai uitat o dată la Alex și a ieșit din cameră.

În ciuda celor spuse de infirmieră, nu putea să nu tremure pentru el. Avea aerul atât de fragil! Nu-l văzuse niciodată atât de slăbit, atât de palid.

– Nu, nu este epidemie în oraș, a reluat infirmiera. Dar s-au semnalat cazuri în satele din munții vecini. Din păcate, fratele dumneavoastră le-a vizitat. Ar fi trebuit să se păzească, dar turiștii sunt în general prost informați în ceea ce privește astfel de lucruri.

– Când vom ști dacă fratele meu a învins boala? a întrebat Alisa, îngrijorată.

– Nu se poate ști exact cum va reacționa la antibiotice; este vorba de cinci, șase zile. Dar vă rog, domnișoară Howard, nu vă mai faceți griji, pot să vă asigur că fratele dumneavoastră este în afara oricărui pericol,

-conchise ea pe un ton blând şi în acelaşi timp convingător.

– Mâine pot să-l văd?

– Sigur. Vizitele sunt permise începând cu ora trei după-amiază. Aţi găsit unde să staţi? a întrebat-o îngrijorată. Dacă nu, putem...

– Am tras la Alhambra.

Infirmiera ridică ochii zâmbind.

– Este cel mai bun hotel din oraş, remarcă ea. Vă veţi simţi foarte bine acolo. Dealtfel, după toate aceste emoţii, aveţi nevoie de odihnă. Încercaţi să dormiţi în noaptea asta. Doriţi un somnifer, dacă cumva...

– Nu, mulţumesc, a întrerupt-o Alisa. Nu obişnuiesc să iau astfel de medicamente.

– Aveţi bani spanioli pentru taxi? a mai întrebat tânăra.

– Mă aşteaptă o maşină. Vă mulţumesc pentru tot, spuse Alisa, strângându-i mâna cu căldură. Noapte bună.

Alisa a ieşit şi a intrat în parcare unde o aştepta maşina care o adusese de la aeroport. Imediat ce urcă în maşină, şoferul demară.

Pe parcursul drumului, Alisa se gândea jenată la tot ce făcuse Neill pentru ea. După ce a dus-o la Londra, a dat o serie de telefoane organizând totul cu o mână de

maestru. Îl anunţase pe pilotul avionului să se pregătească, a rezervat o cameră la cel mai bun hotel, a închiriat o maşină...

Da, îi datora mult. Pentru că în situaţia în care era, n-ar fi fost niciodată în stare să se descurce cu toate. Singurul lucru la care se gândea era să ajungă la căpătâiul fratelui ei cât mai repede posibil. Neill Ardrey făcuse în aşa fel, încât dorinţa ei să se îndeplinească.

În plus, când a condus-o la aeroport i-a spus:

– Aş veni cu tine cu plăcere, dar am o întâlnire de afaceri importantă pe care n-o pot amâna.

Ea l-a privit cu ochii mari de uimire.

– Dar nu mă aşteptam să... a şoptit ea.

Ideea că ar fi putut-o însoţi în Spania i se părea atât de neverosimilă încât a alarmat-o puţin.

Întrerupându-i frazele de mulţumire, Neill i-a întins cartea sa de vizită pentru ca în cazul în care ar fi avut vreo problemă, să-l poată suna.

Pradă unei mari încurcături, Alisa a acceptat, fără să mai scoată un cuvânt. Începea să se gândească că el se purta cu ea ca şi

cu propria lui soră, mai ales când, întinzându-i mâna, el i-a sărutat-o scurt, dar cu o infinită căldură.

Nu, totuşi, acest sărut nu avea nimic de frate în el, s-a gândit ea din nou, agitată. I se întâmplaseră atâtea de azi-dimineaţă, încât avea impresia că trăieşte un vis la care asista neputincioasă.

Maşina a ajuns în faţa hotelului, o clădire luxoasă, înconjurată de o grădină imensă de unde se auzeau râsetele clienţilor care luau masa. Alisa se gândea totuşi că în curând trebuia să găsească un alt hotel pentru a nu mai depinde de generozitatea lui Neill.

Fiind prea preocupată şi tristă ca să profite de această seară minunată, s-a îndreptat imediat spre camera ei. După ce camerista a lăsat-o singură, şi-a pregătit o baie caldă. După o jumătate de oră se strecura în cearşafurile răcoroase şi se cufunda într-un somn profund.

Alisa s-a trezit tresărind la sunetul telefonului. Dintr-o săritură s-a ridicat în capul oaselor şi a întins mâna spre receptorul instalat pe noptieră. Era poate cineva de la spital care avea să-i dea vreo veste proastă

în legătură cu Alex? A ridicat receptorul îngrijorată.

– Alo? spuse ea cu o voce care tremura de emoție.

– Alisa? Ce mai faci?

Imposibil să se înșele: era vocea caldă și liniștită a lui Neill. Deodată, se trezi de-a binelea.

– Cât este ceasul? întrebă ea, uitându-se pe fereastră, ca să constate să este ziuă.

– În curând va fi ora nouă. Ai dormit bine? Am sunat la spital de dimineață. Mi s-a spus că ai fost să-l vezi pe Alex și că era inconștient.

– Da, asta m-a speriat puțin. Dar infirmiera m-a asigurat că este în afara pericolului.

– Și Liana era foarte îngrijorată. Voia să vină și ea acolo, dar am rugat-o să mai aștepte câteva zile.

Alisa și-a luat receptorul de la ureche și l-a privit stupefiată.

– Neill! Dar nu poate veni! exclamă ea. Alex va fi foarte tulburat dacă o va vedea. Nu-și dă seama că...

– Mai încet, a întrerupt-o el, Liana n-a plecat încă. Atunci când Alex își va recăpăta

cunoștința, îl vei întreba dacă este de acord s-o întâlnească...

– Nu-mi vine să cred că tu ești acela care-mi spui așa ceva! explodă ea. Nu erai de acord cu relația lor și în momentul cel mai puțin oportun, revii asupra propriilor păreri!

– Bine, uită tot ce-am spus, vorbi el pe un ton liniștitor. Acum trebuie să te odihnești. Mănâncă bine la micul dejun și profită de tot ce-ți oferă hotelul. De fapt, îți place hotelul?

– Totul este perfect, l-a asigurat ea, jenată. Dar...

– Ai grijă de tine, a întrerupt-o Neill. Acum trebuie să te las: mă așteaptă o zi plină. Dacă ai nevoie de ceva, indiferent ce, dă-mi de știre.

– Dar eu...

– La revedere, Alisa, a încheiat el, trimițându-i un sărut sonor.

– Dar... Neill!

El închisese deja telefonul. Cu un gest nervos, Alisa a închis la rândul ei. Nici măcar nu avusese timp să-l anunțe că intenționa să schimbe hotelul. În afară de asta, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, faptul

că Neill se dovedise atât de amabil cu ea, era aproape insuportabil.

*
* *

În acea după-amiază, când a ajuns la spital, Alex își recăpătase cunoștința. Sigur, avea încă ochii roșii și era tras la față de febră, dar asta nu era nimic în comparație cu fața lui chinuită de delir, așa cum o văzuse Alisa cu o zi înainte.

– Bună, Alisa, spuse el, întâmpinând-o cu un zâmbet slab. Mi s-a spus că ai venit ieri dar eu dormeam. S-a strâmbat. Ieri am avut o zi îngrozitoare, adăugă el.

– Arăți de parcă ți-ar fi mai bine, remarcă ea, așezându-se alături de el.

– Da, febra a scăzut ușor în dimineața asta. Au încercat un medicament nou care se pare că este eficient. De când ești în Spania?

– Numai de ieri. Și acum, povestește-mi: cum s-a întâmplat?

Au discutat o bucată bună de timp. Alex i-a povestit că în faimoasa zi când a plecat să facă o excursie în munți, s-a oprit la un han unde a înghițit o cantitate astronomică

de înghețată. S-a ajuns la concluzia că poate înghețata a fost contaminată și că din cauza ei s-a întâmplat totul.

După ce l-a liniștit pe fratele său care-și făcea probleme pentru tot deranjul provocat, Alisa a plecat promițându-i să revină a doua zi. Nu pomenise nici de Neill, nici de Liana, considerându-l pe Alex încă prea slăbit pentru a face față unui subiect care cu siguranță că l-ar fi tulburat.

La ieșirea din spital i-a cerut șoferului s-o ducă până la plajă. Simțea nevoia să se plimbe și să reflecteze. Răscolind nisipul călduț cu picioarele goale, i-a privit cu invidie pe oamenii de pe plajă. Plecând în grabă, nici nu s-a gândit măcar să-și aducă un costum de baie.

Alisa se plimba încet când, în celălalt capăt al plajei, a observat niște tarabe cu fructe și legume. O piață! Acolo va găsi sigur un costum de baie la un preț accesibil. Într-adevăr, a găsit un costum încântător din două piese, după care s-a hotărât să revină la hotel pentru a face o baie în piscină. Mâine va căuta un alt loc unde să stea, dar în seara asta va vedea ce înseamnă să iei masa într-un

hotel de lux! O merita cu prisosință, după tot ce îndurase...

Dealtfel, gândindu-se mai bine, găsi că atitudinea ei este ridicolă. Cum putuse să-și piardă mințile atât de ușor? A reacționat așa cum ar fi reacționat mama sa și această idee nu-i plăcea deloc. Totuși, ea avea câteva circumstanțe atenuante. Îl iubea pe Alex, și apoi, era foarte normal să fii îngrijorat din cauza celor pe care-i iubești...

În cameră s-a dezbrăcat, și-a pus costumul de baie și a coborât la piscină unde a înotat aproape o jumătate de oră. Apa era incredibil de plăcută și Alisa nu s-a mai gândit la nimic decât la faptul că trebuia să se relaxeze. Și-a pus apoi halatul de prosop pe care l-a găsit în baie și a urcat în camera ei. Acolo, epuizată din cauza emoției zilei, s-a întins pe pat și, încet, încet i s-au închis ochii, adormind profund.

A fost trezită de niște bătăi în ușă. Încă pe jumătate adormită, Alisa s-a dus să deschidă, fiind convinsă că era camerista. Dar când a descoperit cine era vizitatorul, era cât pe ce să leșine.

– Ești bolnavă? a întrebat Neill îngrijorat. Ce se întâmplă? Ești foarte palidă!

Ea s-a clătinat uşor şi Neill s-a apropiat ca s-o prindă în braţe.

Alisa simţea cum îi vâjâie urechile şi avea impresia că inima îi bătea din ce în ce mai încet. Incapabilă să reacţioneze, şi-a lăsat capul pe umărul lui Neill, care a închis uşa în urma sa. Pe urmă, a condus-o până la pat, cu multă precauţie, a ajutat-o să se întindă şi a luat-o tandru de mână, aşezându-se lângă ea. Părea foarte îngrijorat şi o cerceta foarte atent.

Alisa i-a adresat un zâmbet slab, încruntându-şi sprâncenele: vâjâiala persista şi o durea capul.

– Am adormit, spuse ea respirând greu. Probabil că m-am sculat prea brusc.

– N-ai mâncat încă, nu-i aşa? o întrebă el punându-i mâna pe piept pentru a-i simţi bătăile inimii.

Deodată, Alisa observă că halatul deschis îi devzăluia sânii aproape în întregime. S-a înroşit puternic şi l-a încheiat rapid.

– Ai un ritm cardiac cam dezordonat, a constatat Neill zâmbind.

– Am fost surprinsă când am deschis uşa şi am dat peste tine, explică ea. De ce ai venit?

Vorbise repede şi tulburarea ei era mai mult decât evidentă.

– Ai mâncat? insistă el din nou.

Ea a scuturat din cap cu nerăbdare.

– Credeam că ai de lucru, că nu poţi să-ţi faci timp liber...

– Da, dar am aranjat s-o pot şterge cât mai repede posibil. Dar măcar la prânz ai mâncat?

Alisa oftă.

– Nu ştiam că eşti obsedat de hrană, spuse ea, iritată. Am luat un suc de portocale, o cafea şi un corn. Încă nu mi-ai spus de ce te afli aici.

– Cum se simte Alex?

– Mult mai bine, mulţumesc. Febra a scăzut.

S-a mişcat puţin în timp ce Neill i-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe frunte pentru a o mângâia.

– Eşti puţin bronzată, remarcă Neill.

Ea a întors capul spre fereastră, de unde se vedeau licăririle serii care cobora asupra oraşului.

– Se înnoptează, spuse ea. Ar trebui să aprindem lumina.

Fără să-i răspundă, el continua s-o mângâie pe obraz.

– De ce-ai venit? întrebă ea cu vocea spartă de emoţie. Să nu pretinzi că eşti îngrijorat din cauza lui Alex, că nu te cred. Nu l-ai iubit niciodată şi puţin îţi pasă de soarta lui.

– Tot ce te afectează mă interesează, replică el cu o blândeţe dezarmantă. Ce-ar fi să nu mai jucăm teatru, Alisa? Sunt îndrăgostit de tine şi cred că şi tu eşti îndrăgostită de mine.

Alisa asculta paralizată această voce mângâietoare care-o învăluia ca un parfum îmbătător.

– N-ai fost surprinsă când m-ai văzut, reluă el şi mai dulce. Ştiai foarte bine care sunt sentimentele mele pentru tine. Aşa cum ştiai acum că nu voi pleca.

– Nu vreau să am o aventură cu tine, şopti ea.

– Aha, da. Căsătoria... sau nimic, spuse el, vizibil amuzat. Nu mă aşteptam să întâlnesc la tine un spirit atât de conservator.

– Nu-i vorba de asta! s-a revoltat ea. Nu vreau nici să mă căsătoresc cu tine! Nu vreau să am de a face cu tine în nici un fel.

Alisa observă gestul lui Neill de a da înapoi, dar continuă totuși:

– Nu sunt în căutarea nici a unui amant, nici a unui soț. Țin la independența mea și sunt foarte fericită așa cum sunt. Refuz să mă îndrăgostesc de tine.

– Este prea târziu, Alisa. Te-ai îndrăgostit deja, spuse el cu o siguranță care a făcut-o să întoarcă ochii spre el. Tremurând, ea i-a susținut privirea.

– Poți să pretinzi contrariul? a mai întrebat el.

Ea dădu afirmativ din cap, cu convingere.

– Nu ești îndrăgostită de mine? a insistat el.

Alisa a simțit din nou că o lasă puterile și fu nevoită să-și întoarcă privirile în altă parte.

– Această conversație este ridicolă, declară ea pe un ton cât se poate de disprețuitor. Îmi vorbești ca unui copil fără minte...

– Poți să mă privești în ochi și să afirmi că nu simți nimic pentru mine? Nu, nu poți. Ochii tăi vorbesc mai mult decât orice declarație. Nu știi să minți, Alisa, și asta-mi place cel mai mult la tine.

Ea oftă adânc.

– Ascultă-mă, Neill. Nu sunt făcută pentru a fi închisă în casă. Mai mult decât orice, îmi place independența. Nu vreau să semăn cu mama mea, să mă consacru în întregime familiei și să-mi neglijez viața personală. Îmi place meseria mea și asta îmi ia mult timp. Sau prea mult ca să mă pot ocupa de un soț și de copii. Iar în ce privește treburile casnice, le detest!

– Am o femeie de serviciu, spuse el, și nu-ți voi cere să-i iei locul, așa cum nici nu voi pretinde să-ți abandonezi munca. Eu însumi sunt foarte prins cu afacerile mele și-ți înțeleg foarte bine poziția. Ce dracu' credeai că-ți voi cere? Să-mi fii sclavă, să intri într-un harem? Ai o părere ciudată despre dragoste... Ai mai fost îndrăgostită?

Și cum ea-și lăsă ochii în jos, el clătină din cap.

– Nu, nu-i așa? Atunci cum poți să-ți dai seama?

– Am cunoscut totuși câțiva bărbați! s-a apărat ea, indignată. Pur și simplu am făcut totul ca să nu mă îndrăgostesc. Dragostea este o poveste foarte frumoasă, dar o poveste și atât...

Alisa îndrăzni să-l privească. Nu-i plăcea strălucirea ironică din ochii lui. Părea să se amuze copios, dar ea nu știa de ce.

– Tonul tău nu este convingător, declară el. S-ar zice că recitiți un text în a cărui semnificație nu mai crezi. Te-ai schimbat, Alisa.

– Nu-i adevărat!

– Este greu să scapi de o idee fixă, nu-i așa? spuse el nepăsător. Și eu aveam idei fixe în privința femeilor. Mi-era frică, din cauza mamei mele, de exemplu. Mi-a trebuit mult timp și multă voință ca să recunosc că mă înșel. Și am sfârșit prin a înțelege că tu ești deosebită de celelalte femei, că Liana nu este numai fiica mamei mele și că seamănă enorm cu Lydia.

– Mă bucur că ai ajuns la această concluzie, remarcă Alisa. O iubesc mult pe Liana, în ciuda răului pe care i l-a făcut lui Alex.

– Îmi pare rău că fratele tău a suferit. Acum știu că m-am înșelat în privința lui și sunt gata să recunosc nedreptatea făcută. Cred că atuul principal al ființei umane este acela de a-și putea analiza acțiunile și de a găsi o modalitate să le corecteze. Este ceea ce ne deosebește de omul cavernelor.

– Cu toate acestea, când te-am văzut prima dată, te purtai ca şi când ai fi fost îmbrăcat în piei de animale şi ai fi avut în mână o bâtă enormă, spuse Alisa ironic. Ai intrat la mine în casă ca un adevărat sălbatic. Şi să nu te mire dacă Alex îţi poartă pică. Tu poate ţi-ai schimbat părerea în ceea ce-l priveşte, dar nu s-a întâmplat şi invers. Va fi furios când va afla că te-am revăzut.

– Nu i-ai spus?

– Nu. Am considerat că este prea slăbit pentru a-i da o asemenea veste.

– Eşti total inocentă, declară el cu o nuanţă de amărăciune în glas. Pretinzi că ţii înainte de toate la independenţa ta şi pentru că fratele tău nu mă suportă, refuzi să te întâlneşti cu mine! Recunoaşte că este cel puţin lipsit de logică.

– Alex este fratele meu şi nu pot să-i ignor sentimentele, mai ales că înţeleg motivele pentru care nu te agreează.

– Dar i-am spus Lianei că poate să-l vadă pe Alex dacă vrea, se apără el.

Alisa îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– I-ai permis în sfârşit să-şi trăiască viaţa aşa cum vrea ea, nu-i aşa? Ce realizare! Liana va avea deci dreptul să se comporte

cum vrea... cu permisiunea ta sacrosanctă. Asta numești tu cumva libertate? Și ce se va întâmpla dacă mai târziu te răzgândești? Va trebui să se răzgândească și Liana?

– Ești imposibilă! exclamă el. Eu îți vorbesc sincer, ca să ne putem înțelege mai bine, și tu nu faci decât să mă ataci!

A fixat-o intens, cu ochii strălucindu-i de nerăbdare.

– Liana mi-a spus că ai sfătuit-o să se maturizeze, continuă Neill. Mi se pare că acest sfat ți s-ar potrivi și ție foarte bine. Fugi din fața realității. Știu că mă iubești, simt. Dar te încăpățânezi prostește să nu recunoști acest lucru. Nu ești suficient de coaptă ca să-ți dai seama de propriile tale sentimente? La definiția dragostei ar trebui adăugată explicația: „Numai pentru adulți". Este un subiect prea important pentru a fi lăsat pe mâna tinerilor zăpăciți.

Pe măsură ce-l asculta, mânia Alisei creștea.

– Nu vreau să iubesc altceva decât propria mea independență, articulă ea cu fermitate. Este clar? Poți să mă iei în serios, măcar o dată?

– Cu plăcere, spuse el cu o voce periculos de blândă.

Înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, Neill îi deschise halatul şi o mângâie pe pielea goală, apropiindu-şi obrazul de al ei. Alisa şi-a reprimat un frison de plăcere şi l-a respins cu hotărâre. Dar nu era uşor să câştigi în lupta cu un uriaş.

Neill i-a prins mâinile cu putere şi s-a întins pe pat. Apoi, încet, i-a sărutat uşor fruntea, pleoapele şi în sfârşit i-a cuprins gura. Alisa a încercat să se zbată, dar dorinţa puse repede stăpânire pe ea.

Sărutul lor a fost tandru şi plin de pasiune, ca şi când s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Neill îi mângâia corpul şi ea avea impresia că el ştia exact ce să facă pentru a o aduce pe culmile plăcerii. Da, ceva din adâncul sufletului ei îi spunea că sunt făcuţi unul pentru altul, că o viaţă întreagă au aşteptat fiecare acest moment...

Dar în acelaşi timp, o voce îi spunea să nu trebuia să capituleze aşa uşor!

Deodată, Neill se îndepărtă de ea şi spuse:

– Tot mai pretinzi şi acum că nu simţi nimic pentru mine?

– Atracția sexuală nu înseamnă neapărat dragoste, răspunse Alisa, străduindu-se să-și calmeze bătăile inimii.

– Poate, dar situația inversă este valabilă, îi șopti el la ureche. Te iubesc, Alisa. Îmi place să te aud, să te ating...

Cu o tandrețe nespusă îi mângâie curbele corpului, aventurându-se până în locurile cele mai secrete. Totul se învârtea nebunește în jurul Alisei, într-un vârtej fermecător. L-a mângâiat și ea, dorind să se contopească cu el, să-l iubească... da, să-l iubească total, fără frică, fără limită.

– Te iubesc, șopti el.

Alisa i-a luat fața în mâini și și-a întins buzele spre el.

– Te iubesc, a șoptit și ea.

Buzele li s-au unit într-un sărut năvalnic, pecetluind dragostea lor pentru totdeauna.

SFÂRȘIT